

Bà Xã Nghịch Ngộ , Em Là Của Anh

Contents

Bà Xã Nghịch Ngộ , Em Là Của Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	33
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	80
26. Chương 26	84
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	109
33. Chương 33	115
34. Chương 34	122
35. Chương 35	128
36. Chương 36	137
37. Chương 37	141
38. Chương 38	146
39. Chương 39	149
40. Chương 40	154
41. Chương 41	159

42. Chương 42	163
43. Chương 43	166
44. Chương 44	169
45. Chương 45	173
46. Chương 46	177
47. Chương 47	180
48. Chương 48	183
49. Chương 49	187
50. Chương 50	192
51. Chương 51	195
52. Chương 52	198
53. Chương 53	200
54. Chương 54	202
55. Chương 55 - End	204

Bà Xã Nghịch Ngộ , Em Là Của Anh

Giới thiệu

Tên truyện: Bà Xã Nghịch Ngộ , Em Là Của Anh Author: Ann Category: Tình cảm Rating: 15+ S

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-nghich-ngom-em-la-cua-anh>

1. Chương 1

CHAP 1:

Ban ngoài ánh nắng ban mai ấm áp đang phủ lên mọi vật thay thế àn đêm lạnh lẽo. Mùi thơm của hoa thoang thoảng xen lẫn mùi cỏ non sáng sớm.

Trên giường nó nằm đó. mắt nhắm nghiền lười biếng . Từ Từ nó mở mắt. ánh sáng làm chói mắt khiến nó phải dùng tay che mắt lại , một vài giây sau khi thích nghi được nó mở mắt một lần nữa. trước mặt nó là một tấm gương, nó thấy cô gái trong gương có khuôn mặt hơi xanh, đầu quấn một lớp băng, nó khẽ đưa tay chạm vào lớp băng trên đầu :

” đau quá”

Rồi cảm giác bất an dâng lên, như có điều gì mách bảo nó đẩy cửa phòng chạy thục mạng. Nhưng sao chạy mãi mà không thể ra khỏi đây

- ” Đây là đâu”

- ” Cô chủ, cô chủ tỉnh rồi ”

- ” Cô chủ. ” ” cô chủ”

-.....

Trong khi nó vẫn đứng ngơ người ra thì đám người đó đang tiến lại gần nó hơn, nó co giò chạy thục mạng.

-“cô chủ” đám người vẫn đuổi theo gọi nó.

Nó chạy ra khỏi khu nhà tới một khu vườn rộng , chạy một hồi nó xanh mặt ” ngỗ cụt”

- chết rồi đám “chủ nợ ” vẫn không buông tha ình biết làm sao đây.

Nó đang hoảng hốt cực độ thì một giọng nói lạnh băng vang lên làm nó thấy ớn lạnh

- vợ ak, mới sáng ra em đã làm náo loạn cả nhà như vậy sao?

nó giật mình. nhìn tới hướng phát ra âm thanh. Một tên con trai từ từ bước tới, nó chỉ biết lặng người..

1s

2s

3s

- Thiếu gia, sáng nay cô chủ

hắn không đáp chỉ nhìn phía đám người kia , cái nhìn làm họ im bật. Nó hết ngỡ ngàng rồi tới bất ngờ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trong khi đó hắn tiến lại gần nó, giọng đều đều

- Vào nhà thôi, em còn phải ăn sáng rồi uống thuốc”

Hắn nắm tay nó kéo đi, như phản xạ nó giật tay lại , nhìn hắn đầy khó hiểu:

- Anh là ai?

Không khí bắt đầu căng thẳng, hắn nhìn nó bác giác nở một nụ cười nửa miệng nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng:

- Tran Gia Huy, hôn phu của em!

nó chết đứng:

- hôn phu của tôi?

chắc mặt nó bây giờ nhìn kỳ cục lắm, mắt nó mở to , nó nhìn thẳng vào mắt hắn đôi mắt nâu lạnh lùng của hắn

nó im lặng thêm vài giây để sắp xếp lại mọi thứ trong cái đầu trống rỗng của nó.

- vào nhà đi.

một lần nữa tiếng nói của hắn làm nó quay về thực tại.

- không!

Trả lời ngắn gọn , nó nhìn hắn bằng ánh mắt ương ngạnh xen chút cảnh giác. hắn lại nhếch môi , vẫn giọng nói đều đều nhưng đầy tính ra lệnh :

- nghe thấy chưa, vợ tôi muốn ăn sáng ngoài vườn.

nó không hiểu gì cứ há hốc mồm, đám người phía sau cúi mình rồi quay vào nhà. hắn tiến lại bất ngờ bế nó lên mặc nó la hét:

- bỏ tôi xuống đồ đáng ghét, xấu xa, a làm gì vậy hả?

hắn bỏ ngoài tai tất cả bế nó đến góc vườn có cái cây to nhất. một lần nữa trong buổi sáng nó lại mất chữ o mồm chữ A khi thấy mọi thứ được sắp xếp như một buổi dã ngoại O_O

khi hắn ra hiệu người giúp việc di hết nó nhìn hắn hỏi một hồi liên tục:

- sao tôi không nhớ gì hết, tôi tên gì vậy? sao tôi lại ở đây? sao anh lại là hôn phu của tôi? ,
#\$^&^%\$%\$@??????

- Ăn đi

đáp lại một dãy câu hỏi của nó là một câu ngắn gọn nhưng xúc tích đầy tính uy hiếp.

- anh không nói tôi không ăn __ nó ương bướng đe dọa hấn

hấn nhìn nó thở hắt ra một tiếng

- đường du, em tên đường du. Hai gia đình đã hứa hôn cho chúng ta. nhưng một tuần trước gia đình em gặp tai nạn, em bị hôn mê còn ba mẹ em hiện giờ vẫn chưa tìm thấy.

Mọi chuyện quá đột ngột nó không thể đón nhận được, nhưng hình như hiểu được tình cảnh của mình mắt nó hoa lên nước mắt chảy xuống.

Không lẽ lại như vậy. nó không nhớ gì hết, không ký ức không kỷ niệm. nó khóc không thành tiếng. hấn choàng tay ra ôm nó vào lòng ánh mắt vẫn xa xăm khó hiểu.

2. Chương 2

chap 2:

đây là ngày thứ 4 trong ký ức toàn màu trắng của nó tại ngôi nhà , ak không ngôi biệt thự của hấn, vốn là người lạc quan hôm nay nó thấy tươi tỉnh hơn, nó mở tủ quần áo (trong tủ có rất nhiều quần áo nhưng có lẽ đều là do hấn chuẩn bị), nó chú ý đến bộ đồng phục nơi cuối tủ, no háo hức lắm:

- đi học, muốn đi học quá

Lại chạy ra ngoài lao thẳng sang phòng bên kia

- Hấn đang ngủ, sao tên này ngủ nhìn đẹp wa vậy không biết

nó hơi đỏ mặt nhưng rồi mọi thứ lại bắt đầu ồn ào

- Dậy ,...dậy mau lên đồ heo nường, mau dậy đi học thôi, dậyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyyy

hấn hơi nhú mồm, cảm thấy cái gì đó kéo kéo giật giật làm hấn vô cùng khó chịu và khó...ngủ . hấn bực tức mở mắt ra khuôn mặt lạnh như tiền, ánh mắt hình viên đạn như muốn giết người tới nơi.

- Dậy rồi ak, làm gì ngủ như heo kiu hoài không chịu dậy không định đi học sao?

nghe giọng nó tràn đầy sức sống hấn khẽ mỉm cười nhưng rất nhanh nụ cười biến mất . thay vào đó là khuôn mặt nghiêm nghị . nó có cảm giác bất an bèn cười trừ

- hi...i...i vậy ... vậy anh ngủ ...ngủ tiếp cũng được....tôitôi đi nha hi....i...

nhưng hấn đâu dễ dàng tha cho nó . Bật dậy kéo nó ngã vào người nghiêm giọng

- định trốn ak đồ nghịch ngợm

no không chịu thua

- đồ khó ưa bỏ tôi ra

- không , sáng nào em cũng làm náo loạn cả nhà nên hôm nay phải bị phạt

- bỏ ra, tôi có ý tốt gọi anh dậy không cảm ơn thì thôi còn đòi phạt tôi là sao?

- không, vẫn phải phạt

no cố vùng vẫy nhưng không thoát được khuôn mặt hấn thì vẫn lạnh lùng một cách đáng ghét nhưng thoáng thấy nét gì vui lắm.

- anh phạt em....dọn chuồng heooooo

0_o nó đứng hình không vùng vẫy nữa trong đầu hiện lên cảnh tượng đó

- chuồng.....gg...chuồngheo sao?

Chap 2:

từ phòng hần bước ra mặt nó méo xệch nhăn nhó khó coi. khiến ai cũng phải ” ngược nhìn” đi ra vườn nó hỏi người làm vườn

- chú àk, chuồng heo ở đâu??

Chắc câu hỏi của nó kỳ dị dữ lắm nên khiến mặt của người kia biến hoá nhanh chóng từ cung kính sang ngạc nhiên, từ ngạc nhiên sang ngạt....thở vì phải nhịn cười:

- thưa cô. nhà chúng ta k nuôi heo cũng như không chứa chấp các loại súc vật dưới bất kỳ hình thức nào theo lệnh của thiếu gia.

- không...g.g...g có heooooo... không..ggg súc vật hả????? 0_*

Nó ngớ người khuôn mặt nghếch ra vô cùng ngu ngơ. người kia tiếp

- vâng, không nuôi súc vật chỉ nuôi 2 con chó xù đáng yêu do bà chủ tặng thiếu gia thôi.

- heo = chó xù, chó xù = heo...!!!!

Một phép toán hiện ra trong đầu nó rồi nó chợt tỉnh:

- bị... bị... lừaaaa

nó nghiêng răng chạy ù zo phòng hần. lại một lần nữa giọng hét của nó lại làm hần không ” an giấc”

- Sao giọng e khoẻ thế? đã kêu đi dọn chuồng heo rồi mà sao còn....

Chưa nói hết câu nó đã nhào tới quần chắn phủ lên đầu hần lấy gối đánh mạnh hết sức có thể. vừa đánh vừa hét:

- đồ heo nường đáng ghét, đồ khó ưa.. sao anh dám lừa gạt một cô gái xinh xắn cả tin như tôi? sao anh dám hành hạ hôn thê của mình như vậy ? sao anh #@\$%\$\$^\$%\$?????.....

Nó la hét gì sau đó hần không nghe rõ nữa vì trong chắn hần đang nổ đom đóm mắt bởi những cú trời giáng của nó. không chịu nổi hần nhanh chóng ôm lấy nó kéo vào chắn , lấy tay nhéo 2 kái má của nó mà kéo ra như một sợi dây thun làm nó chảy cả nước mắt:

- đồ ấu a, a ám nhảm ậy au? ả a ậy...

(đồ xấu xa, anh dám làm vậy sao thả ra ngay)

Hần càng nhéo mạnh tới khi thoả mãn được lòng trả thù thì mới buông tha cho nó. Cả 2 bung ra khỏi chắn thở hổn hển. ^^

Nhìn nó xoa xoa mặt mà nước mắt lưng tròng hần thấy thoải mái vô cùng. mặt vẫn giữ vẻ nghiêm nghị khó ưa

- EM điên hay sao mà dám hành hạ chồng chưa cưới của mình tàn bạo như vậy?

Nó quắc mắt nhìn hần

- Anh mới điên. anh dám đối xử với tôi như vậy sao , anh...anh ... anh ngược đãi bệnh nhân (nó chỉ tay lên lớp băng trên đầu) còn dám nhéo tôi như vậy , anh có biết hành động của anh là...là...là...

- Là gì?

-ak, là bạo lực gia đình đó biết chưa

hần vẫn giữ vẻ điềm tĩnh

- Ai kêu em gây sự

nó không kiềm chế nổi đứng lên:

- ai kêu anh dám gạt tôi. chuồng heo gì chứ chỉ có chuồng chó thôi...

-

1s

2s

3s

Nó đứng đó thở như trâu sau một hơi trút giận, còn hấn vẫn vậy. hấn khoanh tay

- Thì chuồng chó. anh phạt em đi dọn chuồng chó em không cam tâm sao?

- cái gì!!!!

mặt nó đỏ lên vì tức

- khi này anh lừa tôi nói là chuồng heo bây giờ lại nói chuồng chó anh ngang ngược vừa chứ

- anh có nói chuồng heo sao?

nó ngậy người trước câu nói quá đỗi ngậy thơ của hấn. hấn được thể nói tiếp:

- hay em muốn dọn chuồng heo hơn nên mới tức giận như vậy?

hấn nói đúng, dù sao chơi với chó xù dễ thương vẫn khoái hơn. mặt nó giãn ra nhưng vẫn nhìn hấn với ánh mắt hờn giận:

- anh điên rồi!

Khuôn mặt hấn đanh lại. cặp mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. hấn đứng dậy tiến về nhà vệ sinh :

- em sẽ được nhìn thấy anh nổi điên nếu không nghe lời...

Nó nhìn hấn thấy một luồng gió chạy dọc sống lưng. nhưng vẫn nói cứng

- tại sao tôi phải...

chưa đợi nó nói hết lời

- Chuồng chó hay chuồng heo?

Hấn nói từ từ nhưng đầy sức hăm he.

-

sau 3 nốt nhạc..

hấn quay lại đã thấy nó co giò chạy mất hút. còn một mình hấn lấy tay xoa đầu miệng nở nụ cười hiếm khi xuất hiện.

- phải dùng biện pháp mạnh với em thôi!

ngoài vườn sau:

Nó cuối cùng đã có mặt tại “nhà ” của 2 con thú cưng. lòng thầm cảm ơn ông trời vì hấn không có sở thích nuôi heo hay thậm chí nuôi cạp mà là những chú chó xinh xắn....

Ý nghĩ chưa dứt nó lại một lần nữa muốn bất tỉnh

- Chó xù đáng yêu đây sao????

trước mắt nó là 2 con chó xù. xù thì có xù thật nhưng xù quá mức cho phép .nhai con ” cún” lông xù nhưng bự như con heo nái, lông phủ khắp người đang nằm đó.

- Hấn...n cho nó ăn thịt bò hay thịt người mà phát triển zu zay nè chời

Nhìn 2 con chó “nhỏ” mà lòng nó dâng đầy thương cảm. không phải thương cho lũ chó bị quá mức mà là thương cho số phận của nó. nó lấy hết can đảm tiến tới tháo 2 sợi dây ra khỏi cây cột bên cạnh....

Hắn đang trong phòng khách, bỗng tiếng nhao nhao bắt đầu rộn lên rồi lớn dần. tiếng của người hầu trong nhà. hắn hơi khó chịu khẽ nhíu mày. nhưng tiếng la ó ngày càng lớn hơn làm hắn càng không chịu nổi. đang định lên tiếng thì chợt trong đầu loé lên 1 ý nghĩ:

- không lẽ....

Hắn đứng dậy đi thẳng ra vườn , trước mắt hắn là một khung cảnh “nhộn nhịp” bất thường rất hiếm khi xảy ra ở nhà này. đập vào mắt hắn là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp. Hai con thú cưng của hắn đang chạy với tốc độ tên lửa đầu đầunó theo sau là....

-Hả?....

hắn há hốc khi theo sau là nhỏ, vợ iu của hắn , 2 tay nhỏ đang bị vướng chặt vào 2 sợi dây xích chó, chân nhỏ đang hoạt động hết công suất chạy theo 2 con chó miệt mài la inh ỏi:

- aaaaaaaaaaaaaa cứu.....ứu..... với dừng.....ggggg lại đi.... chị chỉ muốn cột tóc.... ấy....cưng thui mà.

cảnh hãi hùng chưa dừng lại ở đó phía sau còn khủng khiếp hơn dẫn đầu là đám vệ sĩ , quản gia, người giúp việc , tất cả nguồn lực nhân sự trong nhà đều được tận dụng triệt để để đuổi theo nhỏ. bọn họ mặt tái xanh đuổi theo miệt mài không ngừng la ó om sòm:

- cô chủ, cô chủ

- cô chủ cẩn thận...

.....

trong khi đó phía trước hai con chó không có dấu hiệu mệt mà chạy càng hăng hơn làm nó ba chân bốn cẳng phải chạy theo, thấy thế đám người phía sau càng rượt theo ráo riết

Nhìn cảnh tượng đó chủ nhà là hắn không thể không nổi giận. hắn như muốn nổ cái đầu vì cảnh nào loạn này. nhưng sau khi tức giận hắn lại không thể chịu nổi mỉm cười trước tình huống quá khủng khiếp do vợ iu của hắn gây ra.

sau mười mấy giây lấy lại phong độ. hắn móc túi lấy ra một cái kèn nhỏ. hắn thổi một hơi không ai nghe gì nhưng chắc hai con chó thì nghe. chúng quay đầu làm lũ người phía sau cũng rờn rợn chuyển hướng. tới trước mặt hắn 2 con chó mới chịu dừng lại.

mặt đám người hầu tái mét khi nhìn thấy nét mặt hơi đỏ của hắn. thật ra không phải vì giận mà vì hắn cố nhịn cười.

còn nó khuôn mặt càng thảm hại hơn. nó cúi mặt tỏ vẻ ăn năn ghê gớm.

hắn xoa tay bọn người phía sau tản đi làm việc không gian im lặng trở lại. hắn khoanh tay nhìn nó nghiêm khắc. nó giả điên định trốn đi nhưng bước hoài vẫn k tiến được bước nào. thì ra hắn đang nắm áo nó lại

nó meo mào:

- hix... thả tôi ra đi ma..

Ánh mắt hắn lạnh băng

- sao e cứ nghịch ngợm vậy, làm cả nhà nhộn cả lên thấy không!

nó cãi bướng:

- Thì ...tui...tui đâu muốn . mà tại anh hết, ai kêu bắt tôi dọn dẹp cho 2 con chó quái vật đó làm chi...

Hắn trợn mắt vác nó trên vai. ngồi xuống ghế đặt nó nằm ngang đùi hắn:

- aaa...anh làm cái gì vậy

- xin lỗi mau

nó cứng đầu

- không, thả ra, thả ra...

hắn vẫn lạnh lùng mặc nó kêu gào

- không xin lỗi hả, cứng đầu nè

Sau chữ nè hắn lại dùng tay đét vô miệng nó đau điếng

-A..A...A đau quá

- MAu lên, xin lỗi đi

- Không...không...AAaa đau mà

nó vẫy vùng nhưng vẫn không thoát được, hắn cũng không vì vậy mà mềm lòng

- biết đau còn phá phách nữa không?

- huhu

thấy nó k trả lời hắn biết chiêu đánh đòn đã có tác dụng

- Sau này phải ngoan ngoãn nghe chưa

nó vẫn rất ngoan cố

- không không thèm nghe...huhu

hắn tiếp tục dụng hình, nó đau quá nước mắt tèm lem.

- huhu xin....n.. xin...lỗi

hắn dừng lại cho nó ngồi dậy nghiêm mặt hỏi

- tiểu du, chưa chưa

hắn gọi nó là tiểu du khiến lòng nó mềm ra sau trận đòn vừa bị đánh

- hic...hic...chừa

- sau này còn nghịch không?

- sau này sẽ ngoan ngoãn không gây náo loạn nữa.

no thút thít. hắn mỉm cười lau nước mắt trên má nó

- ngoan, em mau đi thay đồ sạch đi tí nữa bác sĩ sẽ đến tháo băng cho em.

chờ đợi có vậy nó nhanh chóng vọt lên lầu miệng không ngừng lẩm bẩm:

- Tên Gia Huy đáng ghét, hôn phu gì chứ, đã man dâm “bức cung” mình, hãy đợi đấy...%#>>>...

Hắn dường như biết trước

- Lắm nhảm j đó siêu quậy?

nó cười gian..

- hi'... em đang đọc kinh hồi lỗi đó mà

Hắn vẫn nhìn nó nghi hoặc còn nó nhanh chân lỉnh lên phòng thiệt nhanh, bỏ lại hắn ngồi đó trong lòng thấy ảm ảm lạ..

3. Chương 3

Chap 3:

* Buổi Chiều

Ông bác sĩ già tháo lớp băng trên đầu nó cười hài lòng:

- Vết thương hồi phục rất nhanh, cô chỉ cần nghỉ ngơi thêm và để tinh thần thư thả vui vẻ như vậy sẽ tốt cho phần não bị chấn thương.

Nó buộc miệng hỏi nhỏ:

- Vậy khi nào tôi có thể nhớ lại?

Ông bs bối rối nhìn nó đầy thương cảm rồi quay sang phía hấn, thấy hấn không nói gì ông bác sĩ vỗ vai nó:

- Chuyện này thực sự rất khó nói, có thể 1 tuần, 1 tháng hoặc 1 năm, thậm chí...

- vậy chỉ cần vui vẻ thì sẽ mau hồi phục đúng không ạ?

Nó mỉm cười, nhưng nụ cười kém tươi, vì nó biết bs sẽ nói gì tiếp theo, nghĩa là nó cũng hiểu có thể cả đời nó cũng không thể lấy lại phần ký ức đã mất.

Buổi tối khi từ phòng làm việc đi ra hấn nhẹ nhàng mở cửa phòng nó, nó trở mình:

- Ai vậy?

- Sao em chưa ngủ?

Hấn nhìn nó có phần lo lắng. nó ngồi dậy khuôn mặt van lơn:

- có thể cả đời này em cũng không thể nhớ được gì, nên bây giờ anh có thể kể những chuyện trước đây cho em biết không?

Hấn nhìn nó, ánh mắt nâu vẫn lạnh lùng nhưng xen vào đó là tia nhìn khó hiểu. hấn cho nó nằm xuống đắp chăn cho nó

- Từ từ anh sẽ kể cho em nghe, ngủ đi mai chúng ta sẽ tới trường.

Nói xong hấn cố đi ra thật nhanh nhằm tránh câu hỏi nào nữa thốt ra từ miệng nó.

Trong phòng nó thim thiếp lẩm bẩm " từ từ..."

Nó đâu biết bên ngoài hấn đang dựa lưng vào tường ánh mắt giờ đây nặng trĩu môi hấn mấp máy

- xin lỗi, nhưng em phải là của tôi.....

.....

Không biết là mơ hay một phần ký ức sống dậy nó mơ màng thấy một bóng người con trai cô độc đi phía trước, nó rất muốn đuổi theo nhưng có một bàn tay khác nắm nó lại, bóng dáng đó xa dần nó cố đuổi theo mà không được...

Giật mình thoát khỏi ảo ảnh ánh sáng ban mai chiếu vào mặt làm nó chói mắt. nó trầm nghĩ

- 2 người đó là ai, người nắm tay mình hay người bỏ đi là Gia Huy?...

Nó cũng không hiểu tại sao lại nghĩ tới hấn nhưng cũng đúng thôi, giờ đây ký ức duy nhất của nó là hấn, là cuộc sống "sôi động" mấy ngày nay tại ngôi nhà này.

- Gọi tên anh làm gì không muốn đi học nữa sao?

Giọng nói lạnh lùng vang lên nó giật mình quay về phía cửa, hấn đứng đó tự bao giờ với khuôn mặt đặc ý:

- Vợ ak, em mơ thấy anh sao?

- Ai mà thèm mơ thấy đồ đáng ghét như anh chứ.

Nó cãi lại mặt hơi đỏ vì ngượng.

Hắn thô tru chọc, nét mặt nghiêm khắc đáng ghét hiện ra

- Có còn muốn tới trường không?

- Biết rồi khỏi nhắc, anh định đứng đó thay đồ cho tôi luôn ha?

Nó tỏ vẻ tức tối ánh mắt như muốn nhào tới cắn xé hắn, hình như hiểu “ánh mắt nàng” hắn đóng cửa bước xuống nhà.

Sau một hồi tự ngắm nghía trong gương nó hớn hở chạy bình bịch xuống nhà. Cả 2 cùng ăn sáng rồi đi học dưới sự “chia tay” của 2 hàng người hầu trong nhà

Trên xe hắn nhìn nó hăm he:

- Tới trường mà nghịch ngợm sẽ biết tay anh

Nó không chịu thua:

- Biết rồi nói waiiiiiiiiiiiiiiiiiii

rồi hăm hực quay sang phía khác, hắn mỉm cười quên mất tên vệ sĩ phía trước đang nhìn hắn không chớp mắt. Vẻ mặt lạnh lùng hắn gần gũi

- Tháng này không muốn lãnh lương ak?

Tên kia sợ hãi quay đầu.

Bước xuống xe, nó đi cùng hắn vào trường, mặt nó tươi rói, nó muốn có bạn mới lắm, nhưng niềm vui “không trọn vẹn” khi nó thấy nhiều người nhìn nó và hắn lom lom, vẻ mặt ngạc nhiên tò mò, đầu đó một vài trái tim ” tan vỡ” nghe loảng xoảng.

Bỗng nhiên nó đi xa hắn ra miệng lẩm bẩm gì đó, hắn càng tiến gần nó hơn:

- Làm gì đó?

Nó xua xua tay:

- Anh mau tránh ra đi, anh ăn ở sao mà cả trường ai cũng ghét anh vậy, đi gần quá tôi sợ người ta biết tôi quen anh

Nghe nó nói mà hắntối mặt, đúng hơn hắn không ngờ nó lại thốt lên được những lời như vậy. càng không ngờ nó ngốc tới mức nghĩ là mọi người ghét hắn.

Tiến tới sát nó :

- Em có bị bệnh không?

nó thầm thì(vẫn sợ mọi người biết nó đi với hắn, nhưng ai cũng biết òi mà chời)

- Bệnh gì?

- bệnh ngốc

Lúc này nó không thể thì thầm nữa

- Anh vô duyên, sao dám nói tôi ngốc chứ, vậy anh không biết con ngốc này là hôn thê của anh...

Chưa Nói dứt câu nó thấy nét mặt hắn thay đổi, không phải là sợ nó mà là ánh nhìn đắc thắng. Nó hơi khó hiểu nhưng khi những lời thì thầm vang lên nó mới biết mình bịhố

- Chời, anh ấy có hôn thê sao?

- Nhìn cũng bình thường mà có đẹp để gì đâu

- Sao anh Gia Huy có hôn thê ... cuồng tính zu zay chơi..

một loạt lời bàn tán vang lên mà mục tiêu là hạ nó xuống mức thấp nhất có thể, chê bai nó từ đầu tới chân.

Han thích thú nhìn nó đang mặt đỏ tía tai, còn nó bây giờ mới hiểu ra người bị ghét không phải hần mà là nó..o..ó huhu

- Đi thôi!

Câu mệnh lệnh của hần lúc này hoàn toàn có hiệu lực đối với nó. Trong lòng hần đắc ý lắm

Hần dẫn nó tới trước cửa lớp rồi ra lệnh trước khi xuất phát về lớp

- Phải ngoan ngoãn, nghe chưa?

-

Nó im lặng , hình như còn bị sock bởi tình huống hồi nãy, hần gần giọng

- nghe không?

Nó ỉu xiu

- Nghe rồi

Chỉ đợi vậy hần quay lưng bỏ đi, nó ỉu rử quay vào lớp, vậy là kế hoạch kết thêm bạn của nó hoàn toàn phá sản, nó rửa thắm:

- Tất cả tại hần...

- Tại ai?

Một giọng nhỏ nhẹ vag lên bên tai nó, nó quay qua thấy một gương mặt xinh xắn đang ngồi kế bên nhìn nó cười hiền khô, có người bắt chuyện nó mừng quýnh:

- A..a..chào..o bạn

- hihi mình là Hải yến

* BÙI HẢI YẾN

+ xinh xắn, con gái nhà khá giả trong thành phố, gia đình kinh doanh về khách sạn, du lịch

+ tính cách dịu dàng, hay cười, rất mê đọc sách, dễ mềm lòng với phái đẹp và dễ nổi điên với phái mạnh

- mình là Đường Du bạn gọi mình tiểu du được rồi

- Bạn là vợ chưa cưới của anh Gia Huy thiệt sao?

Một giọng nữ nữa phía sau nó

- àh...ừm theo mình biết là vậy

- Ý bạn là sao

Cả 2 trở mắt nhìn nó

- Mình...mình mất trí nhớ trong một tai nạn

cả 3 im lặng, giọng nói phía dưới lại lên tiếng

- Mình là Đại Ảnh tụi mình làm bạn thân nha

* LÂM ĐẠI ẮNH

+Con gái nhà kinh doanh, có một ít cổ phần trong tập đoàn The Rose (Của gia Đình Gia Huy)

+ Lanh lợi, phóng khoáng, nhưng ích kỷ và nhiều mưu mẹo

Nó mỉm cười gật đầu với 2 người bạn mới

nghỉ giải lao hần cùng 2 tên vệ sĩ đứng trước cửa lớp đón nó thu hút sự chú ý của nhiều người, thấy vậy nó chỉ muốn trốn luôn trong lớp cho rồi.

- TIỂU DU

Nó giật cả mình, giọng của hắn thật ớn lạnh

nó đứng dậy bước ra đi cùng hắn hai tên vệ sĩ mặc vest đen theo sau

- nè , sao lúc nào 2 người đó cũng đi theo chúng ta vậy?

nó bằng giọng nhỏ nhất có thể

- Vì anh bị nhiều người ghét nên cần được bảo vệ.

hắn cố tình nhắc tới chuyện lúc sáng để làm nó què và hắn đã thành công, nó đỏ mặt

- Nè anh đừng quá đáng nha sao lấy chuyện đó ra nói hoài vậy?

- Anh thích vậy,có sao không?

Hắn nhìn nó chọc ghẹo

- Có sao không, anh có biết là tôi...tôi...

- Tôi ... tôi sao?

Hắn hỏi dồn làm nó thêm bối rối. Nó không kiên cử gì nữa nói luôn

- Tôi què độ chứ sao

mặt nó đỏ lên làm hắn phải nhin cười, thấy việc chọc ghẹo nó đã tới giới hạn hắn k nói nữa, nghiêm nghị đưa cho nó một xấp hồ sơ và một cái hộp

- Gì đây? định mua chuộc tôi ha?

Mặc kệ câu nói đầy tính thách thức của nó hắn nói giọng đều đều:

- Đó là danh sách những người em nên tránh xa trong trường này

- tại sao?

Nó chớp mắt khó hiểu

- Vì đó là những người sẽ dùng em để đối phó anh

Nó lặng im, sao lại như vậy? dùng nó sao? thật ra hắn làm gì để người ta phải tìm điểm yếu của hắn để tấn công?

thấy nó trầm tư hắn nói nhỏ, giọng lạnh lùng xen lẫn quan tâm

- ngoài những người đó em phải để ý, không được để bản thân gặp nguy hiểm biết không!

- em biết rồi..

Nó đổi cách xưng hô và thái độ với hắn, nó thấy cảm động, thấy lo cho hắn nhiều hơn.

Reng.....g.....g.....g

tiếng chuông vào học cắt đứt suy nghĩ của nó. Dưa nó về lớp xong hắn bước đi còn nó mãi nhìn theo dáng hình quen thuộc

Rè...è...è...

Đang học nó thấy trong ngăn bàn rung rung, nó xám mặt

- Gì...ì.. vậy? Động đất sao? sao k ai phản ứng vậy..sao...

- Điện thoại rung kìa Tieu Du!

Giọng của Hải yen khê nhắc nó

- Điện...n thoại sao? đâu ra? mình co đâu

Chợt nhớ ra nó lôi cái hộp hắc đưa khi nãy mở ra xem thì thấy một cái dt giống của hắc nhưng màu trắng (I Phone4) đang hiển thị tin nhắn, nó cầm ra xem thấy chỗ from là: Chong iu

- Cho...ng...ng iu....u..u sao?

Nó tròn tròn mắt nhìn dòng tin nhắn đầy “yêu thương”

- “Lo mà học đi, dám quậy phá làm loạn là về nhà biết tay anh ”

- Nó tức tối trả lời lại bằng một câu ” muôn thuở” cũng kèm thêm hình “minh hoạ”

- biết rồiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Nó bực tức định thay đổi cái tên “chồng iu” mà hắc lưu nhưng rồi lại cất dt vào, mỉm cười.

4. Chương 4

Chap 4:

Sáng hôm sau những giấc mộng trong ký ức đánh thức nó dậy sớm hơn mọi ngày, không muốn nghĩ ngợi nhiều nó nhanh chóng phóng xuống giường làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

Xong xuôi nó ngắm nghía mình trong gương sau đó mở cửa xông thẳng qua phòng đối diện , tất nhiên cũng như mọi ngày nó...không hề gõ cửa mà ào zô như một ” cơn gió độc”

Đứng trước giường nhìn hắc mấy giây không để mặt đỏ hơn nữa nó quyết định đánh thức hắc bằng chất giọng “mượt mà ” của nó.

Nhưng dường như đã “thủ sẵn” chỉ cần đợi nó há miệng thật to hắc đã kịp đưa một tay lên.....bịt ngang họng nó (tức bịt miệng đó)

nó bị bất ngờ hất tay hắc ra giọng bất mãn:

- Nè, anh có phải người không vậy?

Vẫn nhắm mắt hắc nói giọng từ tốn:

- Ý em là sao?

- Anh còn giả bộ? tôi chưa lên tiếng anh đã biết rồi...

- chân voi của em vừa xông vào phòng là anh biết ngay rồi cần gì đợi em cất tiếng

HẮC nói giọng châm chọc từ từ mở mắt ra để tận hưởng vẻ mặt tức giận của nó.

- Cái gì? Chân...n...n voi ha?

- Chứ chân gì? em đi tới đâu người ta cũng biết hết đó

Giận chín người nhưng nó biết bây giờ lợi thế không thuộc về nó chỉ đành lăm bằm

- “Phải nhin....phải nhin...”

- Đang “rửa xả” gì anh nữa đó

Hắc cất tiếng , nó im ngay chỉ biết đành chiến bằng cách cười trừ:

- hihi Không, không có gì , vậy “CHÂN VOI” xuống nhà trước đợi anh ha...

Nó nhấn mạnh 2 chữ “chân voi” nhằm dẫn mắt hắc rồi bước bình bịch xuống nhà.

để lại hắc ngồi đó cười một mình...

dạo này hắc hay cười, hay chọc ghẹo nó như một sở thích, hắc biết hắc thích nó , muốn có nó nhưng có lẽ hắc không nhận ra mình thay đổi vì nó nhiều đến thế.

Còn nó sau khi tức tối rời khỏi phòng hấn đi xuống nhà đã vô tình chứng minh cho “định luật chân voi” hấn vừa nói. (mà có lẽ trước khi hấn nói nó không bao giờ để ý)

Tình hình là khi nó chưa xuống hết nửa cầu thang mấy người làm đã ngược lên nhìn nó tươi cười

- Chào buổi sáng cô chủ.

Câu nói đó làm nó “dần vật” rất nhiều

- “Không lẽ đúng như hấn nói” - nó buồn xo...

15 phút sau:

Đang đứng trước gương hấn nghe dưới nhà đang nhao nhao, đưa tay ra lấy cặp xách miệng hấn lẩm bẩm

- Lại đến nữa rồi...

Rồi nhanh chóng đi thẳng xuống nhà

Bước xuống hấn thấy một khung cảnh “tan thương” Quần gia Lâm đang nằm bất động dưới nền nhà mắt ...mở trừng trừng. “chết rồi sao?” hấn nghĩ.

đám con gái giúp việc nháo nhào cả lên

rồi nhanh chóng hấn quan sát xung quanh thấy bình hoa trên bàn ăn hôm nay đẹp hơn mọi ngày...to hơn mọi ngày, còn vợ íu của hấn....đang đứng đó cũng lằng xằng nhưng...k giúp được gì.

Như hiểu ra tính chất “wan trọng” của sự việc hấn đỡ quần gia Lâm lên ghế, khuôn mặt ông già giờ đây đã khá hơn,...giống người sống hơn.

- Tiểu Du

Hấn đưa tia nhìn về phía “đương sự”

Không khí bây giờ nhờ ” chủ nhà” đã im ắng trở lại. hấn nắm sau cổ nó kéo qua trước mặt quần gia Lâm, nhấn đầu nó cúi xuống

- Em mau xin lỗi quần gia Lâm đi

- Ơ..ơ .. sao ? sao xin lỗi

như chợt nhận ra điều gì nó giấy nẩy

- A...a ANh hiểu lầm rồi em không làm gì hết là do Quần gia Lâm tự ngắt xỉu không liên quan em
%\$^%\$%^^^....

- Xin lỗi đi!

Giải thích một lèo mà hấn chỉ trả lời ngắn gọn nó ầm ức :

-Nhưng....

- Hoa lan ở vườn là do quần gia Lâm một tay chăm sóc bấy lâu nay, là tâm huyết của ông ấy.

nghe tới đây nó mới đực mặt ra

- hic.. Gây đại họa rồi

Nó gặp người xin lỗi nhưng quần gia Lâm không nói gì nhưng nó hiểu ông đang buồn zữ zội mà nguyên nhân là...nó

Hôm đó chỉ có 2 hàng người hầu “tiền” cặp “vợ chồng” trẻ đi học, không có quần gia...

Trên xe nó ủ rũ như cọng hành héo. Hấn xoa đầu nó giọng ân cần

- chiều nay chúng ta sẽ mua hoa khác đẹp hơn để đền.

- Lần này em gây ra chuyện lớn rồi!

Nó vẫn ử ử, cảm giác tội lỗi làm nó buồn rầu vô hạn

- Không sao , chiều nay anh dẫn em đi mua hoa về nhà xin lỗi.

- vâng!!

Hôm nay tới lớp nó không còn tâm trí học bài, Đại Ảnh lại gần:

- Này Tiểu Du, bạn sao thế? cãi nhau với anh Gia Huy à?

- Không.- nó vẫn ử ử

Ảnh mắt Đại ảnh sáng lên

- Hay bạn đã biết những việc anh ta làm?

nó ngỡ Ngang, chợt nhận ra ngoài việc biết hắn là hôn phu của nó ngoài ra nó không biết gì.

- Làm gì?

Đại Ảnh cười nửa miệng:

- cũng đúng bạn đâu còn nhớ gì nữa, Gia đình Gia Huy sở hữu tập đoàn The Rose , công việc làm ăn rất lớn song cũng rất mạnh tay với đối thủ vì vậy họ lập một băng xã hội đen trong thế giới ngầm

- Xã hội đen sao?

Nó hơi bất ngờ

- Đúng, băng đảng này cũng một phần do Gia Huy chỉ huy đó, nghe người ta nói họ rất độc ác ai đắc tội đều phải chết không minh bạch

- Chết sao? Giết người, Gia Huy giết người sao?

Bao nhiêu câu hỏi hiện ra trong đầu nó, nó không tin Gia Huy lại tàn nhẫn như vậy. Nó lẩm bẩm

- “Thảo nào anh ấy sợ mình nguy hiểm, lúc nào cũng có vệ sĩ đi theo...”

Đại Ảnh mỉm cười sau khi thực hiện màn nói xấu “chồng ” nó . Cô ta đang mở miệng định nói tiếp:

- Cậu nên cẩn...n...n

- Đủ rồi đó Đại Ảnh

Tiếng Hải Yến vang lên cắt đứt câu định nói của Đại Ảnh

- Bạn không cần nói xấu người khác như vậy, mọi việc đa phần là tin đồn, bạn không nên đem những lời đồn đại ác ý đó nói với Tiểu Du

- Xi', ko có sao người ta nói, mình chỉ muốn tốt cho bạn ấy thôi mình không nói ng khác cũng nói

- Muốn tốt mà vậy sao? bạn có ý đồ gì phải không?

Đại ảnh Cười khinh miệt rồi bỏ đi

Nó ngồi đó với ý nghĩ miên man về hắn, Hải Yến an ủi và nhắc nhở nó

- Bạn đừng tin những lời Đại Ảnh nói, cũng đừng tiếp xúc nhiều với nó, mình không tin nó

- uh' Mình biết rồi

Nó cười cho Hải Yến yên tâm, nhưng lòng nó rối rùi, không phải nó sợ gặp nguy hiểm cũng không phải nó sợ hắn mà đúng hơn nó lo cho an toàn của hắn

Ra chơi nó muốn đi tìm hắn ngay, trên đường đi nó mua một hộp sữa cho hắn vì sáng nay nhờ “tiết mục” của nó mà cả 2 đi học bụng đói meo

- Anh gì ơi...cho hỏi lớp của Gia Huy ở đâu?

nó hỏi một tân con trai nét mặt vui vẻ, nhìn rất vui tính và dễ gần, Thấy nó xinh xắn hẳn liền cười tươi như hoa

- Anh biết, nhưng em đừng tìm nó nữa, nó có vợ rồianh thì chưa

Hắn cười nhăn nhó làm nó choáng toàn tập

- ủa sữa...e cho anh nha

Nói rồi hắn tự nhiên giật lấy...tự nhiên cầm ống hút....và tự nhiên uống...

- Hả...a....a....a

mắt nó chữ O mồm chữ A

- Tiểu Du!

Giọng hắn làm tên kia đứng hình miệng lẩm bẩm

- Tiểu....u..u..u Du..u..u..!!!! cô là Đường Du tên thường gọi là Tiểu Du ha?

Nó ngạc nhiên trước thái độ của tên này

- Anh có vấn đề không vậy?

Giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên

- Mạnh Khang! cậu dám giành sữa với vợ tôi sao?

* lương Mạnh Khang

- Tính cách vui vẻ hòa đồng, rất mê gái đẹp, bình thường tính cách hay bông đùa nhưng khi gặp chuyện lại rất chín chắn và biết nghĩ

Thân thế: Con trai một gia đình thế lực trong thế giới ngầm bạn từ bé của Gia Huy, hay giúp đỡ Gia Huy Nhiều việc trong thế giới ngầm là cánh tay đắc lực của Gia Huy

Hắn đổ lưỡi, Nó mặt tỉnh bơ đáp lời mà không ngờ lời nói của nó càng đổ thêm dầu vào lửa

- Không! Sữa đó tôi mua cho anh!

Hắn nhú mày

- Vậy cậu dám dành sữa của tôi???

Tên kia quay sang cười nham nhở

- Hi...i...i.. đâu có

Không nói nhiều hắn tiến tới một tay giật lại hộp sữa trên tay Mạnh Khang tay còn lại nắm tay nó kéo đi. Tên kia cũng hồn hỏ theo sau giàn hoà

*Tại căn tin :

- Nè Huy, sao mặt cậu cứ đăm đăm vậy, vẫn giận ak, sao nhỏ mọn thế

- có điên mới đi giận người như cậu

Hắn vừa thưởng thức hộp sữa của nó vừa đáp

- Hiiiiii vậy mới tốt, nè mau giới thiệu mình với “voi con” xinh đẹp của cậu đi

Hắn nghe mà muốn“sặc sữa”, vì tên bạn đang gián tiếp hại hắn. còn nó mặt liền xám lại khi nghe từ “VOI” vì nó vẫn rất“căm phẫn” phi vụ hùi sáng

- Anh gọi ai là “voi con”?

- em đó hii

mặt nó đầy sát khí tiến lại gần bóp lấy cổ Mạnh Khang mà lay wa lay lại làm tên này ”cười ra nước mắt

- ac...ac... cứ..u...u.. tôi...iii với,....

Mặc những lời cầu cứu hần vẫn ngồi im bất động một phần vì không muốn làm nạn nhân kế tiếp và vì phạt tên kia tội tội dám....uống sữa của hần

- Được rồi Tiểu Du, em mà bóp nữa tên gốc đó sẽ chết ơ'.

Nhìn tên kia mặt trắng nhách hần mới mở “cửa khẩu”

nó liếc ánh mắt sắc lẹm nhìn hần làm hần hơi nổi da gà

- E..hèm... Lương mạnh Khang là bạn của anh. Còn Tiểu du chắc cậu đã biết.

Mạnh Khang thở hổn hển cười nhả răng phát ngôn một câu đầy ẩn ý:

- hi, Hùi trước biết sơ sơ bây giờ biết RÕ RỒI

- Anh muốn chết ak?

Nó quắc mắt nhìn sang Mạnh Khang

Phía Xa có một bóng người đứng nhìn , tay vạt trụ lá cái cây bên cạnh

Đi học về cả 2 ghé mua hoa về đền cho quản gia Lâm , về tới nhà nó năn nỉ hết lời xin lỗi hết nước bọt quản gia Lâm mới miễn cưỡng “tha thứ” cho tội trạng của nó. (thật ra ngoài số hoa 2 ng mua về hần đã cho người mua thêm những loại Lan quý khác để dập tắt ngọn lửa trong lòng “người bị hại”

*BBuổi tối

Sau khi ăn cơm tối xong hần khoác áo ra ngoài chỉ nói với nó một câu ngắn gọn nhất có thể

- Chút nữa anh về!

Nó muốn hỏi hần đi đâu nhưng lại thôi.

nằm trong phòng nó thiêm thiếp ngủ, lúc mở mắt ra đã 11h đêm rồi, nó giật mình bật dậy

- Không biết hần về chưa?

Lẳng tai nghe nhưng “phòng đối diện” vẫn không động tĩnh gì.

Lấy dt ra xem, không có bất cứ liên lạc nào từ hần. nó đứng dậy nhìn ra cửa sổ, mắt nhìn về phía cổng vẫn im lìm

- Có lẽ chưa về!

nó thở dài , chợt nhớ những lời Đại Ảnh nói khi sáng , nó thấy lòng nao nao, xen lẫn cảm giác nóng ruột. Không hiểu sao nó bắt đầu lo lắng

- Hần nhiều kẻ thù trên thương trường như vậy lại có tên trong băng nhóm xã hội đen.....

Nó nghĩ mà thấy sợ, sợ hần gặp chuyện không may, sợ bất cứ tình huống nào xảy ra cho hần.

Nó lắc lắc đầu xua đi những ý nghĩ “không lành mạnh” đó choàng một cái áo khoác mỏng đi ra vườn

Đi một hồi nó dừng lại trước “nhà” của ” cặp đôi quái vật” (2 con chó xù đó ^^)

Nó ngồi xuống lấy tay vuốt ve chúng mặt thoáng nét buồn

Nó cứ ngồi đó một hồi lâu bỗng 2 con chó bật dậy làm nó giật mình

- AA.a.a.a.a... cặp đôi quái vật không lẽ lại định rủ mình tập thể dục nữa sao?

- Cái gì mà cặp đôi quái vật? Người ta có tên chứ bộ

- Hả...a.....a... không ...không thể nào, chó....chó biết nói

Đang hoảng hốt cực độ bỗng một túi giấy từ phía sau đưa lên trước mặt nó làm nó bất ngờ...

5. Chương 5

Chap 5:

Đang ngỡ ngàng thì hắn từ đằng sau ngồi xuống kế bên nó

- Cho em!

Hắn lại nói cái kiểu ngắn gọn đó. Nó cầm cái túi mở ra thấy một hộp kem socola

- Woa...a...a.. ngon quá

Nó cười tít mắt vừa mở hộp kem ra xử tại chỗ. Hắn biết nó thích kem socola nhưngkhông biết nó có nhớ là nó thích loại này không nữa

- Bé Bông , Bé Nhỏ..

- Anh nói gì vậy, tôi đâu có Bé?

Nó tròn mắt

- Anh biết , “chân voi” như em sao mà Bé được

Hắn cười châm chọc

- Nè muốn gì đây? sao anh kiếm chuyện hoài vậy haaaaaaa?

Nó tức xì khói, hắn cố giữ vẻ bình tĩnh

- Ai thèm kiếm chuyện, anh có lòng tốt cho em biết tên của “cặp đôi quái vật” mà

- Hả....a...a...a...a...????

Một lần nữa nó bị ngạc nhiên.

- Có nhầm lẫn không, hahahaha...hahaha tại nó bự như vậy mà anh đặt tên nghe “dễ hiểu lắm” quá vậy?

Nó được thể cười chọc quê hắn làm hắn hơi ngượng nhưng vẫn thái độ đó hắn không chịu thua:

- Nè, sao hôm nay em ngoan vậy?

- Ý anh là gì?

- Bua nay không đi chọc phá mọi người mà ngồi đây rầu rĩ? Không ngờ siêu quậy cũng biết buồn

Mặc kệ lời trêu chọc của hắn , nó không nói gì khuôn mặt trầm ngâm.

- Tôi không buồn

-.....

Thấy nó trở nên nghiêm túc hắn im lặng lắng nghe. nó vuốt ve Bé Bông nói tiếp:

- Tôi thấy lo hơn

- em lo gì?

Hắn hơi ngạc nhiên khi hôm nay nhìn nó đầy “tâm trạng”

- Tôi lo sẽ mãi mãi không nhớ gì và....em cũng lo cho anh nữa!!

Nghe nó nói mà trái tim hắn mềm nhũn, ánh mắt không còn lạnh lùng mà trở nên dịu dàng hơn mặc dù hắn không biết nó lo cho hắn điều gì:

- Sao lại lo cho anh?

Nó nhìn hắn ánh mắt có phần xót xa:

- em biết cả rồi...

Câu nói của nó làm hấn hơi “chột dạ”, hấn im lặng

- Chỉ kinh doanh mà không cần gia nhập thế giới ngầm không được sao?

Hấn hơi bất ngờ

- Em nhớ gì rồi ah?

- Không, em nghe mọi người nói

Han không đáp khẽ đứng dậy bước vài bước, trong lòng nhiều cảm xúc xâm chiếm hấn, hấn vui vì nó đã nghĩ tới hấn chứng tỏ trong lòng nó đã có hấn rồi, nhưng đồng thời cũng xen vào cảm giác bất an lo sợ. Sự gì, chính hấn cũng không rõ.

- Anh sao vậy?

Nó đã tiến tới gần từ lúc nào mà hấn không để ý, cả 2 lại ngồi xuống cái xích đu gần đó, mỗi người đeo đuổi ý nghĩ riêng của mình

- Tiểu Du!

Hấn bỗng xích sát lại nó làm tim nó đập thật mạnh

- Anh...h...h.. làm...gì....

Chưa nói dứt câu hấn đã..... quỳ 1 chân xuống đất...

- Hả...ả...?...???

Mặt nó bắt đầu ửng đỏ tay nắm chặt....hộp kem trong đầu vang lên câu hỏi bực chẳng

- “KHÔNG.....KHÔNG LỄ ĐỊNH...CẦU...U..U HÔN..N..MÌNH..H.H..H..H..”

Thấy thái độ nó như vậy hấn thừa biết trong đầu nó nghĩ gì, hấn nhìn nó giọng nghiêm túc:

- Tiểu Du em.....

Tiếng gọi “thiết tha” đó càng làm tim nó đập nhanh mặt không ngừng “tăng độ đỏ”

- Gì...ì...ì...ì...

Không đợi nó hết lời hấn móc túi quần lấy ra một cái hộp nhỏ càng làm nó “Sáng dạ”ra

- “Toi...tới...rồi...”

Nó Nhắm tịt một bên mắt chỉ dám mở....1 con chờ đợi....

- ...e có thể nhắc cái “chân voi” lên được không?

- Hả...ả.....

Nó mở cả 2 mắt ra nhìn hấn, hấn đag nhắc chân nó đặt lên đùi hấn

Hành động đó càng làm nó “đỏ mặt hôi hột”

- “Đeo...o...nhấn ở.....chân.....n..n hả...ả....”

Lại một ý nghĩ “điên rồ” chạy qua óc nó

Hấn như biết hết “ý tưởng” của nó nhưng mặt vẫn tỏ vẻ “nghiêm trọng”

hấn cầm cái hộp mở từ từ....

Nó căng thẳng quá nhắm tịt mắt

1s

2s

3s

4s

- “Sao...sao ...?”

Nó mở mắt thấy hấn đang nhìn nó đầy trêu chọc

Nó nhìn xuống chân.....không có cái nhấn nào trên mấy ngón chân của nó chỉ có một cái lắc chân

- Chỉ cho em cái lắc chân sao em “căng thẳng ”vậy?

Với ánh mắt đầy trêu chọc giọng nói lạc đi vì nhin cười hấn làm nó “cứng họng”

- “Bị...ị..hồ..ồ...ồ....”

Hai từ “bị hồ” một lần nữa quay lại “chiếu tướng” trên mặt nó..

-.....

Nó thực sự chỉ hận mình thể đào lỗ để chui xuống trong giờ phút này

Tất nhiên hấn không chịu “buông tha”cho nó

Hấn đưa tay lên sau gáy nó kéo nhẹ cổ nó xuống bây giờ mặt hấn đã sát mặt nó lắm rồi

Lần này “cảm giác mạnh” hơn khiến tim nó một lần nữa “phản chủ”

Hấn tiến sát hơn làm nó hồi hộp nhắm tịt 2 mắt....một lần nữa chờ đợi.

1s

2s

3s

Bỗng hộp kem của nó“không cánh mà bay” giật mình nó mở mắt không thấy mặt hấn nữa

- Hả....?

- sao em nhắm tịt mắt vậy? không sợ anh làm gì em sao?

Giọng hấn kể bên khiến nó “ngỡ ngàng”

-Anh...anh...

- Anh...sao?

Nó không biết phải nói sao, nếu hấn biết nó bị hồ nữa thì chỉ có nước thất cổ tự tử

- SAO ANH DÁM LẤY KEM CỦA TÔI?

Nó tìm cách khác trút giận

- sao vậy? khi này còn lo cho anh mà chỉ vì hộp kem nổi giận như vậy

Vẫn về “ngây thơ” hấn châm chọc. Nó không nhin nữa

- Chỉ lấy hộp kem có cần làm vậy không? anh đúng là ...đồ....đồ háo sắc

Một lần nữa hấn tiến lại gần giọng gian xảo

- SAo vậy? hay em nghĩ là anh sẽ hôn em nên nhắm mắt chờ đợi?

Bị đánh trúng tim đen nó lú lười.

“một chút thương cảm” làm hấn động lòng không chọc nó nữa, hấn dúi hộp kem vào tay nó.

- Vào nhà thôi!

Sau câu mệnh lệnh nó lẻo đẻo theo hấn vào

Tối hôm đó điện thoại của nó có tin nhắn của “phòng đối diện”

from: chồng iu

Nội Dung: “từ nay anh sẽ trói em bên anh mãi mãi bằng lắc chân đó, giữ gìn cẩn thận nếu không biết tay anh! ”

- Xí...tên đáng ghét này lúc nào cũng đe dọa

Nó thấy trong lòng dễ chịu lắm

Chỉ chỉ chọt chọt vài giây nó bấm nút send

“phòng đối diện” mỉm cười với tn của nó

from: siêu quậy

Nội dung: “biết roaiiiiiiiiiiiiiiiiiii , anh ngủ ngon”

6. Chương 6

Chap 6:

Sáng nó thức dậy, đầu vẫn còn mơ màng về những chuyện tối hôm qua, bước xuống giường nó “tá hỏa” khi thấy đồng hồ chỉ ngay số 7. Nó vò đầu bứt tóc:

-Thôi rồi....aaaaaaaaa trễ...trễ học rồi....

Nó ba chân bốn cẳng chạy vô nhà vệ sinh sau 10p nó chạy ra với bộ đồng phục xốc xếch với một cái đầu chưa kịp chải

-TRỜI ƠI! TRỄ NHƯ VẬY RỒI SAO TÊN KIA KHÔNG GỌI MÌNH CHỨ....HAY LÀ....THÔI ROIIIIII

Như thói cũ nó tông cửa sang phòng hấn (và tất nhiên cũng không gõ cửa)

-NAY2YYYYYYYY TÊN KI.....

Căn phòng trống trơn, không có ai không lẽ:

-Tên này,...DÁM ĐI HỌC TRƯỚC SAOOOOO????

Lại dùng khả năng trời phú nó học tốc phóng xuống lầu, nó “hãi hùng”

Hắn đang ngồi đó, vừa uống coffe vừa xem tivi nhìn “thần sắc” không giống người bị trễ học cho lắm.

-chào buổi sáng cô chủ!

Thấy nó đứng hình quản gia Lâm cùng mấy người làm ở đó cất tiếng chào nó, nó như “bình tĩnh”

-Anhanh làm gì vậy? Giờ này còn ngồi đó , sao không gọi tôi dậy? Trễ học rồi biết không..g...g..?

Mặt hấn tỉnh bơ :

-Em dậy rồi àh? Sao sáng nào em cũng “bận rộn” vậy?

-Cái...i...i.. gì?

Nghe hấn nói mà nó muốn nổi khùng

-Anh sao vậy hả???? Không đi học sao? !!! có biết là trễ lắm rồi không????

Vẫn thái độ dửng dưng hấn tiếp tục xem tivi trả lời không thèm nhìn nó:

-Không! Hôm nay anh nghỉ.

-Hả..ả...ả...ả nghỉ....

Nó càng tức điên

-Đồ ác độc, sao không nói sớm để tôi đi một mình làm mất bao nhiêu là thời gian của người ta

-Em đi cẩn thận!

Hắn tiếp lời nó bằng bộ mặt theo nó là đáng ghét nhá trên đời. Nó đứng như trời trồng thấy hôm nay sao hắn lạ quá. Mỗi hôm qua còn nói muốn trối nó với hắn mà giờ lại kiu nó đi học một mình...

Như hiểu được dấu hỏi trong lòng nó, quần gia Lâm “rộng lượng” không chấp nhất chuyện cũ chịu khó “khai sáng” cho nó

-Thưa cô, hôm nay là.....chủ nhật!

-CHỦ NHẬT.....

Nó ngớ người, “phải rồi hôm nay chủ nhật không phải đi học” nó nghĩ mà thấy mắc cỡ quá, từ khi tỉnh dậy trong ngôi nhà này nó không để ý ngày tháng gì hết chỉ mãi suy nghĩ đầu đầu.

Như hiểu được”nỗi đau thầm kín” của nó hắn đứng dậy xoa mái tóc rối của nó:

-Nếu không đi học thì mau lên phòng thay quần áo rồi xuống ăn sáng!

Nó lẩn thẩn bước lên lòng thầm “cảm động” vì hắn không trêu chọc nó vì chuyện ngớ ngẩn vừa rồi.

Ăn sáng xong nó ngồi chải “tóc” cho Bé Bông và Bé Nhỏ còn hắn đang ngồi xem tivi thì bỗng một giọng nó hơi hơi quen cất lên nghe “xa mà gần” làm cả 2 phải ngoái nhìn. Nó giật mình

-Anh....anh ...làm gì ở đây???

-Ôi! Chào em “voi con” bé xinh hihi

Giọng nói không ai khác chính là tên đã “tán tỉnh” nó hôm trước :Mạnh Khang

Mạnh Khang cười nhăn nhăn:

-Hi hi... mới một ngày không gặp mà anh...nhớ em muốn chết

-Cái...í.... gì....

Không đợi nó lên tiếng, một giọng lạnh băng cất lên

-Cậu hết muốn sống rồi sao?

Hắn đứng đó đưa tia nhìn “nảy lửa” sang phía Mạnh Khang làm tên kia xanh mặt

-Hihi, giận tí thôi mà sao nhà này ai cũng không có khiếu hài hước vậy ta?

-ANH GIA HUY ỒI.....I.....I....

Thêm một giọng nữ nữa “gia nhập”, kèm theo tiếng gọi ngọt xớt đó một nhỏ trạc tuổi nó từ sau lưng Mạnh Khang nhào tới hất nó qua một bên ôm chầm lấy “chồng nó”

Nhỏ kia không ngừng mở lời”ong bướm” với hắn.

-Ui....anh Huy, lâu quá không gặp sao anh không qua thăm em ? em nhớ anh nhiều lắm đó

Tim nó lại được “thử thách”, trên đầu y như có một bao xi măng nặng 100kg đè lên làm nó không nói được gì cũng không nhúc nhích được chỉ duy đôi mắt là mở to hết mức có thể

Nó nhìn sang Mạnh Khang chờ đợi một lời giải đáp nhưng tên này chỉ nhìn nónhe hàm răng ra cười

Biết không thể trông chờ gì ở tên đó nó lại chuyển hướng sanghắn

Nhưng không ngờ hắn không hề “phản kháng” khi bị “xâm hại”. Nhỏ kia vẫn tíu ta tíu tít:

-Anh có nhớ em không? Sao lâu như vậy mà không thăm hỏi điện thoại gì hết?

-Anh bận!

-HẢ...Ả...Ả... – nó không ngờ hắn không phản kháng mà còn trả lời nữa mới ghê

Nhỏ lại nũng nịu:

-không chịu đâu, anh phải đền bù cho e!

-Em thích gì?

Hắn nhăn nải đáp làm tăng thêm phần “gay cấn” trong nó, khiến nó không thể làm thinh được nữa, nó lắp bắp:

-Chuyện...n.. gì..i...vậy...y??

Quay qua thấy khuôn mặt “nhăn nhện” của nó hắn mới lên tiếng:

-Tiểu du đây là Trần Bảo Như là....

Chưa đợi hắn nói tiếp nhỏ kia đã nhảy ra mặt hơn hở cầm tay nó bắt lia bắt lịa không quên tiếp lời hắn

-Xin chào, xin chào tôi là Bảo Như là NGƯỜI YÊU của anh Gia Huy

Nghe vừa dứt câu nó muốn “á khẩu”

, bây giờ có ai đưa gương trước mặt nó chắc nó cũng không dám nhìn “nhan sắc” của nó lúc này.

Tên Mạnh Khang thì không để phí cơ hội này mà cười như nắc nẻ, hắn cũng không ngại nhếch môi còn nhỏ kia khỏi nói khuôn mặt hiện rõ vẻ “đại thắng”

7. Chương 7

Chap 7:

-Thôi đủ rồi đó Bảo Như

Hình như thấy “tội nghiệp” cho nó hắn lên tiếng đồng thời bước ra khỏi “con vượn” đang ôm hắn cứng ngắt bước tới khoác vai nó :

-Tiểu Du đó là Bảo Như là...em họ của anh. Bảo Như, Cũng như em đã biết đây là “Vợ” anh , Đường Du

*TRẦN BẢO NHƯ

+Tính cách chan hòa, dễ thương rất mau nước mắt.

+Thân thế: Em họ của Gia Huy, cha cũng ở trong tập đoàn The Rose

-Hihi chào chị!

Nghe xong mà nó muốn đột quỵ tại chỗ, trái tim nó này giờ bị kéo lên thả xuống không biết bao nhiêu lần, bây giờ chỉ còn biết cười trừ:

-Chào...o...o bạn!

Nhỏ kia vẫn làm bộ mặt ngây thơ “không có tội” giọng lạnh lạnh

-chúng ta cùng tuổi nhưng phải xưng “chị-em” vì chị là “vợ” của anh em hihi

Nó vẫn chưa qua cơn sock:

-Ồ..ờ...chào....chào...em..m

Sau một hồi làm quen và lấy lại bình tĩnh nó thấy Bảo Như rất dễ thương, nói chuyện rất hợp với nó.

-Anh oi, anh cho em dọn đồ qua nhà anh nha ở đây vui quá àh

Bảo Như làm mặt mèo năn nỉ hắn. Thấy vậy tên Mạnh Khang cũng hòa theo

-Đúng đó, ở đây nhiều người đẹp quá cho tôi qua ở luôn nha hihi

-Không! Cậu nhất định không được, Bảo Như cũng vậy, em đi như vậy chú tiếm sẽ rất lo

Bảo Như lại dùng tuyệt chiêu năn nỉ:

-Thôi mà, làm ơn đi cho em ở lại đi, em xin phép ba mẹ rồi

Hắn cau mày:

-Hừ...không được, một mình Tiểu Du là đã ồn lắm rồi thêm 2 người nữa thì đây không còn là cái nhà nữa, chiều nay nhà ai nấy về .

Hắn dứt khoát bằng vẻ lạnh lùng thường thấy làm cả 2 biết có xin hắn cũng vô ích nên đổi chiến thuật...xin nó

Không biết cả 3 thậm thụt thầm thì cái gì mà mặt nó rặc mùi “hám lợi” làm hắn dự cảm thấy một “trận bão” sắp đổ bộ vô nhà hắn.

5 phút sau: (Cuộc bàn bạc kết thúc)

Đúng là cóa bão thật, nhưng người “đổ” là hắn.

Không biết nó dùng cách gì, mềm mỏng hay cứng rắn, hành động hay lảng mạn, vui nhộn hay suốt mướn gì đó(tác giả cũng không biết) mà hắn miễn cưỡng.... gật đầu.

Cả 3 hớn hở cười nói inh ỏi để lại hắn thở dài lòng “xót xa”

-“Từ nay sẽ nhộn lắm đây”- hắn lẩm bẩm.

*Buổi chiều:

Bảo Như Và Mạnh Khang chia tay để ra về sắp xếp “hành lý” mai sẽ “thân chinh” qua đây... “ở đậu”

Cộc...cộc...cộc mở cửa nó thấy hắn quần áo chỉnh tề như sắp đi đâu nó tròn mắt hỏi:

-Anh định ra ngoài àh?

-Ừh... Em thay đồ đi!

Nó vẫn còn ngây ngô

-Hôm nay anh dẫn em ra ngoài chơi

Nghe xong nó mừng quýnh chỉ trả lời gọn lỏn:

-Đợi tí!

Nó hớn hở mở tủ chọn bộ váy nó thấy đẹp nhất. Trong lòng nôn nao, từ bữa tới giờ nó chỉ ở nhà có đi thì cũng chỉ tới trường, hôm nay nghe nói được đi chơi nó thích lắm. Thế giới ở ngoài dường như rất mới mẻ với một người mất trí nhớ như nó.

-Xong rồi chúng ta đi thôi!

15p sau nó chạy xuống trong bộ dạng rất đáng yêu nhưng hắn vẫn không muốn thừa nhận

-“VOI” mặc váy ra ngoài có tiện không?

Nó lườm hắn lăm lăm cũng “hơi ớn”

-E...hèm.. đi nào!

-Cô cậu đi chơi vui vẻ

Sau khi “tử biệt” “2 hàng người hầu nó nhanh chóng lon ton chạy nhanh ra xe. Hôm nay vệ sĩ không đi cùng xe với nó và hắn mà đi xe khác , hắn muốn chở nó đi ...chỉ 2 người ^^

Hắn chở nó ra một bờ hồ, nhìn phong cảnh rất yên bình , bước xuống xe từng cơn gió mơn man luồn vào tóc nó tạo cho nó cảm giác thư thái.

Hắn nhìn nó, ánh mắt nâu nhạt lóe lên tia nhìn ấm áp:

-Đây là nơi lần đầu anh và em gặp nhau!

Giọng hắn nhỏ nhẹ.

Nó quay sang nhìn hấn, người duy nhất tại thời điểm này có những mảnh ghép ký ức mà nó đã đánh mất

-Anh kể cho em đi...

Hấn và nó ngồi xuống một cái ghế cạnh bờ hồ giọng đều đều:

-một năm trước, ba mẹ em từ thành phố K dẫn em qua thành phố Z này để chúng ta có thể gặp nhau. Trước ngày gặp mặt một ngày anh đã ra đây và gặp em cũng ngay tại cái ghế này.

- Lúc đó em đang làm gì ở đây vậy?

Hấn mỉm cười, nụ cười rất kín đáo

-Em đang ngồi....khóc và miệng không ngừng “than thân trách phận”

-Hả? ????

Nó ngạc nhiên trước ấn tượng đầu “khó phai” đó

-sao? Sao em khóc?

-Vì em biết mình sắp “lên xe bông” với một người chưa từng gặp, nhưng theo tình hình lúc đó thì anh biết còn một lý do nữa....

Hấn cố nhin cười càng làm dâng sự tò mò của nó:

-Sao? Anh nói mau đi

- Vì em muốn.... chạy xe đạp quanh hồ nhưng tập thể nào cũng không được...

Nó há hốc:

-Không...không thể nào, em mà không biết chạy xe đạp ? Anh đang nói dối hả?

-Thật. Lúc đó anh thấy em là một cô gái “kỳ lạ” nên đã dỗ em bằng cách mua kem cho em.

Hấn im lặng như để quá khứ một lần nữa hiện về xoa dịu trái tim hấn, thấy hấn im lặng nó nóng lòng

-Sau đó thế nào?

-ừm.....Sau đó em không thể ngừng yêu anh và đồng ý hôn ước này sau khi biết anh là hôn phu của em

Hấn nói với khuôn mặt rạng ngời nhưng không “chói nắng” làm mặt nó được dịp ửng đỏ.

Nhưng nó đâu biết trong lòng hấn còn một “điều chưa nói”

-Nếu vậy anh chở e đi quanh hồ đi...

Nghe nó nói hấn đứng dậy định bước ra xe nhưng nó nắm hấn lại ánh mắt tinh nghịch

-....Bằng xe đạp...

Hấn nghe mà muốn té xỉu. Lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày hấn đáp

- em mặc váy mà!

-em sẽ ngồi một bên

-Bụi lắm!

-Không sao

-Đường không trán nhựa hết đâu!

-Em chịu được

-Xe đạp chậm lắm!

-Em thích

-Xe đâu đạp?

-Mướn đi.

-Anh ...anh...không biết đạp xe...

-.....

1s

2s

3s

-Á...ha ha ha

Nó cười miệng tới mang tai, hần chỉ còn biết đứng chịu trận mặt “đơ như cây cơ” không nói nên lời

Sau một trận cười no bụng nó mới để ý tới khuôn mặt “thê thảm” của hần, khuôn mặt đầy vẻ“tự ái” nó dịu giọng

-Nè...nè....

Nó vừa kêu vừa lấy tay lay lay người hần, nhưng giờ đây hần như khúc gỗ , kiu cũng không thèm trả lời

-Nè...giận rồi hả? Có vậy đã giận rồi

-..... – vẫn im lặng

- ...Đừng có nhỏ mọn vậy được không? Hay để em “chở”anh nha !

Hần biết thế nào nó cũng mua chuộc hần nhưng bằng cách này thì....

Hần không thể im lặng được nữa

-Ồngốc! MỚi nói đã quên sao?

Hần nhấn mạnh từng chữ

-EM ...KHÔNG...BIẾT...ĐÁP...XE

Nó mỉm cười mặt có phần “ảo nguyệt” làm hần nhíu mày khó hiểu

10 phút sau:

-Hi hi hi thích quá đi mất!!!!

Nó “tươi như hoa” nhìn hần mặt đang đăm đăm

8. Chương 8

Chap 8

-Anh thấy em thông minh hông? Nhưng hông cần cảm ơn em đâu hihhi..

Hần không trả lời, điều đó đủ hiểu là Tất nhiên hần không cảm ơn nó rồi vì bây giờ hần đang không biết giấu cái mặt vào đâu nữa khi người đang đạp xe chở nó không phải là hần mà là tên.....VỆ SĨ, và tất nhiên người chở hần cũng làVỆ SĨ của hần.

-Woa....a...a sướng quá , thích quá

Nó dường như không hiểu nổi “khổ tâm” của một thằng con trai như hần vẫn “loi nhoi” như con zòi

Đi hết một vòng mặt hần nghiêm nghị :

-Được chưa?

Không biết nó “vô tư thái quá” hay cố tình không hiểu:

-Nữa đi ,nữa đi màà....à...à....

-Đi tiếp!

Hắn bắt lực ra lệnh cho 2 tên vệ sĩ giờ đây cũng đã mồ hôi nhễ nhãi.

Cứ thế suốt nửa tiếng “ròng rã” bên bờ hồ có 2 tên đeo kính đen mặc vest đen....đạp xe “hì hục” chở một đứa con gái luôn mồm líu lo , còn tên con trai thì mặt mày lạnh như cục nước đá làm mặt hồ yên tĩnh cũng “gợn chút sóng”.

*BUỔI TỐI:

Ăn uống no say hắn lại tiếp tục đưa nó đến một khu chợ (chợ đêm)

Ở đây bán nhiều đồ và rất đông người làm nó “thích mê ly”. Nó như chim hết sà vào gian hàng này lại sà vào gian hàng khác. Thích thứ gì thì mắt cứ sáng rỡ:

-Woa....mua ...mua đi Gia Huy!

-Ui, đẹp quá , em thích quá, Gia Huy mau..mau mua đi.!

-.....

Cứ như vậy sau một hồi người vui nhất chính là nó, và người khổ nhất..... không phải là hắn mà là vệ sĩ “đáng thương”.

-Tiểu Du lại đây để anh chọn cho em một món giống với em.

Hắn kéo tay nó lại một gian hàng lấy con voi to nhất, cao bằng vai của nó nhìn nó chằm chọc:

-“Chân voi” giống em chưa nè?

-Mắt anh có vấn đề không sao mà giống em được

Hắn tỏ vẻ hơi thất vọng

-Ồ ha! Nó thấp hơn em, chân cũng không to như chân em, biết làm sao đây ta?

Nó giận dữ:

-Nè anh muốn chết không, dám nói chân em to ha?

Hắn nhìn nó cười thật hiền làm nó “ngu người” . Trước giờ ít khi nó thấy hắn cười “lộ liễu” như vậy. Mặt nó hơi hồng

Hai tên vệ sĩ hình như cũng “mất sức” zũ lằm rồi, thấy vậy hắn cho họ ra xe chờ trước.

-Ô...Ô mắt nó tròn xoe nhìn những cây “gì đó” đủ màu như những đám mây nhỏ vậy, nó lay hắn thật mạnh

-Gia Huy...anh nhìn kìa...cái đó là gì vậy?

Hắn không có “kinh nghiệm” nhưng từng thấy mấy đứa con nít ăn, hắn nói ...đại mặt ra vẻ hiểu biết

-“Đồ ăn” chứ gì !

Nó tin cái “rụp” nôn nao:

-Vậy mua “đồ ăn” đó cho em đi (Tác giả bó tay)

Hắn muốn “ghi điểm” nên định bụng khi mua sẽ hỏi người bán tên của thứ “đó” nên kêu nó

-Vậy em đứng đây chờ đi!

Hắn quay đi. Nó đang đứng đó Hồi hộp chờ đợi thì một đám người ở đâu rất đông kéo qua xô đẩy nhau làm nó cũng bị đẩy đi đâu mất, khi không còn hỗn loạn thì nó cũng không còn ở chỗ cũ nữa, nó hoảng hốt chen đi trong dòng người tìm bóng dáng hắn con tim khê run lên vì sợ hãi

-Gia Huy! Anh ở đâu vậy?

-Gia Huy ?

Mặt nó bây giờ đã hoảng hốt lắm rồi, cảm giác ở nơi toàn người không quen biết làm nó có cảm giác run rẩy như lần đầu thức dậy tại nhà hắn, mắt nó nhòe đi

-Tiểu Du ...

Hắn quay lại nhưng không thấy nó đâu, đi một vòng vẫn không thấy hắn không thể giữ nổi vẻ Bình tĩnh thường ngày, định đi cho nó nhưng chợt nhớ vệ sĩ đã đem giỏ của nó ra xe mất rồi, mặt hắn bắt đầu hơi tái đi

9. Chương 9

Chap 9

-“Tiểu Du...Cái cô ngốc này không biết đi đâu”-hắn lo lắng lắm lắm

Về phía nó bây giờ rất mệt rồi, nó rảo bước thật nhanh khắp nơi nhưng vẫn không thấy hắn, sợ hãi nó nước mắt lưng tròng ngồi xuống 1 cái ghế dài.

-Gia Huy!

Nó cuối mặt cố ngăn cho nước mắt không rơi

-Của em đây!

Nó ngược lên thấy hắn, hắn đứng trước mặt nó chìa ra “đồ ăn” màu hồng, trước mặt hắn nó không cần giấu giếm, những giọt nước trong mắt nó được giải phóng là chảy rơi

Hắn ngồi xuống bên cạnh xoa đầu nó, tới khi mặt nó khô nước hắn đưa nó ra xe về nhà

*10 Giờ đêm

Tắm xong nó nhìn “chiến lợi phẩm” hôm nay mua được tiến tới lấy con voi to nhất “đám” ra leo lên giường thấy “đồ ăn” màu hồng hắn đã đặt dưới cái đèn ngủ nó cầm lên ngắm nghía

-Em ngủ chưa?

Nghe giọng hắn nó nhảy xuống giường tiến tới cửa

-Không cần mở cửa, anh nói rồi về phòng ngay

Nó rời tay khỏi tay nắm cửa đứng dựa vào tường

-chuyện gì vậy?

Bên ngoài hắn cũng đang tựa vào tường giọng ảm áp

-“Thứ đó” là kẹo...

Hắn chưa kịp nói hết nó đã cắt lời:

-Em biết rồi....kẹo....mây đúng không?

-Àh...ừm kẹo mây

Bên trong Nó mỉm cười ôm coi voi vào lòng phía bên ngoài hắn nhìn lên trần nhà khuôn mặt hạnh phúc. Đêm hôm đó nó có giấc ngủ sâu không bị những mảnh ký ức làm phiền, dĩ nhiên nó ngủ dưới đất, bên cạnh là con voi bằng bông

Cách đó không xa tại thành phố K:

Cạch..

-.....

-Thưa cậu, đã tìm được cô Đường.

*BUỔI SÁNG:

Hôm nay người làm và quản gia tiễn nó và hấn tới trường trong “an bình” :

-Chào mọi người tôi đi học nhé! ^^ - nó cười tươi

-Vâng, Cô cậu đi học vui vẻ

Hai hàng người hầu tiễn nó.... nhiệt tình !!!

-Chào buổi sáng Tiểu Du !

-Chào bạn Hải Yến

Nó ngồi vào chỗ của mình kế bên Hải Yến thì Đại Ảnh từ phía sau chồm lên giọng “nhiều chuyện”

-A...Tiểu Du bạn biết tin gì chưa?

-Gì vậy? – nó hơi tò mò

-Nghe nói hôm nay lớp chúng ta có học sinh mới đó, mà nghe đâu người nhà của Gia Huy. Bạn biết là ai không?

Nó ngạc nhiên:

-Ồ...mình đâu biết.

-Anh Gia Huy hông nói bạn nghe ak? Sao kai gì liên quan tới ảnh bạn cũng không biết vậy?

Đại Ảnh nói về đặc ý vì biết câu nói đó sẽ tác động tới nó. Nhìn khuôn mặt ngượng nghịu của nó Đại Ảnh tiếp:

-Vậy bạn biết ngôi trường này của ai không?

Nó ngây thơ

-Thì...của hiệu trưởng?

Mặt của Đại Ảnh càng hưng phấn trước

“nỗi đau” của nó

-Chời...bạn có phải là hôn thê của anh ấy thật không?

Nó hơi khó chịu:

-Sao vậy?

-Học viện “the Rose” là của tập đoàn “the rose” luôn, mà tập đoàn đó của gđ Gia huy thì trường này cũng là của họ

-Thật..t.. sao?

-Thật chứ sao. Chứ bạn nghĩ người bình thường có thể nhập học trễ như bạn và người sắp chuyển tới sao?

Nó hơi cúi đầu, đúng là nó không biết gì về hấn, từ khi tỉnh dậy tới giờ toàn là hấn chăm sóc, lo lắng cho nó còn nó ngoài việc gây “mất trật tự” thì không biết gì về hấn, những điều ít ỏi biết được toàn là nhờ Đại Ảnh nói.

Đại Ảnh “tác động” được tới nó thì vui lắm, ngồi lại ngay ngắn ở phía dưới.

-Tiểu Du- Hải Yến gọi nó

-Gì vậy?

-Bạn đừng buồn, mình nghĩ Gia Huy không nói với bạn vì anh ấy muốn bạn được thoải mái và tự nhiên hơn không phải e ngại gì hết.

Nghe Hải Yến nói có lý nó mỉm cười

-Mình biết rồi,cảm ơn bạn!

Reng.....g....g.....g....g

Chuông vào học vang lên cắt đứt câu chuyện. Ít phút sau cô giáo bước vào

-Chào các em, hôm nay lớp chúng ta có bạn mới.

Nói xong cô nhìn ra cửa làm nó cũng tò mò không biết người nhà nào của Gia Huy sắp vào

-Em vào đi

Một cô gái bước vào làm trái tim mấy đứa con trai trong lớp “nhào” ra

-Woa...a... dễ thương wa xá tụi bây ơi!!

Nó ngó người còn cô gái trên kia nhìn láo liên một hồi dừng ánh nhìn lại chỗ....nó í ới la lên

-A...Chị Đường Du...chị...hihi

Hành động “hồn nhiên” của nhỏ làm bao ánh mắt quay xuống dòm nó. Cô gái trên kia lại cất tiếng:

-Xin chào mọi người mình là Trần Bảo Như.

Sau màn giới thiệu ngắn gọn Bảo Như chạy một mạch xuống bàn của nó

-Em ngồi đây được không?

Cô giáo nhẹ nhàng nói:

-Mỗi bàn chỉ 2 người thôi em.

Mặt Bảo Như tràn vẻ thất vọng nhìn nó, Thấy vậy Hải Yến hiểu ý:

-Bạn ngồi đi, mình xuống bàn Đại Ảnh ngồi

-hihi cảm ơn bạn

Nó với Bảo Như cảm kích Hải yến quá chời, nhất là nó vì nếu không được ngồi đó Bảo Như không biết sẽ gây nên “đại họa” gì nữa.

Reng...g....g....g....

Chuông ra chơi vừa dứt vài phút là trước cửa lớp hấn và Mạnh Khang đã có mặt rồi, Bảo Như và nó kéo theo Hải Yến , Đại Ảnh cũng đòi đi theo. 5 phút sau cả bọn đã ở ngoài căn tin.

-woa...a...a...a sao hôm nay nhiều người đẹp quá vậy ta, bạn của “voi con” có khác, đáng yêu quá ak...

Mạnh Khang khuôn mặt dê như chưa từng được dê nhìn Đại Ảnh và Hải Yến làm Đại Ảnh đỏ mặt còn Hải Yến tặng cho gã một cái nhìn “tê lửa”

-Này anh háo sắc quá vừa vừa thôi chứ.

-Đúng vậy khuôn mặt anh bây giờ cứ như “mèo thấy mỡ”

Không chịu nổi nó và Bảo Ngân lên tiếng “chì chiết” Mạnh Khang. Hấn tỏ vẻ ầm ức quay sang hấn

-Gia Huy....

Vấn nét mặt thản nhiên hấn đáp

-Họ nói đúng mà

-Hả cả cậu cũng vậy nữa sao?

Hấn giận dỗi quay mặt chỗ khác

***BUỔI CHIỀU:**

Mạnh Khang và Bảo Như tay xách nách mang đem cả đồng đồ qua nhà hấn “ở đậu”

-Hello, chúng tôi tới rồi đây.....y..yy

Hắn nhìn đồng hành lý, nhẵn mặt:

-Định ở bao lâu?

-Tới khi tốt nghiệp

Cả 2 đồng thanh.

-không được!

Giọng hắn cứng như đá cuội. 2 kẻ kia quay sang nhìn nó với ánh mắt cầu cứu nó vội cười giàn hòa

-hihi thôi có gì tính sau mau cất đồ đạc lên phòng đi...

Hai người kia nhìn nó “chịu ơn”

-Hoan hô....Tiểu Du là” nhứt hộp mứt”

Hắn liếc nó làm mồ hôi trên trán nó túa ra

-hihi..hic nguy hiểm quá...

***BUỔI TỐI:**

Không hiểu sau khi ăn cơm tối xong được 1 tiếng thì Mạnh Khang và hắn đi đâu, chỉ nói là đi giải quyết công việc.

Nó và Bảo Như ngồi tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất tới gần 10 giờ mà bọn hắn vẫn chưa về.

-Chị ơi em buồn ngủ quá em đi ngủ trước nha!

Mắt mở hết lên Bảo Như chào nó rồi về phòng ngủ.

Bảo Như đi rồi ngồi trong phòng một mình nó lại lo lắng, dạo này đầu nó hay đau dường như nhớ ra gì đó mà không nhớ được. Nó lo cho hắn nữa, nhiều lắm...

Không hiểu hôm nay sao từ khi hắn ra khỏi nhà lòng nó cứ bất an , thấp thỏm hoài , cảm giác đó len lỏi trong người làm nó khó chịu.

Nó cầm điện thoại định gọi cho hắn thì một tin nhắn làm đt nó sáng lên, nó liếc qua chỗ người gửi:

-“Số lạ?” – Nó hơi ngạc nhiên

Nhưng nhìn tn xong nó vứt đt xuống giường không thay đồ, cũng không cột tóc chỉ lấy vội cái áo len mỏng chạy xuống nhà nét mặt trắng bệch

10. Chương 10

Chap 10:

-“Đã trễ người làm đều đi ngủ, vệ sĩ thì đang ở đâu đó quanh nhà sao mà tìm đây?”

Ngẫm nghĩ chừng 3s nó chạy ra cửa xỏ dép chạy ra ngoài

-Học viện The Rose!

Nói với người lái taxi xong nó ngồi sau nôn nóng, 2 tay nó hình như đang run rẩy.

***HỌC VIỆN THE ROSE**

Tới nơi nó thấy hơi lạ vì cửa trường không mở

-“Kỳ lạ? Cửa không mở sao có thể....”

Không nghĩ nhiều nữa nó nhanh mắt nhìn thấy bức tường bên hông có nhều cái hõm nhỏ. NÓ cố hết sức.....leo tường vào

Sau 15p vất vả nó “chinh phục” được bức tường kiên cố với nhiều vết trầy xước trên người ,trên tay lọt vào trong học viện.

-“chết rồi, quên hỏi là ở chỗ nào”

Không có thời gian thở, nó vừa hổn hển vừa chạy thục mạng mặt đã không còn chút thần sắc.

-“...đợi...em...”

Nó chạy không nghĩ từ khu vực sân trường, khu thư viện, khu chơi bóng, hội trường,các phòng thí nghiệm, cầntin... nó vừa chạy vừa thở hồng hộc. Nó tìm kiếm từ khuôn viên rộng tới nơi nhỏ như các phòng học .

Cuối cùng nó chạy ra chỗ bể bơi. Đứng lại thở vài giây sau đó nó nhấc bước định chạy tiếp thì...

Ừm...m..m...m

Nó trượt chân rơi xuống hồ bơi 2 mét. Nó cố vùng vẫy nhưng vô ích làn nước lạnh băng nuốt chửng cả người nó: Nó không biết bơi!

*Ở NHÀ HẮN : (11 GIỜ ĐÊM)

Vừa đẩy cửa bước vào Mạnh Khang đã rên rĩ:

-Ôi....mệt chết đi được ngày nào cũng gặp bọn như vậy chắc tôi kiệt sức mất, hic....còn đâu khuôn mặt đẹp trai

-Cậu bớt than thở đi

Hắn liếc nhìn làm tên kia “im bặt”

-Thôi tôi đi ngủ đây

-Ừm....

Mạnh Khang về phòng hắn cũng nhanh chóng lên lầu . đứng trước cửa phòng nó trên tay cầm một hộp kem socola

Cộc...cộc...

-Đây “chân Voi” anh về rồi!

Bên trong vẫn im lìm. Hắn khẽ mở cửa bước vào, phòng...Trống trơn!!!

-Tiểu Du!....

Hắn bước vào, đẩy nhẹ cửa nhà vệ sinh cũng không thấy nó. Hắn chau mày bắt đầu thấy kỳ lạ.

Sang phòng Bảo Như hắn mở cửa nhìn vào, chỉ thấy Bảo Như đang ngủ say, đóng cửa hắn xuống “nhà” của cặp đôi quái vật, cứ như vậy hắn đi khắp nhà, càng lúc bước chân càng gấp gáp.

Sau một hồi tìm kiếm hắn đứng giữa phòng khách bắt đầu hơi mất bình tĩnh. Lấy đt bấm số “Chân voi” nhưng không ai nghe máy.

-Quản Gia Lâm!

Hắn Bắt đầu hơi gắt gỏng.

Không ai trả lời hắn hết kiên nhẫn cầm một cái ly trên bàn....ném thật mạnh vào cái cửa ra vào....

XOẢNG....G...G..G.

Một giây sau chuông báo động vang inh ỏi khắp nhà. Vài phút sau người làm, vệ sĩ cả Mạnh Khang với Bảo Như cũng hốt hải chạy xuống, ai cũng nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu

-Tiểu Du đâu?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, vẫn giọng điềm tĩnh hần ra lệnh:

-Tìm đi!

Không dám chờ đợi mọi người túa ra đi tìm khắp nhà. Ở phòng khách Mạnh Khang và Bảo Như lo lắng nhìn nhau, hần vẫn ngồi đó vẻ mặt bình tĩnh như không nhưng trái tim hần đã rơi xuống thật sâu ở nơi nào rồi

11. Chương 11

Chap 11:

-Thưa thiếu gia....

-.....

-....không thấy cô chủ đâu cả.

Hần đứng dậy, bước chân gấp gấp bước ra xe Mạnh Khang vội vã đuổi theo phía sau là 2 tên vệ sĩ.

***HQC VIỆN THE ROSE:**

Nó mở mắt thấy toàn thân lạnh buốt, ánh đèn mờ nhạt hất vào để nó biết được nó đang ở nhà vệ sinh nữ.

-“Sao mình lại ở đây?”

Cố gắng nhắc thân mình gần tê cứng đứng dậy nó đẩy cửa.....

-“không được?”

Bắt đầu sợ hãi nó dùng hết sức lực còn lại đập mạnh cửa giọng yếu ớt

-Có ai không.....giúp tôi với.....

Đáp lại nó chỉ là âm thanh im ắng...

Nó ngồi xuống dựa vào tường, tay vòng qua ôm đầu gối, nó mỉm cười nhẹ nhõm

-“Thì ra là bị lừa, không phải là thật...”

Người nó ướt sũng, Thân hình nhỏ bé run lên vì lạnh mặc dù nó mặc một bộ pijama dài tay, chiếc áo len mỏng giờ cũng trở nên vô dụng, nó gục mặt xuống đầu gối thiếp đi

Bên ngoài cửa một người lao công đi tới treo lên cửa một tấm bảng “ĐANG SỬA CHỮA”

***5 GIỜ SÁNG:**

Gần 5 giờ sáng, hần mệt mỏi về nhà dưới ánh mắt lo lắng của mọi người hần lên lầu...vào phòng nó.

Nằm kế bên con voi bằng bông trên giường đôi mắt nâu nhạt ánh lên nét buồn rầu

-“tiểu Du em đang ở đâu?”

Đầu nặng trĩu hần thiếp đi vì mệt.

***HQC VIỆN THE ROSE:**

Nó mở mắt cơ thể vẫn còn ẩm ướt, lạnh lẽo, ánh mắt mệt mỏi, khuôn mặt xanh xao, lòng thầm nghĩ

-“gần sáng rồi ...chắc sắp có người tìm ra mình”

Nó đưa tay xuống cổ chân, luồn tay vào gấu quần tháo chiếc lắc chân ra.

Lần đầu nó quan sát kỹ, trên chiếc lắc mỏng có một con voi nhỏ, lật ra mặt sau nó thấy chữ gì nhỏ nhỏ, cố gắng mở to mắt nó nhìn hàng chữ

“H&D” nó mỉm cười

-“Tên ngốc này”

*BUỔI CHIỀU:

Nó mất tích đã gần 10 tiếng đồng hồ rồi, hắn đi tìm khắp nơi trong thành phố nhưng đều vô vọng. Cả một ngày như vậy hắn lê chân về nhà, từ hôm qua tới giờ không nói chuyện với ai cũng không ăn gì khuôn mặt vẫn diêm tĩnh nhưng đôi mắt thì căng thẳng lắm.

Đóng cửa phòng hắn như phát điên lên tay nắm chặt ,khuôn mặt bắt đầu đanh lại. Trái tim như muốn thoát ra khỏi lồng ngực cứ dồn dập liên hồi.

Vẫn nằm cạnh con voi của nó mắt hắn hơi cay...nhắm mắt hắn lại chìm vào giấc ngủ chập chờn.

*8 GIỜ TỐI:

Rè...e...e....è....è....

Hắn giật mình dậy khi điện thoại rung, mở máy hắn ngạc nhiên

-“áo giặc?”

Khẽ nhủ mày hắn tìm xung quanh , lật con voi ra hắn thấy điện thoại nó đang sáng đèn, hắn cầm lên:

From: Hải Yến:

Nội dung: Tiểu Du , sao sáng nay bạn và Bảo Như không tới lớp mọi việc ổn cả chứ?

Thở dài hắn đặt đt lên bàn bước ra cửa.

Nhưng như chợt nhớ ra điều gì...hắn quay lại cầm đt của nó vào hộp tin nhắn, sau vài giây hắn chạy ra ngoài.

Tin nhắn:

From: 0909 *****

Nội dung: Đường Du mau tới trường đi Gia Huy... chết mất!

HỒn nửa tiếng sau hắn cùng Mạnh Khang và một số vệ sĩ đi chạy khắp nơi trong trường, lòng hắn như lửa đốt.

Sau khi hơn một tiếng tìm kiếm không có kết quả hắn ngồi xuống tuyệt vọng

-Về thôi !

Mạnh khang vỗ vai hắn , không đáp hắn đứng dậy tiếp tục tìm kiếm

Đi ngang nhà vệ sinh nữ thấy bảng “đang sửa chữa” mắt hắn toát lên tia nhìn khó hiểu. Không chần chừ hắn tiến tới mở cửa.

Cửa không mở được càng làm lòng hắn nôn nóng

RẦM...M...M...M

Lấy chân đạp mạnh cánh cửa bật mở , nhìn vào trong hắn thấy một người đang ngồi bó gối trong góc tường đầu hắn nóng lên, hắn tiến lại.

Mở mắt, thấy bóng người quen thuộc nó mỉm cười:

-Anh Tới rồi àh, sao trễ vậy?

Hắn thở phào nhẹ nhõm tới gần xoa đầu nó cười dịu dàng

- ừm..xin lỗi để em phải chờ!

Nhẹ nhàng như nâng một mảnh pha lê dễ vỡ hắn bế nó lên khẽ nói:

-Chúng ta về nhà thôi.

-ừm....về nhà!

Trong tay hắn nó ngủ như một đứa trẻ.

***GẦN 10H ĐÊM**

-sao rồi?

Hắn lo lắng nhìn ông bác sĩ già

-Cô Đường bị sốt cao lắm, một phần vì phải chịu lạnh lâu quá, lại gần một ngày không ăn uống gì nên bị kiệt sức, hơn nữa không biết đã làm gì mà trên tay xây xước nhiều quá .

Bảo Như lo lắng:

-Vậy khi nào chị ấy mới tỉnh vậy?

-Cô cậu không cần quá lo, bây giờ cô ấy cần nghỉ ngơi , khi nào bớt sốt là sẽ tỉnh thôi. Nhưng nên chú ý nghỉ ngơi nhiều cho lại sức.

Khi mọi người đã đi hết hắn ngồi bên giường nhìn nét mặt nhợt nhạt của nó mà thấy lòng thất lại.

Bỗng hắn mở to mắt nhìn vào tay đang truyền nước của nó , lòng bàn tay đang cầm thứ gì đó lấp lánh.

Hắn nhẹ mở lòng bàn tay nó kéo ra một cái lắc nhỏ. Nhìn cái lắc hắn càng xót xa

-“chắc em đợi anh lâu lắm”

Hắn khẽ vén chăn dưới chân nó thật nhẹ nhàng đeo cái lắc vào cổ chân.

Bước ra ngoài, một tên vệ sĩ đã chờ sẵn :

-.....

-Thưa cậu, số điện thoại đó là của sim rác, không tra ra được người dùng

Đôi mắt hắn ánh lên tia nhìn giận giữ:

-Tiếp tục tìm!

12. Chương 12

Chap 12:

***SÁNG**

Nó thức giấc thấy người hơi ê ẩm , cố gượng dậy nó thấy hắn đang ngồi phía bàn học chống tay lên trán mắt nhắm nghiền.

Nhìn nét mặt bình thản của hắn khi ngủ nhưng có phần hơi tiêu tụy làm nó thấy sao mà thương hắn quá! Nó nhìn tên con trai đó mà thấy lòng ảm lạ.

Mở mắt thấy nó đã tỉnh đang ngồi dựa vào giường trong lòng hắn an tâm hơn nhưng nét mặt vẫn thờ ơ:

-Em tỉnh rồi àh?

Ánh mắt tỉnh ngịch nó lấy một cái gối trên giường...ném thẳng vào mặt hắn:

-Nè, anh sao vậy? Canh chừng người ốm mà ngủ gật như vậy đó hả????

Vẫn vẻ nghiêm nghị hàng ngày hắn lườm nó:

-ôm cái gì, em mê ngủ thì có , đã ngủ 1 ngày 1 đêm rồi ai mà rảnh thức suốt thời gian đó coi một “con voi” ngủ chứ.

Nó tròn mắt

-sao? Đã 1 ngày rồi sao?

Hắn không đáp tiến lại giường làm nó bối rối

-Anh...anh làm gì vậy?

Hắn đưa mặt vào sát mặt nó chỉ còn cách vài mm , nó ửng hồng 2 má mắt mở tròn tròn nhìn mặt hắn ngày 1 gần.

Hắn đưa tay đặt lên..... 2 má của nó.....áp trán vào trán nó.

-gì...ì...ì...

Nó không nói được, tim nó giờ đang múa ba lê trong lồng ngực.

-Hết sốt rồi!

Hắn ngồi dậy vỗ mặt tỉnh bơ .

-Nè...nè...đồ ngốc , bộ anh không biết dùng nhiệt kế sao? Đo...đo nhiệt độ...kiểu...kiểu...

Không đợi nó nói hết câu nhưng nhìn bộ mặt đỏ lựng của nó hắn đã “thấu hiểu” hắn nhếch môi “xảo quyết”

-Cách đó chính xác hơn, vừa đo độ, vừa đo.....nhịp tim !

Nhìn bộ mặt hắn mà nó thấy “căm phẫn”, nó hét vang nhà:

-ĐỒ...ĐỒ KHÙNG!

Hắn tỏ vẻ kên kiệu đứng dậy tiến tới phía cửa không quên quay lại “bồi dưỡng” nó thêm một câu shock óc:

-Ngoan ngoan đợi anh mang thức ăn vào và....đừng mơ tưởng tới việc hôn anh nữa...!

Nó đứng hình nhìn hắn cười gian xảo đi ra..

***CHIỀU HÔM SAU**

Trong nhà nhộn nhịp hẳn lên từ khi nó tỉnh dậy, Hải Yến và Đại Ảnh biết chuyện cũng ghé qua thăm nó chỉ có hắn là không biết hôm qua tới nay cứ đi đâu mất biệt tới mới về thăm nó.

-Tiểu Du nè, bạn có muốn đi du lịch không?

Hải Yến nhìn nó hứng khởi

-Du lịch hả? ở đâu vậy?

-Ở một vùng núi rất đẹp, ở đó phong cảnh đẹp lắm, non xanh nước biếc rất vắng nên không ồn ào rất tốt cho bạn nghỉ ngơi.

Nghe tới du lịch , được đi chơi là mắt nó sáng rỡ

-thích quá vậy, mình rất muốn đi!

-Mình, Mình cũng đi nữa – Bảo Như và Mạnh Khang cũng phấn khích lắm

Hải Yến vui vẻ:

-Ừa, vậy khi nào bạn khỏi hẳn chúng mình đi nha, nhà mình có một biệt thự nhỏ ở đó đủ chỗ cho tất cả chúng ta

-Còn mình?

Đại Ảnh chen ngang.

-ừm ...nếu bạn thích.

Hải yến miễn cưỡng, Hải Yến không hiểu sao không thích Đại Ảnh, Yến luôn thấy ở cô bạn kia có một thứ gì bên trong rất gian xảo

-Ừa Đại Ảnh àh bạn cũng đi luôn cho vui ha!

Nó nhìn Đại Ảnh nói giọng thân thiện, nó không ghét cô ta.

Ngồi chơi một hồi mọi người để nó nghỉ ngơi nên Hải Yến nhanh chóng được Bảo Như dẫn sang phòng Như ba hoa “tám chín” đủ thứ.

-Anh đang làm gì vậy?

Mạnh Khang quay qua thấy Đại Ảnh đã tiến lại ngồi gần mình, vẫn bộ mặt háo sắc mọi ngày:

-Hi! Người đẹp, Tưởng em đang ở phòng Bảo Như.

Đại Ảnh cười giả lả:

-Ở trên đó cũng không có gì để nói nên em định về. Ai ngờ xuống đây lại gặp anh.

-Vậy là chúng ta có “duyên tiền định” rồi

Nghe Mạnh Khang “ví von” hơi quá Đại Ảnh hơi ngượng liền đổi chủ đề

-Tội nghiệp Tiểu Du quá, khi không bị người ta hại.

-uhm, làm tội anh lo quá chời.

Mắt Đại Ảnh sáng lên

-Mà Tiểu Du cũng tệ, dễ tin người quá chời, một tin nhắn đã như vậy rồi. Mà là hôn thê nhưng mọi việc của anh Gia Huy đều biết rất mơ hồ nên mới xảy ra chuyện này.

Nói một hơi quay qua thấy Mạnh Khang vẫn tươi cười Đại Ảnh được nước làm tới:

-Nhìn họ em thấy không hợp!

-KHông hợp?

-vâng!, Tiểu Du không hợp với anh Gia Huy gì hết á.

Mạnh Khang cũng chỉ ngồi nghe rồi cười không phản bác cũng không đồng tình làm Đại Ảnh hơi ngượng nghịu

-Thôi trẻ rồi em về nhé.

-Uh, chào nhé người đẹp, hẹn gặp lại nha.

Mạnh Khang nhìn Đại Ảnh đá “lông nheo” cô nàng đỏ mặt quay đi.

Đại Ảnh vừa quay đi Mạnh Khang liền đổi thái độ, thay vào khuôn mặt cười đùa là khuôn mặt nghiêm nghị, ánh mắt tinh ranh xen phần khinh bỉ nhìn Đại Ảnh khuất bóng

Trên lầu một cặp mắt này giờ nhìn xuống cũng đưa một tia nhìn ranh mãnh về phía đại Ảnh.

Mạnh Khang ngược lên, nhìn vào cặp mắt ấy khuôn mặt bỗng giãn ra môi nở nụ cười dịu dàng, nụ cười không phải cô gái nào cũng nhận được

Bảo Như gạt đầu rồi quay đi.

*BUỔI TỐI:

Hắn về nhà là đã gần 10 giờ đêm

Cốc..cốc...

-vào đi!

-Cho em nè Voi!

Nó trề môi, tay nhận lấy hộp kem từ hắn:

-Đã nói đừng kêu em là voi nữa mà.

Hắn ngồi bên giường nhìn nó xơi hộp kem ngon lành, vừa ăn nó vừa hỏi?

-Hai hôm nay anh cứ đi đâu vậy?

Hắn thản nhiên

-Công việc!

Nó không hỏi nữa, nó thấy không nên xen vào chuyện của hắn.

Thấy nó trầm ngâm hắn nhích lại gần:

-Cho miếng!

Thấy hắn “xin ăn” nó cũng rộng lượng chìa hộp kem ra

-nè!

Mặt hắn lãnh đạm không thèm cầm lấy mà miệng há ra

-Đút.

-Không.

-đút đi!

-không

-Mau.

-không

-Mau đi

-ĐÃ NÓI KHÔNG MÀ!

5 phút sau:

-Sao anh ham ăn vậy, đút muốn nào hết muốn đó nếu muốn sao không mua 2 hộp? Định dành ăn với em ha..a....a....a????

-Không thích!

Nó xúng cồ:

-VẬY ANH THÍCH GÌ ĐÂY?

-Ăn chung!!!!

Nó biết nói gì cũng không được bèn đút cho hắn muốn cuối cùng

-Mốt nhớ mua hộp “bự” hơn!

-Ừa!!

***CHIỀU HÔM SAU**

Uống thuốc xong nó nằm trên giường chán nản, nó nghỉ học cũng 4 ngày rồi, ngày nào cũng ở nhà hết đi vào đi ra rồi lại đi ra đi vào.

Nghĩ tới đó nó càng tức, nó đã như vậy mà mấy ngày nay hắn cứ đi đâu không hà, không có chịu ở nhà chơi với nó. Đang suy nghĩ lan mang thì không biết hắn từ đâu xuất hiện :

-Á...sao không gõ cửa anh muốn dùng bộ mặt đó hù chết người ta sao?!

-Chứ bình thường em có bao giờ biết gõ cửa đâu!

Vừa nói hắn vừa lấy cái áo khoác len ra khoát lên người nó rồi nhanh như chớp nhấc bổng nó lên:

-á...á...á.....Anh điên rồi, làm gì vậy?

Hắn đáp nhanh gọn:

-Ra ngoài!

-Từ từ làm gì như chạy nạn vậy để thay đồ đã chứ.

Hắn nghe xong cũng đứng suy nghĩ.....1s rồi phán:

-Không cần!

Vậy là bây giờ nó mặc một bộ pijama , dưới chân cũng không có dép hay giày gì cả ngồi trên xe hắn.

Tức sôi gan nó không thèm nhìn hắn suốt quãng đường.

13. Chương 13

Chap 13:

-Tối rồi!

Thấy nó không trả lời hắn bước xuống mở cửa xe bế nó ra ngoài.

-Ái....em có bị bại liệt đầu mà anh cứ như vậy?

Hắn không thèm quan tâm cứ đưa nó đi, nó nhận ra đây là cái bờ hồ hôm bữa, cũng là nơi nó gặp hắn lần đầu (theo lời hắn nói)

Không hiểu tên vệ sĩ đã đóng quân ở đó từ khi nào, bên cạnh là một...chiếc xe đạp.

-“Không lẽ lại nhờ ông chú mặc vest này chở mình đi dạo?...”

Đang nghĩ thì hắn đặt nó ngồi một bên trên yên sau, ra hiệu cho tên vệ sĩ. Tên này hiểu ý:

-Thiếu giacổ lên!

Vẽ mặt căng thẳng hắn leo lên yên xe với sự ngạc nhiên của nó:

-NGồi im đó siêu quậy!

Nói xong hắn từ từ....đạp xe lăn bánh. Khỏi nói cũng biết nó bất ngờ và ...”lo sợ” như thế nào.

-Nè....nè...được...được không đó!

Hắn thấy vậy gắt nhẹ:

-Trật tự!

-.....

-Đã quá, anh siêu thiệt đó nha hihi

Nó ngồi sau xe “nịnh bợ” hết lời làm hắn thấy “mát dạ” lắm, cười thầm trong bụng:

-“haha, thành công. Không uống công mấy ngày nay nai lưng ra chở cái tên bự con đó(vệ sĩ)”

Bỗng nhiên phía sau nó im lặng làm hắn tò mò:

-nè sao vậy? Sung sướng quá bất tỉnh luôn rồi hả.

-không!

-chứ sao?

-CẢm động...

Không kịp trả lời tim hắn như bị ai đặt thuốc nổ cứ như muốn phá nát lồng ngực khi từ phía sau nó nhẹ nhàng ngả đầu vào lưng hắn...

Những cơn gió đưa một hương thơm thoảng qua mắt hồ....

Tối hôm đó nó ngủ ngon lành còn đâu biết có người đang “thao thức”:

-Ui da...sao nhức chân zữ zậy nè....

*HÔM SAU:

Hôm nay đi học trở lại nó vui lắm dậy chuẩn bị từ sớm. Rồi nó, hấn, Mạnh Khang và Bảo Như cùng nhau tới trường.

*GIỜ GIẢI LAO:

Cả bọn ra căn tin ngồi bàn chuyện ...đi chơi rất sôi nổi nhất là nó.

Hải yến rất chu đáo đã tính toán hết cả

-Chúng ta sẽ đi vào dịp lễ, lúc đó trường cho nghỉ 3 ngày, xế chiều đi thì gần tối sẽ tới nơi.

-Được được đó, phải mang theo thêm thật nhiều đồ ăn và bánh kẹo

Nó hứng khởi góp ý nhưng nhanh chóng bị hấn chặn họng

-làm gì?

Nó nhăn mặt liếc hấn:

-Để ăn chứ làm gì!

-Anh có nói sẽ cho em đi sao?

Cả đám tròn mắt nhìn bộ mặt tỉnh như ruồi của hấn.

-Hả...a...a... VẬY LÀ SAO- Cả đám đồng thanh

- Sao trắng gì? Chuyến đi này là sao, anh đâu có biết trước nên sao để cho em đi.

Câu nói đó như thức tỉnh nó...CHỜ! OI NÓ QUÊN “BÁO CÁO” với hấn.

Thái độ của người biết lỗi nó cười hì hì

-Không phải đâu, em chỉ muốn....mún...

-Muốn gì?

Hấn làm mặt ngầu khiến nó nổi da gà:

-Ak, muốn tạo bất ngờ cho anh hí hí

-XẠO SỰ!

-Thật..thật mà , không khí trong lành rất hợp với những ngườiah‘ àh những ...thiên tài đẹp trai như anh....

-Ngụy biện!

Thật đó, năn nỉ mà, cho em đi đi, nha...nha...nha...

Nó nín nín lay lay hấn mà mặt hấn vẫn khó dăm dăm. Nó nhìn qua “chủ xị” của chuyến đi là Hải yến cầu cứu. Hải yến nuốt nước bọt cái “ực” nhìn hấn...cười cười

-À..ờ, không khí ở đó rất tốt cho Tiểu Du vì nó mới hết bệnh, à...à... Anh đi cùng đi sẵn tiện “canh chừng” nó cho nó bớt quậy phá.

-Đúng đó, năn nỉ mà....nha...đi nha...

Không thềm mềm lòng trước cặp mắt long lanh của nó , tay chống đầu, nghiêng mặt miệng nhếch mép cười đều:

-Cho em đi anh được gì?

Nó “chưng hửng” , hôm nay hấn ngã giá với nó nữa chứ, Bảo Như đỡ lời cho nó:

-Vậy anh muốn gì? Chỉ cần cho chỉ đi anh muốn gì chỉ cũng làm. Ok?

-HẢ...Ả...Ả.... -nó trợn mắt

Hắn lại cười nửa miệng nhìn nó rồi nhìn Bảo Như:

-Xong!

Hắn và Bảo Như bắt tay nhau xem như “cuộc trao đổi” đã hoàn tất, nhìn qua hắn xoa đầu nó:

-Em được đi!

Mặt nó ngu ra, chứng tỏ “đương sự” vẫn còn ngơ ngác khi thấy “cuộc đời” bị anh em nhà đó “thỏa thuận” lẹ quá. Nó chỉ biết thở dài mong chờ ở “lòng từ bi” của hắn.

*RA VỀ:

-mọi người ra xe trước đi em vào nhà vệ sinh sẽ ra ngay.

Nó nói vọng lại chỗ 3 người “cùng nhà” rồi chạy một mạch đi luôn.

-Ui...thoải mái quá

Từ nhà vệ sinh đi ra nó có cảm giác một người đang “rình” nó. Sợ hãi nó rảo bước nhanh hơn nhưng vô ích, một bàn tay nắm lấy cổ tay nó.

-Tiểu Du!....

Quay qua nó ngạc nhiên thấy một người con trai trạc tuổi Gia Huy nét mặt vui mừng nhìn nó. Chưa hết ngỡ ngàng người đó nắm 2 tay nó “tay bắt mặt mừng”

-Tiểu Du, anh tìm em mãi, sao em không liên lạc với anh?

-Sao?...sao lại...

Nó chỉ biết lắp bắp không hiểu tên này đang nói gì. Còn người kia vui mừng quá cứ hỏi đủ thứ.

-Tiểu Du biết em gặp tai nạn anh lo lắng, tìm em mãi mới biết em đã chuyển trường tới đây. Khó khăn lắm anh mới xin vô đây học được chỉ mong gặp em mà mấy bữa rồi tìm cả trường vẫn ko thấy anh cứ tưởng không được gặp em nữa.

Nó tuy không hiểu gì cứ tròn mắt rồi miệng thì há ra như muôn “ăn ruồi” nó lắp bắp:

-Anh...à...mấy hôm trước tôi bị bệnh nên nghỉ.

Người kia lo lắng:

-Vậy ha? Em không khỏe sao?

-Ờ..ờ cảm ơn tôi cũng đỡ rồi!

Dường như thấy có điều bất thường người kia siết chặt tay nó

-Em sao vậy Tiểu Du, anh là Khải Tuấn đây mà!

*ĐƯỜNG KHẢI TUẤN

+Sống tình cảm, tính tình dịu dàng, khuôn mặt tri thức không đẹp “rạng ngời”và nổi bật nhưng có nét cuốn hút riêng nếu nhìn kỹ.

+Thân Thế: gia đình có công ty lớn làm ăn phát đạt tại thành phố K

-Ơ...Khải Tuấn...

Nó vẫn ngạc nhiên đầu óc rối bời

-Đúng rồi, em không nhận ra anh sao? Sao em không về nhà?

-Nhà...nhà ha?

-Em sao vậy? Ba mẹ em mất tích không biết công ty của gia đình em sao rồi, em mau về giải quyết đi, nào...a đưa em về

Nó còn chưa hiểu gì thì Khải Tuấn đã kéo tay nó đi

-Ồ...Khoan ...khoan..

Nó còn đang bối rối thì giọng nói quen thuộc vang lên:

-Bỏ vợ tôi ra !

Khải Tuấn giật mình quay lại thì thấy một tên con trai nhìn rất quen đang từ từ bước tới dần tay nó ra khỏi tay Khải Tuấn rồi kéo về phía mình

14. Chương 14

Chap 14:

-Gia...Gia Huy!

Nó vẫn còn ngơ ngác “như con tê giác” thì 2 tên kia bắt đầu “Tuyên chiến”

-khải Tuấn, cậu làm gì lôi kéo vợ tôi vậy?

-Gia Huy? Sao anh lại ở đây?

Khải Tuấn hơi ngạc nhiên về sự có mặt của Gia Huy, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh

-À,...Đây là học viện The Rose mà tại sao tôi lại quên nhỉ?

Đứng giữa nhìn 2 người cười cười nói nói mà mắt thì đang nhìn nhau té lửa nó mới lên tiếng:

-Anh...Anh Khải Tuấn, Xin lỗi nhưng tôi không biết có quen với anh không nữa..

Khải Tuấn lo lắng:

-Em đang nói gì vậy Tiểu Du?

Nó tỏ vẻ ái ngại

-Xin..xin lỗi vì không nhớ ra anh vì sau tai nạn đó tôi...tôi không còn nhớ gì nữa!

-Không..không nhớ?

-Đúng, tôi...mất trí nhớ !

-Mất..mất trí nhớ?

Nghe nó nói mà Khải Tuấn có cảm giác mặt đất dưới chân đang nứt ra, khuôn mặt có nét hệt hăng

-Sao lại như vậy? Em không thể quên, không thể mất trí nhớ được, Tiểu Du em nhớ lại đi mà, Anh là Đường Khải Tuấn em nhớ lại đi....

Thấy Khải Tuấn như vậy nó rất bối rối

-Xin...xin lỗi nhưng...

-Không , Sao em có thể quên anh? Chúng ta gặp nhau cách đây 2 năm, bao nhiêu kỷ niệm đẹp em không nhớ sao?

-Ồ...Tôi...

-Tiểu Du sao em có thể quên anh, quên tình cảm anh....

Hắn hết kiên nhẫn vòng tay qua vai nó ôm sát vào người, mặt vẫn thản nhiên:

-Đủ rồi, Khải Tuấn cậu không thấy sao? Cậu đang làm Tiểu Du khó xử đó, Tiểu Du không còn nhớ gì hết, không nhớ cậu đâu, tốt nhất cậu nên về đi đừng làm phiền chúng tôi nữa.

Khải Tuấn tức giận:

-“Chúng tôi” Tiểu Du không lẽ em...?

-Đúng, cô ấy là hôn thê của tôi!

Khải Tuấn hét lớn:

-TÔI KHÔNG HỎI ANH. Tiểu Du , em trả lời đi có đúng là em đã đồng ý không?

Bây Giờ nó thực sự khó hiểu, người này là sao có quan hệ gì với nó? Sao anh ta lại kích động như vậy?
Thấy nó im lặng hấn xiết chặt vai nó:

-Tiểu Du , em nói cho cậu ấy biết đi!

Nó thấy Khải Tuấn thật đáng thương nó nghĩ:

-“Nên cho anh ta biết sự thật cũng tốt”

-Tôi là vợ chưa cưới của Gia Huy thật mà, anh đừng hung dữ với anh ấy như vậy!

-NÓI DỐI. Em không thể đồng ý nhanh như vậy.

Hấn bực tức khẽ cau mày

-Khải Tuấn, chính cậu đã nghe rồi đó, đừng lôi thôi nữa tôi không đủ kiên nhẫn nữa đâu, cậu về đi.

Nói rồi hấn kéo theo nó quay người đi để lại Khải Tuấn với khuôn mặt tuyệt vọng, khụy xuống :

-Mình thua rồi sao?

Từ xa một cặp mắt nãy giờ đã chứng kiến “vở kịch” từ đầu tới cuối.

Trên xe, khuôn mặt hấn đặc thẳng nhìn nó:

-Em sao vậy? Nãy giờ không nói gì?

-Người đó là sao với em vậy? Hình như anh cũng biết anh ta?

Hấn khẽ nhăn mặt:

-Em hỏi làm gì? Quan tâm hấn sao?

-CÓ một chút, vì em không nhớ gì nên...

-Một người bạn thôi!

Hấn ngắt lời nó, nhưng hình như sau khi gặp Khải Tuấn nó Bắt đầu có nhiều câu hỏi về cuộc sống của nó trước đây

-Em có thân với Khải Tuấn không? Sao anh ta có thái độ như vậy?

Hấn khó chịu

-Không thân thiết gì hết, cậu ta chỉ là bạn bình thường, em quên cậu ta đi.

-Vậy...em vẫn có nhà đúng không? Sao anh không đưa em về nhà mà...

-Sao hôm nay em hỏi nhieu vậy?

Hấn ngắt lời nó về bực dọc, nó kiên nhẫn:

-còn công ty nhà em? Anh nói em biết đi?

-Em không cần lo những chuyện đó.

-em có thể làm bạn với Khải Tuấn không?

-Không được!

Sau vài câu nó mất đi sự kiên nhẫn nãy giờ đang có:

-Anh thật gia trưởng, sao việc gì cũng giấu em?

-Cái gì?

-Hay anh làm gì sai sợ em biết? Muốn biết về cuộc sống của mình có gì sai?

-Nghe lời anh được không?

-KHÔNG, KHÔNG ĐƯỢC...a có biết cảm giác đầu óc trống rỗng là như thế nào không? Còn anh thì không chịu kể gì cho em nghe, em đã chờ chờ tới hôm nay rồi.

-Không phải chỉ cần anh là đủ sao? Bạn bè em có thể tìm người khác mà như bây giờ không phải tốt sao? Em có Bảo Như, Mạnh Khang còn Hải Yến Và Đại Ảnh và....

-Thôi đi, nếu anh không muốn nói thì thôi. Anh thật ích kỷ.

-.....

Về tới nhà nó đi thẳng vào không thèm chào hỏi ai lên lầu đóng sầm cửa.

Mạnh Khang và Bảo Như về trc nên không hiểu chuyện gì:

-Sao? Sao vậy ...cãi nhau ak?

Hắn không đáp một cánh cửa nữa đập mạnh trên lầu.

***BUỔI TỐI:**

Nằm ôm con voi mà nó vẫn chưa hết giận, nó thấy ghét hẳn, giận hẳn, muốn “nghỉ chơi” với hẳn.

Còn hẳn nhốt mình trong phòng đầu óc hỗn độn, tai văng vẳng tiếng cãi nhau với nó lúc nãy. Nhưng 2 “anh chị” này có một điểm chung: ai gõ cửa cũng không mở.

Bảo Như lo lắng nhìn Mạnh Khang:

-Làm sao đây?

Mạnh Khang nhún vai lắc đầu rồi cả 2 cũng “giải tán”

Sau “một thời gian dài” suy nghĩ, trăn trọc, bất an hẳn đưa ra một quyết định “vô cùng”....mất mặt là....đi xin lỗi nó.

Cộc...cộc....

-.....(ở trong im lặng)

Cộc...cộc...cộc...

-..... (vẫn im re)

Rầm...rầm...rầm...

-ĐỦ RỒI, MUỐN PHÁ CỬA LUÔN HA? ĐI CHỖ KHÁC HẾT ĐI.

-Nhóc con, mau mở cửa cho” chồng” em nếu không anh tự vào đó.

-Tùy anh!

Hắn xoay tay nắm cửa.....không được.

-“Hừ...dám chơi trò khóa trái cửa”

Bên trong nó đang đắc ý vì hẳn vịn muốn bung tay nắm cửa nhưng vẫn không mở được.

5 Phút sau:

-“sao im re vậy cà?”

Nó tò mò bước thật nhẹ xuống giường tiến tới sát cửa áp tai lên nghe ngóng

Nó tập trung cao độ để nghe thử coi sau lớp cửa gỗ dày cộm hắn có còn đứng đó không.

Sau 5 phút nghe ngóng nó thất bại thở ra.

-‘Không nghe gì hết “

-Em to gan thật, giở trò khóa cửa nhốt chồng ở ngoài!

Bỗng nó giật thót tim khi tiếng hấn lạnh ngắt phía sau lưng nó.

-Á á á

Quay qua nó vô cùng “thăng thốt” khi thấy hấn đang ở ngoài cửa sổ phòng nó, nó chỉ nhìn thấy “phần trên” của hấn, 2 tay đang vịn vào thành cửa và...cầm theo một túi giấy.

15. Chương 15

Chap 15

-Anh...sao?...sao anh lại...?... sao có thể....????

Mặt hấn có vẻ rất “khổ sở”

-Em định để anh đu ở đây mãi àh, anh sắp không chịu nổi rồi!...kéo anh lên!

Nó hốt hoảng chạy tới nắm lấy 2 tay hấn cố gắng kéo lên

-Cố lên, để em giúp anh!

Bao nhiêu giận hờn biến đâu mất, nó còn tự trách mình sao hồi nãy không cho hấn vào nếu không thì...

Đang “sám hối” thì nó khựng lại. Thì ra hấn không “mạo hiểm” trèo tường lên mà ở dưới có một đồng người...vịn thang cho hấn.

Mặt nó tối lại vì bị lừa, nó bực bội:

-Các người...các người...

Trong đám “diễn viên” ở dưới Bảo Như và Mạnh Khang đang nhìn nó cười tít mắt.

Nó giận run lên hất tay hấn ra leo lên giường trùm chăn kín hết người.

Thấy tình hình “chiến sự” có vẻ căng thẳng hấn trèo vào phòng tiến tới phía giường của nó.

-Nè, giận hả “chân voi”?

Trong chăn không có động tĩnh gì. Hấn mở túi giấy lấy ra một hộp kem to hơn mọi bữa.

-Mở chăn ra anh cho em kem!

Nó vẫn “im hơi lặng tiếng”

Thấy kế sách này không ổn hấn lấy tay kéo kéo tấm chăn xuống khỏi đầu nó nhưng vô ích, nó giữ rất chặt.

Sau mấy giây giằng co trong “im lặng” hấn bất ngờ giật mạnh cái chăn. Khuôn mặt giận dữ của nó “xuất hiện”

Hấn xúc một thìa kem để gần miệng nó nói giọng nhỏ nhẹ mà như ra lệnh hình như tổ chất đó đã có sẵn trong “xương tủy” tên này;

-Há miệng ra!

Và cũng có lẽ tổ chất “nghe lời hấn” cũng có sẵn ở nó, nó ngoan ngoãn há miệng cho hấn đút thìa kem vào.

-Ngon không?

Nó không đáp. Điều đó chứng minh nó vẫn chưa bị hấn “mua chuộc” bởi mấy thìa kem.

Khuôn mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh vốn có hần lấy trong túi giấy ra thêm một vài bức ảnh nữa đưa cho nó. Tới giờ phút này nó không thể im lặng nữa, vì trong ảnh là hình một cặp vợ chồng và...có cả nó nữa.

-Đây là.....

Nó nhìn hần như muốn hần xác minh điều nó đang nghĩ :

-Đúng rồi, ba mẹ của em đó!

-Ba...mẹ, thì ra khuôn mặt của họ cũng như em tưởng tượng.

Hần ngồi dựa vào thành giường, nửa nằm nửa ngồi chỉ vào bức hình:

-Ừ, mẹ em rất hiền và đảm đang em có khuôn mặt giống mẹ đó.

Nó mỉm cười

-Ba em là người như thế nào?

-theo anh biết BA em là người đàn ông gương mẫu rất thương vợ con, em nhìn đi, đôi mắt em rất giống ba em đó.

- Ba mẹ đẹp quá.

Mắt nó long lanh , bên trong như có một màn mưa đọng lại ở đó chỉ chờ nó đồng ý sẽ đổ mưa trên mặt nó bất cứ lúc nào.

Hần nhanh chóng đưa tay lên gạt đi lớp nước ngấn trên mi trước khi nó kịp rơi xuống.

Nó nhìn hần ánh mắt cầu khẩn:

-Anh nói ba mẹ chỉ mất tích chứ chưa có gì chứng minh họ đã chết, anh có thể....có thể giúp em...

Biết nó khó mở lời hần cắt ngang:

-Anh cho người đi tìm rồi khi nào có tin gì họ sẽ báo cho chúng ta ngay.

Nó thở phào rồi khuôn mặt trở nên lo lắng:

-Em nghĩ em không thể ở đây mãi được.

Là một người tinh ý hần nói giọng chắc nịch:

-Em đừng lo, nhà của em ở thành phố K anh đã cho người chăm lo. Còn công ty và công việc kinh doanh của gia đình em anh và ba mẹ anh đang giúp em quản lý, công việc bây giờ đã đi vào quỹ đạo

Nó vô cùng ngạc nhiên, không ngờ hần chu đáo như vậy, sắp xếp mọi chuyện cho nó tươm tất. Cả ba mẹ hần nữa, dù là có hôn ước nhưng họ cũng không cần làm vậy, họ tốt với gia đình nó quá.

-Cám ơn....cám ơn anh..cả ba mẹ anh nữa!

-Há miệng!

Một thìa kem mang hơi lạnh ủa vào miệng nó, hần vẫn vậy, thái độ bất cần, điềm tĩnh ánh mắt màu nâu kiên nghị làm nó cứ nghĩ hần lớn hơn nó cả chục tuổi chứ không phải 1 tuổi.

-Em không cần cảm ơn, ba mẹ chúng ta là bạn thân nên.....

Nó nhìn hần như đang chờ một lời “ngọt ngào” phát ra từ hần

-...Nên mới chịu nhận một “siêu quây” hậu đậu như em về làm dâu!

Nó “thất vọng tràn trề” với câu nói “độc địa” của hần.

-Anh.....

Đang định nói thì nó im lặng vì hần đã đổi thái độ, ánh mắt kiên nghị bây giờ trở nên trống trải vô hạn:

-Anh sẽ sắp xếp tất cả, nên em chỉ cần ở đây,bên cạnh anh là được rồi.

Nhìn ánh mắt hắn nó không thể từ chối, không hiểu từ khi nào nó rất để ý tới tâm trạng của hắn.

Khẽ luồn tay vào tay hắn , bàn tay to lớn, ấm áp này luôn bên cạnh mỗi khi nó cần. Hắn hơi ngạc nhiên vì lần đầu nó “tốt” với hắn như vậy, hắn khẽ mấp máy môi:

-Vậy em làm hôn thê của anh đi!

Nó hơi ngạc nhiên trước câu nói của hắn, nhưng không nghĩ ngợi gì nói vui vẻ trả lời:

-Anh có bị bệnh không?

-Bệnh gì?

-Bệnh ngốc!

Hắn “chứng hững” không ngờ nó chơi chiêu “gậy ông đập lưng ông” với hắn. Hắn bình thản:

-Có, bệnh ngốc, bệnh ngốc thời kỳ cuối nên mới chấp nhận cô vợ quậy phá như em.

Nó không ngờ hắn “cao tay ấn” như vậy, nó nổi sùng:

-Ai nói em là vợ anh, mới là hôn thê thôi!

Hắn mỉm cười.

-Duyệt, coi như em đồng ý chính thức trở thành vợ sắp cưới của anh.

Nó hếch mũi:

-Đồ ngốc thì trước giờ vẫn vậy còn gì!

Mặc kệ nó nghĩ hắn ngốc hay “lú lẫn” nó đâu biết trong lòng hắn đang “nở hoa” , chính miệng nó nói như vậy có nghĩa nó đã có tình cảm với hắn, nó không từ chối hôn sự này.

Nhìn hắn vui vẻ nó không hiểu hắn vui cái gì nhưng chỉ cần thấy hắn vui như bây giờ là nó đã yên tâm rồi.

Bất giác hắn cúi mặt xuống thật gần, tim nó một lần nữa run lên mặt ửng thêm sắc hồng. Nó hơi khép mi. Môi hắn đã gần lắm rồi, nó hồi hộp:

-“làm sao?...làm sao....làm sao giờ”!!!!!!

1 nốt nhạc

2 nốt nhạc..

Không cảm thấy gì nó mở mắt ra... bất chợt hắn vén tóc mái nó qua hôn lên trán làm mặt nó đỏ như cà chua chín.

Hắn mỉm cười châm chọc:

-Sao vậy? Vẫn còn “mơ tưởng” tới việc anh hôn lên môi em à?

Nó ngượng chín người:

-KHÔNG...G....KHÔNG...DÁM ĐÂU, AI MÀ THÈM..

Hắn vuốt từng lọn tóc của nó:

-Vợ ak, em không cần tự “dối lòng” đâu

Nó càng tức điên với tên này:

-Nói...nói à...biết, sau...sau này muốn hôn...em thì phải...phải...

-Phải sao?

-...phải..phải..xin phép trước

Hắn cố nhịn cười khuôn mặt bắt đầu ửng hồng, lại tiến sát nó hắn nói giọng của.....Mạnh Khang (nghĩa là giọng háo sắc đó)

-Vậy bây giờ anh hôn em nhé!

-HẢ...A..NỮA..NỮA HẢ?

Hắn đã tiến thật gần , giống như đang thử thách tim nó vậy

Nó nhắm tịt mắt .

16. Chương 16

Chap 16:

Hắn nhìn bộ dạng của nó mỉm cười nhẹ xoa đầu nó:

-Thôi, cho em nợ!

Nói rồi hắn lại bàn học của nó cầm chìa khóa mở cửa bước ra ngoài, tay giờ giờ chùm chìa khóa:

-Cái này anh tịch thu!

Nó lơ ngơ như “bò độn nơ” lằm bằm

-“mình có nợ Anh ta sao?”

*SÁNG:

Ngồi ăn sáng mà hắn muốn nổ cái đầu, mặt hắn nghiêm nghị ngồi “ăn cho qua bữa” thì Mạnh Khang và nó như muốn lật tung cái bàn ăn chửi vì một chuyện con nít mới làm: “dành ăn”

Nó chồm hết người qua phía kia để gấp lại miếng thịt mà Mạnh Khang “cướp” của nó:

-Trả, trả đây!

-“Voi con” em nhỏ như vậy ăn không hết đâu để anh ăn....dùm cho hihi

-Không, TRẢ TÔI NGAYYYYYYYYYYYYY

-hông

-Đưa đây!

Màn đấu đũa và đấu khẩu kết thúc khi Mạnh Khang một tay đẩy đầu nó ra một tay gấp miếng thịt to bằng cái bánh in nhét vào miệng trước sự chứng kiến của “bàn dân thiên hạ”

-ANH....ANH..DÁM.....

Nó giận dữ ánh mắt tóe lửa nhìn Mạnh Khang nhai “trệu trạo” miếng thịt của nó.

Hắn thở ra nhìn Mạnh Khang

-Sao ngày nào cậu cũng chọc ghẹo “vợ” tôi thế?

Miệng đầy thịt Mạnh Khang không nói được chỉ cười trừ. Nhìn mặt nó hắn ra hiệu cho quản gia lâm, ông quản gia hiểu ý:

-thưa cô chủ, chúng tôi vừa làm xong miếng khác đây!

Hắn như chợt nhớ ra điều gì nhìn đám người hầu:

-Sao cứ gọi “vợ tôi” là cô chủ?

Mọi người ngơ ngác chỉ có quản gia Lâm khéo léo cúi người

-Vâng! Xin lỗi thiếu gia

Rồi quay qua nó nói một câu làm nó muôn nhường miếng thịt này cho Mạnh Khang luôn:

-Xin lỗi.... THIẾU PHU NHÂN!

-Ặc.....thiếu....thiếu phu...nhân sao?

Mấy người phía sau cũng đồng thanh nói theo làm nó mắc cỡ quá chời.

-Đi học!

Hắn đứng dậy trước, nó, Bảo Như và Mạnh Khang cũng bước theo. Có điều hôm nay hắn không để nó và Bảo Như “dung dăng dung dẻ” nữa mà khoát tay lên vai nó bước đi

Hai hàng người hầu lại đồng thanh:

-Thiếu gia, thiếu phu nhân đi học vui về!

-Ờ ...ờ tôi ...tôi đi nhé!

Vừa bước xuống xe hắn lại tạo “scandal” bằng động tác khoát tay qua vai nó làm ai cũng sửng sốt. Dù biết nó và hắn có quan hệ đặc biệt nhưng trước đó ít khi nào thấy hắn thân mật với nó như vậy.

Nó chỉ còn biết “an phận” trong tay hắn để phòng nguy cơ “bị quē” nếu có ý kiến.

*GIẢI LAO:

-Đại Ảnh bạn không ra căn tin sao?

Nó nhìn Đại Ảnh thắc mắc:

-Ak, các bạn đi trước đi mình đợi một người bạn rồi sẽ xuống sau

Không hiểu sao hôm nay hắn lạ quá, cứ dính với nó như”keo dính chuột” làm bao nhiêu cặp mắt chú ý

-Nè, hôm nay anh sao vậy? Xích ra chút đi không thấy....

Chưa hết câu hắn đã kéo nó đứng dậy để nó ngồi lên đùi, vậy mà mặt hắn cứ tỉnh bơ làm như đây là “chuyện bình thường ở chợ” vậy.

-Anh ...Anh làm gì vậy?

Nó đỏ mặt còn mấy đứa xung quanh tha hồ “đỏ mắt”

Định vùng đứng dậy thì một tay hắn ôm eo nó kéo xuống nó cố gắng thế nào cũng không đứng dậy nổi

-Anh bỏ ra, làm như chồn không người vậy?

Hắn vẫn thản nhiên:

-Nếu ở chồn không người em nghĩ anh sẽ chỉ làm như vậy thôi sao?

-cái....cái..gì...

Mặt nó đã đỏ lấm rồi mà hắn còn nói vậy khác nào muốn nó chết

Mạnh Khang, Bảo Như và Hải Yến thì nhờ vậy được xem phim tình cảm pha lẫn phim Hài nên cứ cười suốt.

Còn đám người xung quanh ngừng hoạt động vì câu nói “chết người” của hắn.

-Há miệng!

Hắn vẫn tỉnh bơ xúc một thìa kem cho để sát môi nó. Mạnh Khang “thêm dầu vào lửa”

-Haha “voi con” à, tốt nhá em nên nghe lời cậu ta nếu không muốn gây thêm sự chú ý.

Trúng tâm lý nó ngoan ngoãn há miệng ra cho hắn đút kem vào .

-Mấy bạn, mình muốn giới thiệu mấy bạn với một người

Giọng Đại Ảnh í ới , cả bọn nhìn sang thấy Đại Ảnh đang khoát tay một tên con trai , nó há hốc:

-Khải...Khải Tuấn!

Nó ngạc nhiên nhìn Khải Tuấn, hấn bắt đầu đánh mặt lại hơi nhú mày, còn Khải Tuấn thấy nó đang ngồi trên người hấn cũng thoáng nét tức giận nhưng sau đó mau chóng mỉm cười:

-Xin chào tôi là Đường Khải Tuấn

-Tiểu Du bạn quen Khải Tuấn hả?

Đại Ảnh tỏ vẻ ngạc nhiên tò mò hỏi. Không đợi nó trả lời hấn ôm chặt nó hơn nói giọng đặc ý:

-Trước khi “vợ tôi” chưa mất trí nhớ Khải Tuấn cũng là bạn cô ấy.

Thấy hấn như vậy Khải Tuấn nhìn hấn chăm chăm như muốn xông vào đè hấn xuống mà đánh nếu có thể.

Bảo Như và Mạnh Khang dường như thấy điều gì đó. Mạnh Khang cười tươi như “bông”

-Nè, Mau ngồi đi, Đại Ảnh em giới thiệu chúng tôi với bạn mới nữa chứ sao cứ đứng ngậy ra thế.

-ah, xin lỗi . nè Khải Tuấn đây là Mạnh Khang, Hải Yến Và Bảo Như còn kia là....

-Trần Gia Huy!

Không đợi Đại Ảnh nói Khải Tuấn đã mím môi kêu tên hấn. Hấn vẫn ôm chặt nó nhếch mép cười như thách thức Khải Tuấn.

-Khải Tuấn cũng muốn đi du lịch với tụi mình các cậu cho Khải Tuấn đi với nha!

Đại Ảnh vẫn vô tư trong cái không khí làm ai cũng “nghi ngờ” này.

Mọi người không trả lời vì biết có lẽ mối quan hệ giữa 3 người này không phải đơn giản.

Nó nhìn hấn định mở lời:

-Gia Huy anh....

-Được thôi!

Hấn cười nửa miệng nhìn Khải Tuấn, Khải Tuấn cũng nhìn hấn đầy khiêu khích

*Buổi tối:

Cộc...cộc...

-Vào đi!

Mạnh Khang bước vào thấy hấn đang nằm gối đầu đọc sách.

-Chuyện gì?

Hấn hỏi một cách dửng dưng nhưng Mạnh Khang rất nghiêm túc:

-Để Khải Tuấn ở gần Tiểu Du cậu không...

-Không, không cần phải lo!

Hấn đáp lời Mạnh Khang vẻ tự tin, Mạnh Khang nhếch môi:

-Đừng quá ỷ y, tôi thấy Khải Tuấn đã có sẵn kế hoạch rồi đó , tên đó cũng không hiền đâu.

Hấn thôi không đọc sách nữa đưa mắt nhìn Mạnh Khang, ánh mắt màu nâu nhạt đó lại hiện ra tia nhìn đắc thắng và quỵ quyet

-Chính vì vậy tôi mới không lo,

-Ý cậu là...?

Trên môi hấn nở nụ cười tinh ranh :

-Khải Tuấn càng chuẩn bị chu đáo thì càng làm Tiểu Du ...xa hấn hơn thôi. Hừ...hấn không biết Tiểu Du bây giờ đã khác, theo cậu Tiểu Du tin tưởng tôi, hôn phu của cô ấy..hay một người bạn cô ấy không có chút ấn tượng?

Khải Tuấn nhìn hấn, ánh mắt có chút nể phục nhưng cũng xen lẫn nghi ngờ:

-tôi không nghĩ chỉ có vậy.

Mạnh Khang quá hiểu hấn. Thấy hấn giả vờ không hiểu Mạnh Khang “hoạch tẹt”

-Nói đi! Quân át chủ bài lần này của cậu là gì?

Vẫn khuôn mặt nghiêm nghị hấn cầm cuốn sách lên trước mặt, nhưng vẫn trả lời Mạnh Khang:

-Trái tim cô ấy!

Mạnh Khang cười thật tươi, không nói nhưng hấn cũng nhận biết những thay đổi nhỏ từ “tên bạn nối khố” của mình. Miệng lẩm bẫm

-“Voi con” coi vậy mà lợi hại !

17. Chương 17

Chap 17:

*SÁNG CHỦ NHẬT:

Hôm nay thời tiết rất tốt có lẽ vì vậy mà nó và Bảo Như tất nhiên không thể thiếu Mạnh Khang hí hửng đòi ăn thịt nướng ngoài trời. Sáng giờ cả 3 lui cui tự tay chuẩn bị mọi thứ ngoài vườn không cần người làm giúp với một lý do:

-TỰ LÀM SẼ VUI HƠN VÀ ĂN SẼ NGON HƠN (cả 3 đồng thanh)

và cũng như một “định luật” hấn chỉ ngồi đợi ...ăn

Đang đọc sách gần “nhà” của “cặp đôi quái vật” để “trốn tránh” không khí “vui nhộn” của “bộ ba” kia thì nhiều tiếng “la thất thanh” vang lên âm ỉ cả nhà:

-Aaaaaaaaaaaaa, trời ơi a.a.a.a..... cứu với

-Á.....

-CÔ cậu cẩn thận, chạy qua phía này nèeeeeee

Nghe sự tình có vẻ khẩn cấp hấn đi nhanh ra vườn trước, trước mắt hấn khung cảnh còn náo loạn hơn lúc nó bị Bé Bồng và Bé Nhỏ “huấn luyện” chạy khắp sân nữa.

-Á...Á...MAU...MAU ...CHẠY ĐI

Hấn đổ mồ hôi khi thấy vợ yêu của hấn, em họ hấn và tên bạn thân của hấn đang chạy như ma đuổi , gây cản hơn khi quay quanh “bộ ba” đó là một bầy ong, con nào cũng bị chằm

Đám người trong nhà thì khỏi phải nói cứ nháo nhào cả lên nhưng quan trọng là bầy ong chỉ tập trung vào “3 người thân” của hấn mà thôi.

-UI da.....

Nhanh trí hấn chạy vào nhà lấy 2 cái áo khoát rồi nhanh chóng trở ra:

-Mạnh Khang cầm lấy

Hấn ném một cái cho Mạnh Khang còn hấn cầm cái áo còn lại trùm lên đầu nó , Mạnh Khang cũng lấy áo che cho Bảo Như cả 4 người chạy như bay vào nhà

-ĐÓNG CỬA!

Sau câu ra lệnh mọi cửa nẻo trong nhà đều được “niêm phong”.

Hấn nhanh mắt nhìn qua nó một lượt để chắc rằng nó không bị thương.

-Phù...sợ quá đi mất!

Nó cùng Bảo Như thở phào nhưng bây giờ “đại họa” mới thật sự giáng xuống đầu tụi nó!

-Lại đây, cả 3 người!

Giọng hần lạnh tanh nghiêm khắc làm 3 người đứng đó rằm rắp nghe theo

Hần ngồi xuống, cặp mắt tức giận :

-Lỗi của ai?

Câu nói vừa dứt lời nó chỉ tay qua phía Bảo Như, Bảo Như sợ hãi chỉ sang Mạnh Khang, hơi bất ngờ Mạnh Khang lại chỉ về phía nó.

Hần cau mày:

-Quản gia Lâm!

Hiếu ý hần ông Quản gia “tường thuật trực tiếp”

-Thưa thiếu gia chuyện là cô Bảo Như muốn hái mận trong vườn ăn tráng miệng nên Thiếu phu nhân cùng cậu Minh Khangtrèo lên để hái....

-được rồi!

Chỉ nhiều đó hần cũng đã hiểu hết vấn đề, nhất định 2 người đó chứng nào tật nấy chọc phá nhau nên mới làm phiền lữ ông

Về mặt khó chịu hần “phán”

-Minh Khang có “công” không nhỏ phải nhờ cở khu vực đó trong 3 ngày.

-Hả.....a.....a..... làm ơn đừng mà.

Mặc kệ tiếng rên rĩ của “phạm nhân” hần vẫn lạnh nghiêm nghị ra lệnh

-Bảo NHƯ....

-Đừng mà anh...hic

Bảo Như sử dụng chiêu nhõng nhẽo nhưng hần không hề động lòng

-.....Em giúp Mạnh Khang nhờ cở trong 1 ngày

-Hả....không công bằng còn “vợ” cậu thì sao?

Mạnh Khang ầm ức nhìn nó đang đứng cười đắc chí.

Hần đứng lên , tiến tới nhìn nó mặt đanh lại làm nó rùng mình.

-Tiểu Du, nghịch ngợm nhất ngày nào cũng gây chuyện nên hôm nay anh phải phạt em thật nặng để làm gương. Mau theo anh!

Nó leo đèo theo hần lên lầu để lại Mạnh Khang và Bảo Như khuôn mặt rầu rĩ thở dài nhìn ra khoảng vườn rộng mênh mông

Cạch...

Tiếng đóng cửa bây giờ cũng làm nó căng thẳng, nó đang ở phòng hần.

-TIỂU DU!

Nó giật bản mình lí nhí trả lời:

-V....v....vàng....

Hần vẫn không thay đổi nét mặt tiến tới phía nó. Hần càng tiến tới nó càng thụt lùi tới khi hần dồn nó tới sát khung cửa sổ thì nó đành đứng im “chấp nhận số phận” nhắm tịt mắt chờ đợi hình phạt

Nhưng nó cảm thấy người bị nhấc lên. Nó mở mắt ra

-Anh ...anh ...

Hắn đã nhấc nó lên cho nó ngồi trên bậu cửa sổ, một tay vịn tấm rèm cửa một tay nắm lấy hắn để giữ thăng bằng một suy nghĩ “kinh dị” chạy qua đầu nó:

-Á...ĐỪNG MÀ...BẮT EM NHỎ CỎ CẢ ĐỜI CŨNG ĐƯỢC ĐỪNG NÉM EM QUA CỬA SỔ MÀAAAA

Thấy nó sợ như vậy hắn không thể không mỉm cười, lấy tay búng trán nó hắn nói giọng ân cần:

-vợ yêu, sao em liều quá vậy? Lỡ bị thương thì sao?

Nó ngạc nhiên

-anh không phạt em ha?

Hắn áp sát mặt nó

-Không, để Mạnh Khang làm “người thay thế”

Nó tròn mắt ngạc nhiên

-Còn Bảo Như?

Hắn tỏ vẻ tinh ranh:

-Mạnh Khang sẽ làm hết không để Bảo Như “động thủ” đâu

Mặt nó vẫn còn ngơ ngác thì hắn tiến sát hơn, nó không thể ngã người ra phía sau thêm nữa, mặt lại bắt đầu được tô một màu hồng e thẹn.

-Nào , trả nợ cho anh.. !

Lúc này nó sợ hắn nghe thấy tiếng tim nó đang đập thành thịch

Một tay ôm eo nó chặt hơn về mình tay còn lại luồn vào mái tóc nó, hắn cầm một lọn tóc nó kéo nhẹ làm nó cúi về phía hắn.

Thình thịch...thình thịch....

Hắn chỉ cách môi nó 5mm

4mm

3mm

2mm

1mm

Thì

Cộc...cộc...cộc...

Cả hai giật bắn mình hắn đứng thẳng người lại:

-Chuyện gì?

-Thưa thiếu gia có khách

Hắn lảo bảo

-“Tới nhanh vậy ak”

Hắn nhìn qua thấy mặt nó đỏ lựng.

-Đừng thất vọng , để sau nhé!

Hắn cười châm chọc làm nó tức sôi gan:

-ANH...ANH ĐỪNG...CÓ MÀ MƠ....ỒỒ

Hắn cố nhin cười đỡ nó xuống khỏi bậc cửa sổ.

-Hi, Tiểu Du bọn mình tới rồi nè

Vừa xuống nhà nó đã thấy Đại Ảnh , Hải Yến và có cảKhải Tuấn nữa

Thấy nó Khải Tuấn cười thật tươi

-Tặng em nè!

Khải Tuấn tặng nó một con thỏ bông rất dễ thương.

-Chà! Anh Khải Tuấn , sao chỉ tặng ỉnh Tiểu Du có ý đồ gì không đó

Đại Ảnh mỉm cười nói to. Bảo Như cũng lên tiếng:

-Anh Khải Tuấn thật không công bằng , chị Đường Du đã có anh Gia huy của em lo rồi đáng lẽ anh nên tặng tụi em mới phải

Đương nhiên Khải Tuấn đủ thông minh để Biết Bảo Như đang ám chỉ điều gì nhưng vẫn tươi cười nhìn nó dịu dàng

-Vì anh biết Tiểu Du rất thích thỏ bông nên mới tặng

-Cậu thật chu đáo, có bạn như cậu vợ tôi thật may mắn

Hắn tiến tới từ lúc nào choàng tay ôm chặt vai nó nhìn Khải Tuấn cười xã giao.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng Hải yến lên tiếng

-Oa....Nãy giờ mình ngửi thấy mùi gì thơm như mùi thịt nướng, mấy bạn không định mời bọn mình ăn sao?

Bảo Như và nó hí hửng kéo cả bọn ra xem “thành quả” của tụi nó. Mạnh Khang đang nướng thịt cắt tiếng:

-Ui chời, sao mấy người đẹp cứ tới tìm tôi vậy nhỉ?

-Anh đừng có mà ăn dưa bở, tụi này tới thăm Tiểu Du và Bảo như thôi

Hải Yến đập tan vẻ tự đắc của Mạnh Khang một cách phũ phàng

20 phút sau:

-Nè Tiểu Du em há miệng ra miếng này ngon lắm

Khải Tuấn ân cần gấp miếng thịt đưa lên ngay miệng nó. Vừa mở miệng thì miếng thịt đã ở trong miệng . Nhưngkhông phải là của Khải Tuấn mà là....của hắn (nhánh tay thật)

-Ngon không?

Nó vừa nhai vừa gật đầu không đợi nó nhai hết hắn đã nắm tay nó kéo đi ra phía khác.

18. Chương 18

Chap 18:

-Anh cảnh cáo em, sau này không được ăn thức ăn do Khải Tuấn đưa.

Nó bất bình

-Sao vậy? Có độc đâu mà lo xì...

Hắn siết chặt tay nó nói như đinh đóng cột

-Nhớ đó, cái lời biết tay anh!

Nó thở ra nhìn vẻ mặt đáng ghét gia trưởng của hắn.

Phía sau tay Khải Tuấn nắm chặt mắt ánh lên tia giận giữ về phía hắn. Nhưng anh biết nếu bây giờ làm phản ứng sẽ không ích lợi gì mình, có khi làm bạn với nó cũng không có cơ hội nữa.

Ăn xong nó với Bảo Như gọt trái cây làm món tráng miệng (kế hoạch hái mận đã phá sản)

-Á...

Nó kêu lên một tiếng tay nắm chặt tay kia. Bảo Như lo lắng

-Chết rồi, chảy máu kìa

Khải Tuấn nhanh chân tới gần mặt đầy lo lắng

-Tiểu Du e đứt tay à, để anh....

Một lần nữa Khải Tuấn chưa kịp chạm vào tay nó thì một bàn tay khác đã chìa ra nắm lấy bàn tay của “nạn nhân”

-Để anh xem!

Cầm tay nó lên xem xét một lúc chừng 2s hắn cầm ngón tay nó đưa vào.....miệng

-Á...a..Anh làm gì... – nó đỏ mặt

Trước hành động “gợi cảm” của hắn mọi người đứng hình vài giây rồi mỉm cười, riêng một người đang cố nuốt cục tức vào trong : Khải Tuấn

Khi cảm thấy cách đó đã phát huy tác dụng hắn thả tay nó ra. Quản gia Lâm đúng là “chuyên nghiệp” khi đã đứng bên chuẩn bị sẵn băng keo cá nhân.

Nhẹ nhàng hắn băng ngón tay bị thương của nó lại.

-Cám...cám ơn

Nó ngại ngừng nhìn hắn và mọi người. Còn hắn vẻ mặt nghiêm nghị thường ngày nhìn Khải Tuấn:

-Cám ơn cậu, nhưng Tiểu Du là vợ tôi, tôi sẽ chăm sóc cô ấy lần sau không cần phiền cậu nữa

Nó vẫn rất thắc mắc tại sao Gia Huy lại đối xử với Khải Tuấn như vậy, nó thấy rất khó xử

Thấy không khí quá ngột ngạt Hải yến nói:

-Thôi chắc bọn mình phải về rồi , cám ơn về món thịt nướng nha

Khải Tuấn ra về mà lòng không yên, không muốn để người hắn yêu ở lại bên cạnh Gia Huy. Ánh mắt Khải Tuấn đầy nỗi buồn thất thiếu ra về

***BUỔI TỐI:**

-Lạ thật, đâu rồi ta?

Nó tìm khắp phòng rồi xuống phòng khách tìm típ. Hắn , Bảo Như và Mạnh Khang đang ngồi trên ghế sofa mà nó cứ coi như không thấy mãi mê tìm xung quanh

-Chị tìm gì vậy? –Bảo Như hỏi

-Con thả bông đó, lúc Khải Tuấn tặng chị nhớ là để ở đâu đây mà.

-Khỏi cần tìm!

Hắn vẫn gián mắt vào tivi mặt tỉnh bơ. Mạnh Khang Cười nham nhở

-He he phải đó “voi con” nếu không muốn tập thể dục thì em khỏi tìm nữa mắc công.

-Cái...i...gì? sao vậy?

Mắt nó chắc bây giờ to ghê lắm, hết nhìn Mạnh Khang rồi nhìn sang hắn vẻ mặt khó hiểu

Mạnh Khang “động lòng thương” dẫn nó ra ngoài, tới trước cây mận hồi sáng cười gian ác

-Anh dẫn tôi ra đây làm gì?

Ánh mắt ngờ vực nó nhìn Mạnh Khang. Tên này thì cố gắng nhịn cười tay chỉ lên cây

Theo hướng chỉ nó từ từ nhìn lên nó muốn “chết lâm sàng” khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

-Á....á....á....cái gì thấy ghê quá vậy hả....a..a?

Nó nhìn Mạnh Khang bằng khuôn mặt hãi hùng

-haha, Nhìn kỹ đi voi con, không phải em đang tìm nó ha?

Nó lấy can đảm nhìn kỹ lên cây thì nổi hết da gà. Con thỏ bông của Khải Tuấn cho nó đang “thắt cổ tự tử” trên cây mận, kế bên tổ ong vò vẽ hồi sáng. Thê thảm hơn không biết làm sao mà mấy con ong bu đen bu đỏ lên người con thỏ tội nghiệp.

Mạnh Khang thở ra, “thêm dầu vào lửa”

-Hơi...i..i.z..z..bây giờ muốn cứu nó khác nào “tuyên chiến” với lũ ong.

Nó tức tối xông thẳng vào nhà.

-TRẦN GIA HUY..YY...YYYYYYYYYYYY

Hắn vẫn thản nhiên xem tivi không thèm nhìn nó.

-Chuyện gì?

Nó xộc tới

-Anh còn hỏi? Sao anh dám....dám....”giết” con thỏ của em?

Hắn vẫn thản nhiên một cách “vô số tội”

-Anh không có làm!

-Không phải anh thì ai zô đây?

Hắn ngẫm nghĩ một hồi rồi quay sang nhìn nó mặt ...đăm chiêu rồi chỉ tay về phíatên vệ sĩ đang đứng trước cửa

-XẠO – nó tức giận hét lên

Hắn vẫn “ngoan cố”

-Em có thể xác minh!

Nó tức tối tới trước mặt người mặc vest đen

-không phải anh đúng không?

Người này cũng biết nó hỏi gì miệng lắp bắp:

-Thưa...thưa thiếu phu nhân...thật ra....là tôi làm....

-Hả....ả....ả....

Nó kinh ngạc nhìn người này rồi nhanh chóng hiểu ra vấn đề quay lại nhìn hắn đầy nghi ngờ. Thấy nó làm zữ hắn lên tiếng:

-Anh chỉ đưa ra ý tưởng còn người thực hiện là anh ta

Nó giận sôi gan bỏ lên phòng. Mạnh Khang trêu ghẹo

-Rồi, Giận nữa!

Cộc ...cộc...

-.....- không trả lời

Cạch...

Mở cửa vào hần tiến tới xoa đầu nó

-Giận anh rồi sao?

Nó nhìn hần giận dỗi

-Sao anh làm vậy, Khải Tuấn tốt mà sao anh cứ tỏ ra khó chịu với người ta vậy?

Hần nhìn nó ánh mắt suy tư:

-Ai cổ tiếp cận em đều đáng ghét hết

Nó thắc mắc nhìn vào mắt hần

-Anh sao vậy?

Hần tiến tới gần nó hơn để tay lên trán nó vuốt ve mái tóc

-Vì em là của anh!

Hần đang dùng ánh mắt chất chứa nhiều tình cảm nhìn nó khiến lòng nó không khỏi xao động. Nó biết từ lâu hình ảnh của hần đã bắt đầu hiện diện trong lòng nó rồi. Mối hần mấp máy đủ để nó nghe thấy:

-Anh yêu em!

Câu nói đột ngột của hần làm nó bối rối, tuy biết hần có tình cảm với nó nhưng lần đầu hần bày tỏ như vậy nó thật sự không biết nên xử sự như thế nào.

Hần nhìn nó, khuôn mặt như đang chờ đợi điều gì đó, mặt nó ửng hồng:

-Có thể em không nhớ những chuyện lúc trước giữa chúng ta , nhưng em nghĩ có lẽ là cảm giác này....

Đang bất ngờ trước câu trả lời của nó thì nó lại mỉm cười với hần.

-...Cảm giác ngọt ngào và....hạnh phúc.

Nghe nó nói mà hần muốn nhảy cẫng lên, nó hạnh phúc khi ở bên hần thật sao? Cảm thấy ngọt ngào thật sao? Lúc này đây đôi mắt màu nâu nhạt càng đẹp hơn khi lấp lánh những tia hạnh phúc.

Hần nhìn nó, nở một nụ cười thật sự:

-Ngọt ngào sao?

Nó “chắc như bắp”, đưa một tay lên bẹo má hần miệng cười thật tươi:

-Ừa,...Ngọt như...như kẹo mây vậy!

(hoi...z...z... thiệt khổ hết sức, kẹo bông gòn mà cứ kêu là kẹo mây)

19. Chương 19

Chap 19:

*NGÀY NGHỈ LỄ

Như đã bàn bạc, ngày nghỉ lễ đầu tiên tại nó háo hức chuẩn bị đi chơi, xế chiều thì Đại Ảnh, Hải yến và cả Khải Tuấn cùng nhau tới nhà hần

-Hi, mấy bạn chuẩn bị xong chưa?

-Xong rồi , xong rồi chúng ta đi thôi.

Từ trong nhà nó “tay xách nách mang” một đồng hồ lịch bạch chạy ra. Hần cũng phụ nó cầm theo một túi toàn bánh kẹo. Hải yến kinh ngạc:

-Chờ ơi bạn đi lánh nạn hay sao mang nhiều đồ ăn vậy? Ở nhà nghỉ của mình có đủ hết mà

-Ồ thì...hì hì mình mang theo dự phòng đó mà.

-dự phòng?

Nó lăm lét nhìn qua hấn nói nhỏ không để hấn nghe:

-Tên Gia Huy ăn nhiều lắm nên mình mang phòng hồ

Hấn nghe hết nhìn nó nhíu mày nó chỉ biết cười trừ, thầm cảm ơn vì hấn không “vạch trần” nó.

Khải Tuấn nhìn nó với Gia Huy mà lòng buồn lắm, tiến tới bên nó Khải Tuấn mỉm cười:

-Tiểu Du, hôm nay đi xe cùng nha

Nó vô tư nhìn qua hấn hỏi một câu “ngớ ngẩn”

-Hay đi xe cùng Khải Tuấn nha!

Hấn nhìn Khải Tuấn vẻ dửng dưng

-Cảm ơn nhưng chúng tôi đi xe của mình được rồi

Nói rồi hấn nắm tay nó ra xe. Vậy là nó và hấn ngồi 1 xe , Bảo Như, Hải Yến và Mạnh Khang đi chung còn Khải Tuấn phải đi chung xe với Đại Ảnh

-Sao vậy ? đi cùng em không vui ak?

Đại Ảnh nhìn Khải Tuấn cười châm chọc

Không thèm trả lời Khải Tuấn cho xe lăn bánh

-Hơi...z...z sao không đi cùng Bảo Như và Hải yến cho vui?

Hấn không nhìn nó giọng nói đầy vẻ “ám chỉ”

-Vậy đi với anh em không vui sao?

Nó cãi lại :

-Mặt anh cứ dăm dăm như ông già nhìn thấy ghê thấy mờ

Hấn tức tối:

-Cái gì? Em dám nói anh như ông già hả? Còn dám chê anh thấy ghê

-Không phải sao?

-Tất nhiên là không, em có biết em đang ngồi vị trí bao nhiêu người muốn không? Đúng là “có phúc mà không biết hưởng”

Nó nhìn hấn lè lưỡi châm chọc. Hấn vui vẻ vừa lái xe vừa nói chuyện với nó:

-Vậy để anh đố em một câu cho em đỡ buồn chán ha?

Nó quay hấn sang hấn tò mò, hấn bắt đầu đố:

-Có một con thỏ trắng muốn đến thôn Đào Hoa thăm bà ngoại, đi mãi đi mãi rồi bị lạc đường, đúng lúc ấy nó gặp một con thỏ đen , liền nói:”Anh thỏ đen ơi anh có thể chỉ đường tới thôn Đào Hoa giúp em không?” Thỏ đen liền bảo:”nếu cô em làm anh vui vẻ, anh sẽ chỉ đường cho.” . Không còn cách nào khác , thỏ trắng đành phải làm chuyện ấy với thỏ đen. Đi mãi lại bị lạc , lần này thỏ trắng gặp một con thỏ xám, nó liền hỏi đường , thỏ xám đáp:”Nếu người làm ta sung sướng, ta sẽ chỉ đường cho.”. Không còn cách nào khác thỏ trắng đành làm cái chuyện ấy với thỏ xám. Sau đó, thỏ trắng hạ sinh được một chú thỏ con. Đố em, chú thỏ con ấy có màu gì?

(Câu đố này tác giả “mượn” của người ta chứ không phải tự sáng tác nha)

Nó không để ý ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp:

-Màu trắng!

-Không đúng.

-vậy màu đen?

-Cũng không đúng.

-Hay là nó có cả 3 màu trên người?

-Cũng không đúng luôn.

Đoán này giờ nó nghĩ đây là một câu đố mẹo nhưng vẫn không nghĩ ra đáp án mà trí tò mò lại đang “phát huy” nên nó nhìn hẩn hỏi:

-Thế nó có màu gì?

Hẩn nhìn cặp mắt tò mò của nó mà muốn bật cười nhưng may sao nhin được, hẩn nhìn nó nói:

-Nào, xích lại đây tí nữa, nếu em làm anh sung sướng , anh sẽ nói à biết!

Nói rồi hẩn không nhin được bật cười. Còn nó biết bị lừa nên tức tối cầu nhàu:

-Đồ vô duyên , không thêm nói với anh nữa em ngủ đây.

Nó nhắm mắt mắt vẫn còn tức vì bị xí gạt, thấy vậy hẩn mỉm cười đưa một tay qua nắm lấy bàn tay nó. Không phản kháng ngược lại nó cũng nắm lấy bàn tay to lớn đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Trên xe Phía trước, Bảo Như nhìn Hải Yến ngủ rồi mới nhìn lên “tài xế”

-Anh nghĩ mọi thứ sẽ ổn chứ?

Mạnh Khang mỉm cười :

-Chưa biết nữa, mọi việc ngày càng rắc rối và có nhiều người can dự vào. Nhưng em yên tâm, mọi chuyện vẫn đang trong tầm kiểm soát.

Bảo Như thở dài nét mặt trầm xuống:

-Em vẫn thấy lo lắng...

Mạnh Khang mỉm cười giọng đầy tình cảm:

-Tin anh đi không sao đâu, thay vào đó sao em không dành chút quan tâm sang chuyện khác?

Bảo Như ngược lên:

-Chuyện gì?

-Chuyện anh và em!

Bảo Như đỏ mặt nhìn ra khung cảnh chạy dọc bên đường.

-“Chân voi”!... mau dậy đi ngủ gì zữ vậy?

Đang “yên giấc” nó nghe văng vẳng tiếng ai quen quen, tay nó bị một “vật thể không xác định” lay lay. Mắt nhắm mắt mở nó lèm bèm;

-Ừa....gì zaaaa?

-Sắp tới rồi kìa mau dậy đi đồ mê ngủ!

Thấy nó mở mắt hẩn chỉ tay ra ngoài

-Em nhìn đi!

Nói rồi hẩn hạ cửa xe xuống, hơi lạnh của rừng núi ủa vào.

Nhìn ra cửa xe nó thấy hai bên đường bây giờ đã không còn nhà cao tầng hay xe cộ gì nữa , hai bên bây giờ chỉ còn màu xanh của cỏ cây, đôi khi xe chạy ngang qua chân núi làm nó ngược cổ hết cổ để xem ngọn núi

đó cao cỡ nào nhưng không thành công vì đèn đường chỉ giúp nó nhìn được phần chân núi. Những cây to nhờ ánh đèn đường đổ chiếc bóng dài xuống đường lộ.

-Woa.....

Nhìn nó không chớp mắt miệng chữ O như con nít hần nói:

-Vùng này nhiều côn trùng lắm , liệu hồn mà ngậm miệng lại đi nếu còn muốn ăn tối!

Nó liếc hần:

-Xí...khó ư

***BUỔI TỐI**

Chạy một lúc nữa thì tới nơi , nhà nghỉ của gia đình Hải Yến là một ngôi biệt thự nhỏ nhìn rất ấm cúng, Bao quanh là những cây cối to lớn dẫn vào cánh rừng gần đó. Có một con suối không biết bắt nguồn từ đâu chạy ngang qua đây nhìn rất đẹp và yên tĩnh.

Khi tụi nó bước xuống xe thì một người đàn ông và một người đàn bà tuổi trung niên chạy ra cúi đầu chào:

-Cô Hải yến, mấy cô cậu tới rồi. Nghe ông chủ nói cô tới làm cả ngày nay chúng tôi ngóng mãi.

Hải Yến nắm tay người phụ nữ

-Hi, vì xế chiều chúng cháu mới bắt đầu đi mà. Đây là các bạn cháu .

Quay qua phía tụi nó Hải Yến giới thiệu:

-Đây là vợ chồng bác Triệu ở đây để giúp nhà mình trông coi ngôi nhà này.

Tụi nó cũng cúi đầu chào lại. Sau màn chào hỏi tất cả vào nhà rồi lên phòng sắp xếp đồ đạc và tắm rửa.

Theo Hải Yến để tặng “tính đoàn kết” thì 4 đứa con gái 1 phòng còn 3 tên con trai cũng phải ở chung một phòng.

-Tôi ngủ riêng!

Hần tỏ vẻ không hài lòng nhưng cuối cùng cũng phải “tuân chỉ” vì không thể chống lại Số đông.

-Ui da...đói bụng quá đi.

Từ trên phòng bước xuống thì lũ con trai đã ngồi dưới đó từ lúc nào.

Nghe nó than thở Hải Yến mới nói ra “sự thật đau lòng”

-Thông báo! Trong những ngày ở đây chúng ta se tự nấu ăn.

Cả đám tròn mắt (trừ hần):

-HẢ.....Ả.....Ả.....SAO LẠI NHƯ VẬY?

-Vì đây là một cuộc dã ngoại, nên mình dặn ông bà Triệu để tụi mình tự lo chuyện ăn uống rồi.

Mạnh Khang thở dài sầu não:

-Hơi...i...i...zzz....“Yến xào” ơi, sao em đẹp mà em...ác quá vậy?

-“Khang khùng” anh gọi ai là “Yến Xào” , anh có tin là tôi cho anh cấm trại ngoài rừng tối nay không hả?

Nghe vậy Mạnh Khang đành cười trừ. Đại Ảnh cũng bí xị:

-biết vậy ở nhà cho rồi.

Nó đói lắm rồi nên không tham gia vào “cuộc chiến sinh tử” kia mà lấy một bịch snack đang định khai ra ăn thì bị hần giật mất

-NÈ,...ANH LÀM GÌ VẬY TRẢ ĐÂY.

Hần không trả chỉ đáp gọn ơ:

-Em đi nấu cơm đi, anh đói rồi

Nó trừng mắt:

-Anh tự đi mà nấu em sẽ ăn bánh trừ cơm.

-Người đã như voi mà còn ăn bánh!

Nó nổi điên:

-TRẦN GIA HUY SAO ANH....

Không đợi nó nói hết Khải Tuấn đã đến bên cạnh

-Tiểu Du, ăn bánh không tốt đâu , em muốn ăn gì anh nấu cho em ăn!

Nghe có người chịu “hy sinh vì nghĩa” cái đám ham ăn kia nhao nhao (Trừ Hải yến và hấn)

-Đúng đó, nấu gì cũng được nấu cho bọn này ăn với

Khải Tuấn mỉm cười chưa kịp trả lời thì Hải yến lại đóng vai “phản diện”

-Khỏi cần, chúng ta sẽ ra ngoài tự tay làm đồ nướng ăn!

Một ý kiến tuyệt vời nhưng hình như ông trời thường “không chiều lòng người”. Hải Yến vừa dứt câu thì không biết “Long Vương” khóc hay hắt xì mà bên ngoài mưa xối xả.

-Rồi xong....-cả đám tuyệt vọng

20. Chương 20

Chap 20:

*10 Phút sau:

Cả đám đang vừa ngồi quần chăn vừa hì hục húp...mì gói.

Không biết Mạnh Khang tìm đâu ra một đĩa phim ma rồi cả đám tắt hết đèn ngồi quần chăn kín đầu ngồi bệt dưới sàn, dán mắt vào màn hình.

Hơi lạnh luồn qua khe cửa vào nhà cộng thêm khung cảnh rừng núi hoang vu bên ngoài, tiếng mưa rả rít không ngừng làm những tình tiết trong phim trở nên “chân thật” vô cùng.

Hải Yến sợ quá cứ bám chặt lấy Bảo Như, còn Bảo Như đành phải “nương tựa” mạnh Khang cho đỡ sợ.

Nó cũng sợ lắm, muốn thoát tim luôn, bên cạnh Khải Tuấn ân cần nhìn nó:

-Tiểu Du, em sợ lắm ha?

-Ừa...ừa...

-Vậy em....

Chưa nói dứt lời sấm chớp ở ngoài vang lên như để “phụ họa” cho tình tiết khủng khiếp trong phim làm cả đám con gái la oai oái:

-Á..Á...Á...Á..... THẤY GHÊ QUÁ!

Nó không nghe Khải Tuấn nói gì tiếp theo mà nắm chặt lấy cánh tay hấn. Nó không biết hành động vô tình của nó một lần nữa bóp nát trái tim Khải Tuấn.

Đại Ảnh cũng nắm chặt cánh tay bên kia của hấn làm hấn vô cùng khó chịu

-Cô làm gì vậy. Bỏ ra đi, qua chỗ Khải Tuấn ấy.

Nhanh chóng hấn hắt tay Đại Ảnh ra quay sang “vợ hấn”

-“Chân voi” mau qua đây!

Không đợi nó “hành động” hấn nắm tay nó kéo về phía mình cho nó ngồi trong lòng hấn.

Trong vô thức Khải Tuấn với tay ra nhưng không kịp, bây giờ nó đã ở trong vòng tay của hấn.

Trong ánh sáng mờ nhạt khuôn mặt Khải Tuấn thoáng nét buồn rầu, rồi nhanh chóng thay vào đó là ánh nhìn căm hận về phía Gia Huy.

*11 Giờ đêm:

Thấy Mạnh Khang đã ngủ Khải Tuấn nhìn sang hấn vẫn đang cầm quyển sách.

-Trần Gia Huy!

-Chuyện gì?

Khuôn mặt hấn vẫn lạnh lùng không thèm nhìn Khải Tuấn. Thái độ khinh khỉnh đó càng làm Khải Tuấn mất kiểm chế:

-Tại sao cậu lại làm vậy?

Mắt vẫn chăm chăm vào trang sách hấn nhú mồm thay vì trả lời. Khải Tuấn nói luôn:

-Sao cậu lợi dụng Tiểu Du mất trí nhớ để tiếp cận cô ấy, nói dối cô ấy?

Giọng hấn như lạnh hơn trong không gian yên tĩnh:

-Cẩn thận lời nói của cậu đó.

-Hừ...với hạng người “thừa nước đục thả câu” như cậu việc gì tôi phải khách sáo.

-Câu thật ngu ngốc.

Hấn nói về ngạo mạn khiến Khải Tuấn vô cùng tức giận:

-đúng, Tôi ngốc vì không tìm được cô ấy trước thôi.

-Không, cậu ngốc bởi vì cậu quá đề cao bản thân. Cậu nghĩ Tiểu Du sẽ đáp lại tình cảm của cậu khi bây giờ cô ấy đã có tôi sao?

Khải Tuấn đứng dậy:

-Sao lại không? Tôi hiểu cô ấy hơn cậu, quen cô ấy trước cậu và....

Hấn nhếch mép nhìn sang Khải Tuấn vẻ mặt đắc ý:

-Và sao? Cậu chỉ có 2 lý do đó mà đòi dành Tiểu Du với tôi sao? Cậu thật quá ngây thơ.

Khải Tuấn mỉm cười:

-...Và tôi còn biết lý do khác, lý do khiến cậu không đưa cô ấy về nhà mà cứ giữ khư khư bên cạnh.

-Vậy thì sao?

Khải Tuấn Đanh mặt lại đẩy về hăm dọa

-Tôi sẽ nói cho Tiểu Du nghe để cô ấy biết cậu là đồ dối trá

Bộp...

Hấn gấp quyển sách lại đôi mắt nham hiểm nhìn Khải Tuấn.

-Cậu nghĩ giữa chúng ta Tiểu Du sẽ tin ai? Hình như cậu vẫn chưa nhận thức được tình thế của mình. Hơn nữa tôi không nói dối Tiểu Du gì cả, chỉ là dùng chính sức mình thay đổi quá khứ.

Hấn đứng dậy tay rút túi quần quay lưng lại phía Khải Tuấn nhìn ra ngoài cửa sổ nói tiếp:

-Tôi khuyên cậu nên từ bỏ đi , cứ như thế này người đau khổ chỉ có cậu mà thôi.

-Tôi nhất định dành lại Tiểu Du

Nói rồi Khải Tuấn mở cửa bước ra ngoài để lại hân vãn đứng đó ánh mắt nhìn xa xăm.

Bên giường kia Mạnh Khang khẽ trở mình.

Đứng bên ở ngoài Khải Tuấn nhìn ra những màn mưa đang lất phất bên ngoài thấy trong lòng nhói đau:

-Anh chưa ngủ sao?

Vội quay ra thấy Hải Yến đang tròn mắt nhìn mình.

-Ah chưa, tôi ngủ không được. Hải Yến làm gì vậy?

-Tôi uống nước.

Nhìn nét mặt kém tươi của Khải Tuấn người nhạy cảm như Hải Yến cũng một phần đoán được. Hơn nữa quan sát mấy hôm nay Hải Yến thấy mối quan hệ giữa 3 người không đơn giản.

-Anh ổn chứ?

Khải Tuấn có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười chua chát:

-Tôi cũng không biết. Nhưng tôi thấy bản thân bất lực quá, đã biết rõ thứ mình cần mà không sao giành lấy được.

-Không phải thứ gì mình muốn sẽ đều đạt được đâu.

-Thật vậy sao?

-Ừ...nhất là trái tim con người, trái tim là thứ rất khó thay đổi nhưng một khi đã thay đổi thì không gì có thể khiến nó quay lại.

Nghe Hải Yến nói mà lòng Khải Tuấn đau nhói, Khải Tuấn cũng ước sao trái tim mình nhanh chóng đổi thay nhưng anh biết hiện giờ thì không thể, không thể xóa nhòa hình ảnh người con gái đó, nu cười đó...

-Cô nói đúng, nhưng dù như thế nào tôi cũng phải thử, không thể dễ dàng từ bỏ như vậy được.

Hải Yến không biết nói gì đành quay người bước vào thì giọng Khải Tuấn gọi tên cô:

-Hải Yến!

-Sao...?

-Cám ơn cô nhé!

Mặt Hải Yến dần ra rồi mỉm cười với Khải Tuấn sau đó tiếp tục bước đi.

*SÁNG:

-Rầm....

Từ bên ngoài phá cửa vô nó đứng hình, lũ con trai cũng đứng hình.

Chuyện là vì đã quen tự ý mở cửa phòng gọi hân mỗi bữa sáng nên hôm nay “ngựa quen đường cũ” nhưng xui cho nó là mấy tên con trai đang thay áo. Vậy là đứng hình.

-Hi, “voi con” em nhớ anh tới vậy sao?

Mạnh Khang hí hửng nhìn nó “mời gọi”

-Á Á Á.....

Nó hét lên bài hời rồi chạy mất tiu làm lũ con trai có một buổi sáng “ấn tượng”

Hôm nay tụi nó “khăn gói” đi picnic ở khu rừng bên cạnh.

21. Chương 21

Chap 21:

Sau một hồi vất vả thì tất cả đã được đền đáp bởi một khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Một con suối được bao quanh bởi cây rừng và âm thanh của chim chóc, nó rất hứng thú:

-Woa....đẹp quá đi , xuống suối chơi đi mọi người

Hải Yến cười nhìn nó

-Bạn yên tâm, tí nữa cho bạn tha hồ bắt cá ở dưới, bây giờ phụ tụi mình dọn đồ ra đi.

Chỉ 15 phút sau trên mặt đất đã đầy đồ của tụi nó, lúc này mới bắt đầu làm nhiệm vụ chính: Bắt cá

-Bắt cá bằng gì đây Yến?

-Tất nhiên bằng tay rồi.

-HẢ.....???

Vậy là cả bọn được “lừa” xuống suối để “làm nhiệm vụ”

-A, sắp được rồi nè...

Nó lăng xăng chạy hết bên này tới bên kia cũng không bắt được con nào.

Hắn ngồi trên bờ châm chọc.

-Chân voi , anh chỉ em cách bắt cá rất nhanh nhé!

Nó hớn hở:

-Cách gì?

-em chỉ cần đứng đó dậm chân thật mạnh mấy cái là lũ cá sẽ tự nổi lên.

-ĐỒ ĐÁNG GHÉT!!!!!!!!!!!!

Nó bực tức quay đi chỗ khác làm hắn phải nhin cười.

-A Khải Tuấn bắt được rồi hay quá

Trên tay Khải tuần cầm một con cá to làm nó hâm mộ vô cùng

-Tiểu Du lại đây đi anh chỉ cho em.

Khải Tuấn chỉ một hồi ai cũng bắt được cá riêng nó không được con nào.

-Hic...sao kỳ vậy? Không lẽ phải dùng cách của Gia Huy chỉ sao?

Khải Tuấn nhìn nó cười hiền:

-Chắc em chưa quen đó, ra phía trước đi anh chỉ cho em.

Ngồi ở trên hắn quan sát nó và Khải Tuấn này giờ thấy trong lòng bắt đầu không vui.

Mạnh Khang lại gần hắn cười cười:

-“Đại thiếu gia” sao không xuống bắt cá cùng mọi người?

Hắn đứng đưng:

-Cậu biết tôi không chịu nổi mùi cá sống mà!

Mạnh Khang mỉm cười:

-Vậy cậu chịu nổi khi có người nắm tay vợ cậu đi mất sao?

Hắn không đáp , nếu nói nữa hắn sợ sẽ nổi giận và làm một hành động lỗ mãng đó là dằn tay nó ra khỏi Khải Tuấn.

Sau một hồi vất vả nó hí hửng chạy lên chỗ hắn:

-Gia Huy xem nè, em bắt được cá rồi, thấy em siêu không hehe

Hắn ghét mùi cá nhưng sao con cá này lại làm hắn “ghét hơn nữa”

Đợi nó bỏ con cá vào giỏ hắn kéo nó lại làm nó giật mình:

-Anh sao vậy?

Để nó ngồi trong lòng hắn lấy khăn lau tay cho nó giọng dịu dàng pha lẫn nghiêm nghị:

-Bắt cá gì chứ, ngồi đây với anh. Nào, để anh lau sạch mùi cá trên tay em.

Nó thắc mắc :

-Sao anh không xuống bắt cá vậy?

-Anh không chịu nổi mùi tanh.

Nghe vậy ánh mắt nó lóe lên tia “độc ác”. Nó giật 2 bàn tay đang được hắn “làm sạch” ra đưa lên mặt hắn:

-Nè...Nè...hihi thơm không hả?

Nó đưa tới đầu hắn né tới đó, như muốn nín thở. Hắn nắm chặt 2 tay nó nhưng nó rất ngoan cố

-HiHi thơm không? Nước hoa chiết xuất từ cá đây

-Tiểu Du, để tay xuống mau.

-Haha không, cho chờ thôi ăn hiếp em

Hắn bắt đầu không chịu nổi

-Dừng lại ngay, nghe không “chân voi”, anh đánh đòn em bây giờ

-Haha thơm mà, năn nỉ đi em tha cho anh.

Hắn mỉm cười nham hiểm áp sát mặt nó nói nhỏ nhẹ

-Em mà không dừng lại anh hôn em đó

Câu nói ngay lập tức có hiệu lực nó bỏ tay xuống. Hắn mỉm cười tiếp tục lau tay cho nó.

Từ xa ánh nhìn của Khải Tuấn ngày càng buồn bã.

*TRƯA:

Thực đơn hôm nay gồm các món thịt mang ở nhà theo và cá khi nãy bắt được. Cả đám xúm lại “party đồ nướng”

-Mạnh Khang lấy nước!

Hôm nay Mạnh Khang có vẻ ngoan , nó nói gì cũng không dám cãi, sai gì cũng làm khiến hắn thấy hơi lạ

-Mạnh Khang hôm nay cậu uống lộn thuốc hả?

Nó cười toe toét còn Mạnh Khang tỏ vẻ hết sức khổ tâm.

-Có chuyện gì vậy?

Nó nhìn hắn đặc ý:

-Đây là bí mật giữa tụi em mà!

Mặc kệ mọi ánh mắt “thắc mắc” nó vẫn tiếp tục hành hạ Mạnh Khang.

Sau khi ăn xong tiết mục tiếp theo của tụi nó là tìm một bóng râm mát mẻ nào đó “an giấc”.

-Tiểu Du, em ra đây với anh một lát.

Khải Tuấn gọi nó, không nỡ từ chối và cũng không có lý do gì để từ chối nó quay sang hấn.

-Em đi cùng Khải Tuấn tí nhé.

Nó đứng dậy bước đi, không hiểu sao hấn đưa tay ra nắm lấy cổ tay nó, nó bất ngờ quay sang nhìn hấn bằng ánh mắt ngạc nhiên

-Một tí thôi đó!

Nói xong hấn thả tay ra. Nó mỉm cười gật đầu rồi chạy về phía Khải Tuấn.

Khải Tuấn và nó đi một đoạn khá xa cách xa chỗ mọi người bỗng tay Khải Tuấn bịt lấy mắt nó

-Anh làm gì vậy ?

-Đợi tí sắp tới rồi.

Tay Khải Tuấn từ từ thả ra nhìn thấy cảnh trước mắt nó mắt mở to chừng mấy giây rồi reo lên

-Hay quá, sao anh tìm ra vậy? Phải dẫn mọi người tới đây ngay

Nơi Khải Tuấn dẫn nó tới là đầu nguồn của ngọn suối mà tụi nó đang “cắm trại” phía trên có một thác nước nhỏ đổ xuống. Xung quanh cỏ cây có vẻ xanh tươi hơn, dòng suối cũng trong xanh hơn nữa.

Thấy nó định chạy đi Khải Tuấn kéo nó lại:

-Không, đây là bí mật giữa chúng ta nhé!

-Bí mật?

-Ừ, anh chỉ muốn một mình em biết khám phá này của anh thôi.

Khải Tuấn nháy mắt với nó rồi đưa một tay lên miệng ý là muốn nó giữ bí mật.

-Ừm...vậy cũng được!

Nó tươi cười cùng Khải Tuấn ngồi xuống một tảng đá to gần đó.

Còn hấn sau khi nó đi thì trong lòng lúc nào cũng bồn chồn mặc dù khuôn mặt vẫn bình thản đến kỳ lạ. Hấn lẩm bẩm:

-“hừ...đi gì lâu quá vậy?”

Không hiểu sao khi thấy nó bước đi với Khải Tuấn bao nhiêu tự tin đều biến đi đâu hết. Hấn thấy không yên tâm và cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

-Anh đang nghĩ gì vậy?

Đại Ảnh không biết tới bên hấn từ lúc nào. Nghe giọng nói hấn ta nhìn sang thấy Đại Ảnh:

-Không liên quan cô. Đi ra chỗ khác dùm đi.

Mặc kệ thái độ không vui của hấn Đại Ảnh vẫn vui vẻ:

-Sao không liên quan , chúng ta là bạn mà!

-Cô là bạn Tiểu Du , không phải bạn tôi.

Đại Ảnh cười nửa miệng:

-chắc bây giờ Tiểu Du đang vui vẻ lắm, Khải Tuấn là chàng trai mang tới sự ảm áp cho người đối diện.

Hấn không thèm nói chuyện với Đại Ảnh nữa mà đứng dậy bỏ ra chỗ khác.

-Nếu lo lắng thì đi tìm đi!

Mạnh Khang đến bên cạnh nói giọng châm biếm.

-Lo gì? Không cần.

Nói rồi hấn ra gốc cây cầm quyển sách lật qua lật lại mấy trang rồi đứng dậy đi đâu mất.

Khải Tuấn nhìn nó đang lấy tay nghịch dưới dòng nước.

-Tiểu Du, em thật sự không còn nhớ gì về anh sao?

Nó quay qua nhìn Khải Tuấn vẻ mặt áy náy:

-xin lỗi anh, nhưng bản thân em đã từng làm gì em còn không nhớ nổi...

-Vậy để anh nhắc lại cho em nhé.

Nó tròn mắt nhìn Khải Tuấn, không biết nên tin cậu ta không, nhưng linh cảm cho nó thấy Khải Tuấn rất tốt:

-Vậy ... em nghe đây.

Khải Tuấn nhìn nó nét mặt rạng rỡ

-2 năm trước anh chuyển tới trường em , vô tình gặp em trong câu lạc bộ văn nghệ và may mắn được làm bạn với em.

- Em trong đội văn nghệ sao? Em làm gì vậy?

-Em hát đó, em không biết là em hát rất hay sao?

Nó có vẻ ngạc nhiên trước lời khen “đường đột” của Khải Tuấn. Không đợi nó ý kiến Khải Tuấn tươi cười tiếp lời:

-Bắt đầu từ đó anh và em là bạn thân, đi đâu cũng có nhau. Và, và anh bắt đầu dành rất nhiều tình cảm cho em!

Nghe tới đây nó thật sự bất ngờ, bất ngờ vì Khải Tuấn không phải một người bạn bình thường như Gia huy nói. Vì Khải Tuấn lại là bạn rất thân và vì...Khải Tuấn lại dành tình cảm cho nó.

-Khải Tuấn....em...

-Nhưng....hấn xuất hiện làm đảo lộn tất cả..

-Hấn???

Khải Tuấn nhìn ra xa ánh mắt giận giữ

-Đúng, là Gia Huy.

Nói rồi Khải Tuấn nắm chặt 2 vai nó ánh mắt van lơn và đau khổ

-Tiểu Du à, Gia Huy, cậu ta thật sự...

-Tôi thì sao? Cậu có ý kiến với tôi à?

Đang nói thì một giọng trầm trầm cắt ngang cuộc nói chuyện, quay qua nó thấy hấn đứng đó, ánh mắt nâu nhạt nhìn xoáy vào 2 tay của Khải Tuấn đang nắm chặt vai nó.

22. Chương 22

Chap 22:

-Gia Huy...-nó ngạc nhiên khi hấn ra đây tìm nó.

-Cậu theo chúng tôi tới đây làm gì?

Khải Tuấn nhìn hấn ánh mắt tức giận, vẫn thái độ ngạo mạn thường có hấn bước tới nắm tay nó kéo ra xa
Khải Tuấn:

-Tìm Tiểu Du! Sao lúc nào cậu cũng lôi kéo vợ tôi vậy?

-Vợ ak? Haha nực cười, Tiểu Du là vợ anh từ khi nào?

-Từ khi nào cũng không liên quan cậu, cậu nên nhớ cậu chỉ là một người bạn...không hơn không kém.

Khải Tuấn không thể nén nổi bức tức.

-Bạn ư? Không đúng, tôi không chỉ là bạn mà còn là

-Là gì?

Ánh mắt hắn nhìn Khải Tuấn thách thức còn nó thì lại nhìn Khải Tuấn với ánh mắt tò mò khó hiểu. Không hiểu sao tình thế này anh không nói nên lời, nó không nhớ gì, Tuấn có thể nói dối nó hoặc nói thật với nó nhưng như vậy người mệt mỏi và khó xử chỉ có thể là nó.

-Là người rất thương yêu Tiểu Du.

Hắn như đọc được suy nghĩ của Khải Tuấn nên cũng không nhượng bộ.

-Vậy sao? Nhưng rất tiếc cô ấy đã có tôi rồi, cậu nên từ bỏ đi là vừa.

Nói rồi hắn nắm tay nó kéo đi thật mạnh, nhưng nó bị một lực khác nắm lại, là Khải Tuấn, nó không ngờ nhìn Khải Tuấn bình thường thư sinh như vậy nhưng hôm nay đôi tay ấy siết nó thật chặt như tay của hắn vậy.

-Khải Tuấn....-nó lắp bắp

Hắn quay lại, ánh mắt rất điềm tĩnh nhưng xen vào sự tức giận.

-Bỏ ra!

Khải Tuấn mỉm cười.

-Tiểu Du là hôn thê của cậu...

Câu nói đó làm hắn hơi bất ngờ. Nhưng không kết thúc ở đó Khải Tuấn cười thách thức

-...Nhưng chưa là vợ!

-Sẽ sớm thôi!

-Vậy trong thời gian đó tôi vẫn có quyền theo đuổi cô ấy. Trần Gia Huy...

Nghe Khải Tuấn đột ngột gọi cả họ và tên hắn làm hắn bắt đầu khó chịu

-Sao?

-...Từ hôm nay tôi chính thức cạnh tranh với cậu, dành lấy Tiểu Du.

Sau khi Khải Tuấn “tuyên chỉ” nó và hắn ngạc nhiên mất vài giây. Nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh hắn cười khẩy:

-Hừ...,cậu dành được sao?

-Sẽ sớm thôi!

-Tiểu Du là của tôi!

Nói rồi hắn dẫn thật mạnh nó về phía mình, Khải Tuấn rất muốn kéo lại nhưng thấy tay nó đã ửng đỏ, Khải Tuấn miễn cưỡng buông tay. Điểm yếu của Khải Tuấn là đây, không nỡ nhìn người mình yêu bị bắt cứ một vết xước nhỏ nào.

Nhưng chính anh cũng biết có lẽ đây là điểm yếu khiến giờ phút này người bên cạnh nó không phải là anh.

Siết chặt tay nó bước đi, nó không biết hắn đang đi đâu còn hắn không biết nó đang nhìn hắn bằng ánh mắt “đầy tâm trạng”, cuối cùng nó cũng lên tiếng:

-Gia Huy....Đau em...!

Hắn bây giờ mới cảm nhận được sức mạnh dồn vào tay nó này giờ, hắn dừng bước, thốt ra một câu mà hắn không có ý định nói:

-Nói đi một tí thôi mà?

Nghe câu hỏi như đứa trẻ từ khuôn mặt nghiêm nghị của hắn làm nó phì cười

-Chờ hihi..."mama" mới đi một tí mà đã không chịu nổi rồi hả?

Biết bị nó ghẹo hắn không thèm để ý nghiêm giọng nói:

-Sao? Khải Tuấn muốn theo đuổi em kìa?

Hắn động vào nỗi đau của nó, mọi việc tới nhanh quá làm máu nó "không kịp lên não" nó áp úng...

-Thì...thì sao?

Hắn quay qua áp sát người nó một tay choàng qua ôm lấy eo nó một tay nâng cằm nó lên cho ánh mắt nó gặp ánh mắt hắn.

-Anh...sao....

-Không được... không được rời khỏi anh.

Nó cứng họng với câu nói như ra lệnh nhưng cũng chất chứa tình cảm của hắn, không để nó trả lời hắn cười nham hiểm:

-Điều kiện mà em đã đồng ý để được có mặt ở đây!

Nó nhớ ra, là lần hắn và Bảo Như "ngả giá" nó cho chuyển đi này.

Cúi xuống gần nó hơn hắn nói giọng lạnh băng:

-Biết chưa?

Nó bắt đầu đỏ mặt vì tư thế rất "tình cảm" này lí nhí đáp lại:

-Vâng...!

Dù theo như "lý thuyết" thì đây là do hắn bắt buộc nhưng trong lòng nó cũng nghĩ "không có lý do gì để rời khỏi ten đáng ghét này cả"

Một lần nữa hắn lại "phát ngôn" làm nó shock:

-Anh hôn em nhé!

Thật "đau khổ" sau lần nó nói khi hôn phải xin phép lần nào hắn cũng dùng thứ "vũ khí" này. Hắn thừa biết nó không thể nói "không" cũng hiểu nó không thể nói "yes" nhưng không hiểu sao rất thích nhìn dáng vẻ lúng túng của nó.

Nó đã lúng túng lắm rồi, cánh tay rắn chắc kia vẫn siết lấy eo nó. Hắn cúi xuống bờ môi đỏ mọng của nó

-Á Á Á Á....TÔI CHƯA THẤY GÌ ĐÂU NHÉ!

Nó giật mình quay mặt ra phía "âm thanh" chói tai kia, hắn cũng dừng "hành động" lại quay qua thấy Đại Ảnh đang đứng đó tay che lấy miệng.

-Đại...đại...Ảnh...không...không...phải ...

Nó đỏ mặt như người uống rượu lấp ba lấp bắp 2 tay để trên ngực hắn vội vã đẩy hắn ra.

Buông nó ra hắn nhìn Đại Ảnh ánh mắt dò xét:

-Làm gì ở đây?

Đại Ảnh tỏ vẻ ái náy:

-Cũng xế chiều rồi, àh...mọi người đang tìm 2 người nên...

-Vậy chúng ta đi thôi để mọi người chờ.

Mặt nó vẫn ửng hồng kéo tay áo hắn đi về phía “doanh trại” của tụi nó.

***BUỔI TỐI:**

Sau khi ăn tối tụi nó quyết định đi ngủ sớm để sáng mai về thành phố.

Ánh đèn ngủ trong phòng chiếu sáng một phần gương mặt của Đại Ảnh trong bóng tối, cô ta ngồi đó nhìn nó đang nhắm nghiền mắt, khuôn mặt toát lên vẻ thuần khiết rất cuốn hút.

Lúc này Bảo Như và Hải yến ở giường bên kia cũng ngủ rồi. Đại Ảnh ngồi dậy, bước xuống giường:

-Đại Ảnh à? Cậu đi đâu vậy?

Nằm chung giường Đại Ảnh vén chăn bước qua nó xuống giường nên nó thức giấc.

-.....-không trả lời

Thấy Đại Ảnh khuôn mặt ủ rũ như chực khóc nó vội đứng dậy nắm tay cô ta ra phòng khách:

-Cậu sao vậy? Có chuyện gì sao?

-Phải làm sao đây Tiểu Du...

Nhìn đại Ảnh khó hiểu, nó thấy cô bạn mắt đỏ hoe:

-Cậu khóc sao? Chuyện gì vậy? Ai ăn hiếp cậu ak?

-Không...

Nó bắt đầu lo lắng:

-Chứ sao? Cậu nói mình biết đi

Đại Ảnh lấy tay sờ lên cổ giọng meo meo:

-Dây chuyền...sợi dây chuyền của mình...hức..hức..

-Dây chuyền nào? Mà sao?

Đại Ảnh bắt đầu rơi nước mắt:

-Dây chuyền đó rất quan trọng với mình, là một người rất đặc biệt đã tặng, lúc sáng vẫn còn không hiểu sao lúc này thấy mất tiêu

-Cậu tìm chưa?

-Mình tìm khắp nhà rồi không thấy đâu, mình nghĩ....

-Sao?

-Mình nghĩ nó rớt ngoài rừng rồi, nên muốn...đi tìm

Nó lo lắng nhìn Đại Ảnh quan tâm:

-Tối lắm sao tìm được, mai hãy tìm được không?

-Không, mai mọi người về rồi mình không muốn vì mình mà trễ giờ!

-Không sao đâu, nó rất quan trọng với cậu nên tụi mình sẽ tìm giúp mà

-Không được, nếu không tìm được mình thật sự không yên tâm ngủ, với lại mai không biết có bị con gì tha đi không.

Thấy Đại Ảnh lo lắng như vậy nó quyết định:

-Vậy mình đi cùng cậu.

-Thật hả? Cảm ơn bạn nhiều lắm, đợi mình lấy áo khoác đã

Nó băng khuâng không biết nên nói cho hắn biết không nhưng rồi lại thôi:

-“Thôi kệ, đi một tí thôi mà”

Đại Ảnh hấp tấp chạy xuống

-Đi thôi Tiểu ...Á..

Nói chưa hết câu Đại Ảnh khụy xuống, nó hốt hải chạy tới:

-Cậu sao vậy?

-Thôi chết, chân mình đau quá.

-vậy sao bây giờ?

-HuHu...mình thật vô dụng, nhưng kệ, chúng ta đi thôi.

Đại Ảnh Vịn vai nó đứng dậy mặt nhìn rất đau

-Thôi, vậy cậu ở nhà đợi đi, mình đi tìm cho!

-Nhưng...

-Không sao, mình đi một tí thôi,

Nói rồi nó lấy cây đèn pin trên tay nhỏ bạn , khoát áo mang giày đi vào rừng.

23. Chương 23

Chap 23:

Cơn mưa phùn của vùng rừng núi làm nó thấy lạnh mặc dù bên ngoài khoát một lớp áo dày, mái tóc dài không giúp nó thấy ấm hơn. một mình cầm đèn pin bước đi , âm thanh do bước chân nó tạo ra cũng đủ làm nó sồn gai óc. Bộ phim kinh dị hôm trước như hiện ra trước mắt, nó nổi da gà nhưng vẫn bước tiếp.

Trong phòng, vẫn cầm quyển sách trên tay nhìn bên ngoài cửa sổ cơn mưa rừng lất phất, không khí lạnh lẽo đôi mắt hắn cũng tựa hồ như vậy.

Nhớ tới cổ tay ửng đỏ của nó hồi chiều hắn bước ra khỏi phòng.

Trên tay cầm một cái khăn ẩm đứng trước cửa phòng “con gái” hắn móc túi lấy đt bấm số nó.

-.....

Im lặng, không tiếng trả lời, hắn khẽ hé cửa nhìn vào.....Không thấy nó.

Một lần nữa nó biến mất, một lần nữa cảm giác bất an cứ như bóng bám theo hình, tay nắm chặt cái khăn hắn bật đèn.

-Ơ...gì...gì vậy?

Đám con gái lơ ngơ mở mắt không biết chuyện gì, hắn lên tiếng trước:

-Tiểu Du đâu?

-Hả...không phải đang ngủ....

Nhìn qua giường kế bên chỉ còn Đại Ảnh đang ngồi, mặt cúi xuống Bảo Như hốt hoảng:

-Chị Đường Du đâu rồi?

Hắn sững người, không ai biết nó đi đâu sao. Đầu hơi nhức , nhìn Đại Ảnh hắn bước tới:

-Nói!

Đại Ảnh ấp úng:

-Em...em....

Hắn nôn nóng nắm chặt cổ tay Đại ảnh mắt hắn lên những tia giận giữ:

-Tiểu Du đâu rồi?

Mạnh Khang và Khải Tuấn nghe tiếng động cũng giật mình chạy sang. Thấy hắn đang trừng trừng nhìn Đại Ảnh chỉ biết ngơ ngác đứng nhìn

-Vào rừng...Tiểu Du vào rừng....

Không cần biết lý do, không cần nghe giải thích hắn quay người bước ra cửa.

Khải Tuấn không hiểu gì nhưng nghe vậy cũng quay người định chạy theo nhưng Mạnh Khang nhanh tay nắm lại:

-Ở nhà đợi đi...nghe tôi!

Khải Tuấn nhìn theo ánh mắt vỡ vụn .

Bóng đêm bao trùm, khu rừng ban đêm không còn vẻ đẹp bình yên như ban ngày, thay vào đó là không gian tĩnh lặng, tiếng côn trùng rả rích làm người ta ớn lạnh

Nó cố gắng nhớ con đường ban sáng đã từng đi nhưng khung cảnh tối đen làm nó mất phương hướng. Cố gắng lần mò trong ánh sáng yếu ớt của cây đèn pin trên tay nó không biết mình đang ở đâu, nó bắt đầu sợ hãi và hối hận vì “thương bạn quá mức”

-“bị lạc..lạc rồi sao?”

Không còn quay lại được nữa nó lần mò đi tiếp. ở đầu kia của cánh rừng một bóng người khác đang vội vã cất bước , những hạt mưa phùn vương dài trên áo.

Trái tim nó lúc này đang sợ hãi, lạnh lẽo. Nó nhớ tới hắn. Nếu biết nó “to gian” như vậy nhất định sẽ “no đòn” với hắn.

-A...tiếng róc rách!

Nó mừng rỡ cầm đèn pin đi theo tiếng nước đang chảy, có vẻ như con suối nhỏ đang ở gần đây, trong bóng đêm tiếng dòng suối rõ hơn bao giờ hết.

Sau một hồi lằng tai đi theo tiếng nước nó nhận ra con suối khi sáng. Vui mừng nó cầm đèn pin rọi khắp xung quanh hy vọng nhìn thấy một tia sáng kim loại, lúc này nó sực nhớ:

-“thôi chết, không biết sợi dây như thế nào sao tìm đây”

-....um...thôi kệ cứ tìm

Tiếp tục cúi người dưới những mảng cỏ nó tìm kiếm trong vô vọng.

-“không thấy”

Nó thở ra một nhọc , nhìn ra phía dòng suối nó thấy dưới chân tảng đá nhỏ gần đó có một ánh sáng lấp lánh trong đêm tối.

-“A đây rồi!”

Vội vã chạy tới đám rêu trên đá làm nó trượt chân, nó té xuống làm rơi đèn pin xuống dòng nước đang chảy. Bao trùm nó bây giờ là màn đêm u ám. Người ế ẩm sau cú ngã, nó lồm cồm bò dậy

-“A...đau quá”

Tay mò mẫm nó chạm vào một vật gì đó, nhanh chóng nó nhận ra đó là thứ nó đang tìm kiếm.

Vui mừng chưa hết tay kia của nó chạm vào một thứ mềm mềm nhỏ nhỏ...cầm lên, nó xờ nhẹ vật đó

1s

2s

-Á...Á...SÂU...SÂU GHÊ QUÁ Á Á.....

Nó sợ hãi thu mình bò về phía khác, nó cứ ngồi đó mặc kệ cơn mưa phùn đã rải rích. Nó thấy sợ hãi khủng khiếp. Một mình giữa cánh rừng tối đen này nó biết làm gì đây

-Gia..Huy...

Buộc miệng nó gọi tên người nó muốn gặp nhất lúc này, là hấn. Trái tim nó rung lên theo từng tiếng động nhỏ trong không gian tĩnh mịch

Soạt...

Nó hoảng hốt, âm thanh ngày càng gần hơn nó ôm lấy đầu gối nín thở.

Có ánh đèn sáng từ từ bước tới, ánh sáng duy nhất trong đêm tối. Nó mở to mắt nhìn về phía ánh sáng đó, một dáng hình quen thuộc đập vào tầm mắt nó. Là người nó đang mong chờ

-Gia Huy!

Đứng bậy dậy, theo ánh sáng nó chạy tới bên hấn, không hiểu sao nó vòng tay ôm chầm lấy hấn

-Anh tới rồi...em...em sợ quá.

Nó đang run rẩy trong lòng hấn làm trái tim hấn mềm nhũn, tê tái. Cánh tay đưa ra định ôm lấy nó thì lại đẩy nó ra

-Anh....sao....

-Bốp....

Không đợi nó nói hết hấn vung tay tát mạnh vào má nó, hấn vừa giận giữ, vừa xót xa, vừa đau lòng khi thấy nó trong bộ dạng này. Hấn gằn giọng :

-Sao lại ra đây?

-Em....

Nó không nói nên lời, cái tát tay của hấn rất mạnh, mạnh tới nỗi làm nó xém ngã xuống đất. Hấn dùng lực rất nhiều, mạnh hơn gấp nhiều lần hấn đánh đòn nó, hơn cả khi hấn dẫn lấy tay nó khỏi Khải Tuấn. Một tay ôm bên má bị đau , nó nói như đang khóc:

-Em...em xin lỗi...

Giờ đây những gì nó nói được chỉ có bấy nhiêu. Nước mắt rơi xuống khuôn mặt thon dài. Làm hấn càng đau lòng.

Hấn đứng đó, nhìn nó mà trái tim như muốn vỡ ra từng mảnh, hấn đã đánh nó, hấn biết nó đau nhưng hấn còn đau hơn gấp bội.

Nó không còn cảm nhận được nỗi đau nào trên má hay trên người nữa, nó bước một bước về phía hấn. Ngả đầu vào ngực hấn giọng dịu dàng:

-Đừng giận em nhé!

Hấn ôm chặt lấy tấm thân bé nhỏ của nó, lúc này đây nó run rẩy trong lòng hấn, cảm nhận được nhịp tim gấp gáp và hơi thở vội vã. Nó biết, hấn đã lo lắng tìm kiếm nó như thế nào.

Hấn dịu giọng nắm tay nó

-Đi thôi!

Bước theo hấn nó thấy chân hơi lạnh và đau, thì ra lúc này nó bị rơi một chiếc giày mà không biết, nó lê chân bước đi.

Hấn cảm đèn pin rơi xuống chân nó, hấn chau mày

-Làm gì mà rơi mất giày rồi?

-Ồ...em..

-Leo lên lưng anh công.

Hắn vừa nói vừa đưa cây đèn pin cho nó. Cúi người xuống.

Nó đang định leo lên hắn liền đứng dậy. Nhìn nó mỉm cười

-Phải để anh hôn anh mới công em.

Nó không ngờ trong tình cảnh này hắn còn giở trò “háo sắc” được.

Hắn cúi xuống mặt nó. Thầm thì

-Em có biết, khi yêu ngta có thể tìm được môi của người yêu dù trong bóng tối không?

Lần đầu nó thấy biết ơn màn đêm này vì nếu không khuôn mặt đỏ tới tận cổ của nó đã bị phơi bày.

Hơi thở hắn càng gần hơn thì bỗng nó:

-HẮT.....XÌ...I...I...I...

Không khí lạnh làm nó không “cường lại được” hắt xì vào mặt hắn.

-Em....em ...không cố ý!

Hắn thở dài ngồi xuống

-Leo lên!

Vậy là hắn công nó trên lưng còn nó cầm đèn pin soi đường.

-Nặng không?

-Nặng.

-Nặng lắm ha?

-Ừ

-Cỡ nào?

-Như voi ấy!

Sau câu nói hắn nhận được một cái siết cổ thật mạnh từ phía sau.

Trong khu rừng ẩm ướt ngoài bụi nó còn 2 bóng người đang quan sát trong bóng tối. một người lấy điện thoại ra bấm số:

-Thưa cậu, có người tới chúng tôi phải làm sao?

-.....

-vâng!

Quay sang người bên cạnh:

-Đi thôi. “Sếp” kêu về

TẠI NHÀ NGHỈ:

-Khải Tuấn à cậu đừng đi qua đi lại như vậy nữa ngồi xuống đi.

Hải Yến lên tiếng thay mọi người đang nhìn Khải Tuấn đi qua đi lại như một cái quả lắc đồng hồ.

Cạch...

Tiếng mở vừa mở mọi người đứng dậy nhìn ra , thấy nó đang trên lưng hắn, vừa bỏ nó xuống mọi người đã nhón nhào chạy tới:

-Tiểu Du, may quá em không sao anh lo quá...-Khải Tuấn thở ra nhìn nó

-Câu có sao không? Có bị thương không? Sao đi mà không nói ai tiếng nào? –Hải Yến trách nó

-Chị ơi, chị làm bọn em lo wa! –Bảo Như nói gần như muốn khóc

Nó ái ngại thấy rất có lỗi với mọi người

-Ồ...xin...xin lỗi, để mọi người lo lắng mình...

-Được rồi, được rồi “voi con” cần nghỉ ngơi có gì nói sau đi. –Mạnh Khang nói rồi nhìn sang hấn

-Cả cậu nữa, chắc mệt lắm rồi đi nghỉ đi.

Đại Ảnh bây giờ mới nắm tay nó:

-Tiểu Du, mình xin lỗi nha, tất cả là tại mình. Để mình đưa bạn vào phòng nha..

Đang kéo tay nó đi thì một cánh tay kia của nó một lần nữa bị hấn kéo lại, hấn quay qua Hải Yến:

-Còn phòng trống không?

-A...Cò...n...n

Mọi người tròn mắt vì câu hỏi của hấn. Đại Ảnh nhanh mắt nhìn lên mặt nó hốt hoảng:

-A..Tiểu Du, mặt bạn bị gì vậy? Đỏ hết rồi

-À...cái này là...

Khải Tuấn nhìn thấy cũng sốt ruột:

-Em bị sao vậy? Có đau không? Để anh xem..

Vừa đưa tay lên định chạm vào mặt nó thì hấn bế nó lên.

-Hải Yến phiền cô!

Hiểu ý Hải Yến đi trước dẫn đường lên căn phòng khác ở tầng 3, nó thấy rất ngại vì để mọi người lo lắng mà hấn còn cư xử như vậy

-Gia Huy, em tự đi được mà!

-Em im lặng đi.

Tới nơi hấn bế nó vào phòng tắm ra lệnh.

-Tắm đi.

Nói rồi hấn cũng về phòng để tắm.

Tắm xong hấn mở cửa phòng đi ra , Mạnh Khang lên tiếng:

-Cậu đi đâu vậy? Qua chỗ “voi con” hả?

-Ừ!

Trả lời ngắn gọn hấn bước một bước thì bị một bàn tay nắm chặt, là Khải Tuấn:

-Sao cậu dám tát tay Tiểu Du?

24. Chương 24

Chap 24:

Hấn Không muốn quay lại:

-Không phải chuyện của cậu!

Thêm một câu ngắn gọn hấn bước đi đóng sầm cửa trước mặt Khải Tuấn. Bây giờ hấn không muốn nói chuyện với ai, chỉ muốn thấy nó, ở gần nó mà thôi.

Xuống bếp hẩn chuẩn bị vài thứ rồi nhanh chóng lên tầng 3

Cạch...

Tiếng mở cửa làm nó giật mình:

-Anh không biết gõ cửa ha?

-Vào phòng vợ mình cũng phải gõ cửa sao?

-Xì...anh thật đáng ghét!

Nó lườm hẩn một cái rồi quần cái chăn ấm ngồi tựa vào thành giường.

Hẩn cũng tiến tới gần tay mở cái hộp trên tay ra

-Cái gì vậy?

-Không thấy sao? Hộp cứu thương

Nói rồi hẩn vén tóc mái nó lên lấy băng keo dán vào phần bị thương trên trán.

-Cái kia là gì?

Không trả lời nó hẩn cầm cái khăn ấm chườm lên bên má của nó.

-đau không?

Nó lắc đầu, trong lòng thấy ấm áp lắm, mỗi lúc nó cần hẩn đều xuất hiện, dù bị đánh nhưng nó hạnh phúc vì nó hiểu tại sao hẩn mạnh tay với nó như vậy. Nó chỉ tiếc là không thể nhìn thấy nét mặt hẩn lúc đó

-chưa thấy người đẹp trai sao nhìn zữ zây?

-Xì...tự tin thấy ớn.

Hẩn nhìn nó, ánh mắt đã có phần dịu dàng hơn lúc nãy. Tay vẫn dùng khăn xoa lên má nó:

-Sao em gan quá vậy?

Nó mở to mắt như chưa hiểu hẩn định nói gì, lấy tay còn lại cốc đầu nó hẩn nói:

-Một thân một mình dám vào rừng.

-À..tại em nghĩ đường cũng dễ đi.

Như nhớ ra gì đó hẩn nhìn nó:

-Mà em vào rừng giờ đó làm gì?

-DẠ, em tìm ...

Như chợt nhớ ra nó lấy sợi dây chuyền trên bàn bước xuống giường:

- đi đâu vậy?

-Em đi đưa cái này cho Đại Ảnh đã.

-Thôi, nằm đó đi

Hẩn ấn nó xuống giường:

-Tí nữa anh đưa cho!

-Ồ...vậy cũng được ...

Không biết do nó quá mệt mỏi hay vì cảm giác dễ chịu do chiếc khăn ấm hẩn đang chườm trên má nó mà nó thiếp đi lúc nào không biết.

Thấy nó nhắm mắt hẩn bỏ cái khăn xuống, tay chạm nhẹ lên má nó.

-Ngủ ngon nhé ..."chân voi"!

Đặt một nụ hôn trên trán nó hấn đứng dậy tắt đèn nhẹ nhàng đóng cửa phòng, không quên mang theo sợi dây.

-Anh Gia Huy, có chuyện gì sao anh?

Đại Ảnh bước tới chỗ ghế sofa hấn đang ngồi mặt mày hớn hở .

Hấn ném sợi dây xuống bàn , Đại Ảnh bước tới gần cũng ngồi xuống

-May quá, sợi dây này rất quan....

-Quan trọng hơn sự an toàn của Tiểu Du sao?

Hấn nói bằng giọng lạnh nhạt nhất khiến Đại Ảnh sững sờ

-Anh nói gì vậy?

Hấn không giải thích mà đứng dậy quay đi không thèm nhìn mặt Đại Ảnh lấy một lần, giọng nói lạnh toát đó vẫn vang lên:

-Tốt nhất đừng để những việc tương tự xảy ra nếu không tôi không bỏ qua đâu.

Đại Ảnh ngồi đó, khuôn mặt thần thờ tay nắm chặt sợi dây, khóe mắt cay xè.

***BUỔI SÁNG:**

Nó mở mắt thấy khung cảnh rất khác so với trước lúc nó ngủ. Hấn vẫn ngồi đó nhưng bây giờ đang lái xe. Nó tò mò:

-Sao em ở trên xe? Chúng ta đi đâu vậy?

Hấn nhìn qua thấy nó đã thức giấc:

-Đi về. Thấy em ngủ say quá nên anh đưa em ra xe luôn.

-Anh đưa dây chuyền cho Đại Ảnh chưa?

Hấn có vẻ khó chịu:

-Rồi!

Nó thấy nhẹ nhõm hơn hẳn

-vậy là tốt rồi.

-Em muốn đi đâu ?

-Dạ?

Nó ngạc nhiên trước câu hỏi của hấn

-Hôm nay vẫn là ngày được nghỉ mà, em muốn đi đâu nữa anh sẽ chở em đi!

Nó hơi ngại ngần:

-Em...em muốn về nhà, nhà..của em ấy!

Hấn nhìn nó, hấn biết đó là một yêu cầu tất yếu, lâu nay hấn đã quá ích kỷ giữ nó bên mình như một con búp bê thủy tinh, vì nhiều lý do mỗi khi nó biến mất khỏi tầm mắt là hấn thấy trong lòng thấp thỏm. Tình yêu là vậy sao?

Hấn gọi điện cho Mạnh Khang:

-Các cậu về trước đi, tôi và Tiểu Du sẽ về nhà sau.

Nói rồi hấn cúp máy không đợi Mạnh Khang trả lời, nghe giọng mạnh Khang hấn lại tò mò nhìn nó;

-Sao hôm qua Mạnh Khang “ngoan ngoãn” với em vậy?

-HiHi...bí mật!

Hắn đâu biết để được ở gần “chăm sóc” hắn Mạnh Khang phải trả một cái giá rất đắt. Làm osin cho nó một ngày.

Nó mãi suy nghĩ lan man không để ý tới sự có mặt của hắn kể bên tới khi hắn lên tiếng lôi nó ra khỏi những suy nghĩ mông lung :

-Gần tới rồi làm gì thôi người ra vậy “chân voi”?

Nó nắm chặt tay ánh mắt đờm buồn nhưng đầy kiên quyết:

-Gia Huy, anh chở em tới gần nhà thôi!

-Sao?

Hắn thấy khó hiểu với đề nghị của nó. Nó nhìn hắn mỉm cười:

-Em chỉ cần nhìn thấy nơi mình đã lớn lên thôi. Tới khi tìm được Ba mẹ em sẽ cùng ba mẹ....về nhà!

Sau 1 phút ngạc nhiên trước suy nghĩ của nó hắn thản nhiên gật đầu:

-Ừm!

Chiếc xe dừng lại một khoảng cách đủ để nhìn thấy ngôi nhà, phía trước một ngôi nhà màu trắng 3 tầng với một khu vườn nhỏ trước sân làm người ta thấy thoải mái và ấm áp khi nhìn thấy. Không to như nhà hắn nhưng nó cảm nhận được một thứ không khí khác, không khí ấm áp trái ngược với ngôi nhà lạnh lẽo hôm nó tỉnh dậy sau tai nạn. Bất giác nó nhìn sang hắn.

-Gì vậy?

-Không,...tại chưa thấy người đẹp trai nên nhìn thôi!

Hắn cốc đầu nó làm nó nhăn mặt nhưng rất nhanh nó cười thật tươi với hắn. Cứ như vậy không biết 2 người cứ ngồi trong xe tới khi nào, mỗi người theo đuổi những suy nghĩ , cảm xúc riêng. Khi nhớ ra thì trên trời cũng đã sáng lấp lánh nhờ những vì sao xa....

***BUỔI SÁNG:**

Sau 3 ngày nghỉ lễ hôm nay mọi thứ lại trở về “quỹ đạo” của nó.

-Á...á...á...á...chết , chết mất trẻ giờ rồi!

Từ trên phòng nó phóng xuống bàn ăn nhai ngấu nghiêng phần thức ăn của nó:

-Nè...”voi con” à, từ từ thôi em mà cứ ăn như vậy sẽ thành “voi mẹ” mất.

Nó dồn hết sức xuống chân đá một cái thật mạnh “cái chân đối diện” của Mạnh Khang thay cho lời nói.

-Ui da...

-Hihi...xong!

Chỉ đợi nó nói vậy hắn đứng dậy ra khỏi bàn ăn:

-Đi!

Mạnh Khang mặt mày nhăn nhó cũng lật đật theo sau.

-Chào mọi người tôi đi nhé!

-Vâng,thiếu gia, thiếu phu nhân đi cẩn thận!

Nó vui vẻ sánh bước bên hắn ra xe tới trường.

Từ xe bước xuống cũng một cảnh tượng quen thuộc diễn ra, hắn vẫn khoát vai nó bước đi chú ý mọi ánh nhìn trong sân. Đường như đã quen với cảnh này nên nó không còn thấy quá phiền phức nữa.

-“Chân voi” hôm nay Tan học em về cùng Bảo Như

-Sao vậy?

-Anh bạn!

Nó thấy rất lạ, mọi ngày hắn không để nó đi đâu xa khỏi tầm mắt vậy mà hôm nay....

-Em vào đi!

Như mọi ngày hắn đưa nó tới tận cửa lớp nhưng hôm nay hắn không đi theo hướng cũ mà đi thẳng, trở ra phía cổng trường.

Từ xa một ánh mắt khác đang nhìn nó chằm chằm. Về mặt thích thú.

***GIỜ GIẢI LAO:**

Hôm nay hắn và cả Mạnh Khang đều không tới lớp nó như mọi ngày làm nhiều lời thắc mắc bắt đầu “nở rộ”

-Mình ra ngoài một lát!

Không hiểu sao hôm nay nó lại thấy khó chịu bởi những lời dị nghị đó, nó đứng dậy bước ra ngoài

Một mình bước lang thang trong khuôn viên trường rộng lớn nó không biết mình đã tới thư viện từ khi nào.

Các kệ sách cao chót vót chứa hàng ngàn quyển sách “ít ai đọc”, thủ thư cũng chỉ ngồi đó cho “có” thì phải vì thư viện vắng tanh.

Một quyển sách đập vào mắt nó, tựa sách rất dễ thương “Có Hai Con mèo ngồi bên cửa sổ” nó đưa tay ra nhưng chưa kịp chạm vào thì một bàn tay khác đã nhanh chóng rút quyển sách trên kệ.

-Xin lỗi, “sách đã có chủ”

Quay qua nó thấy một tên con trai đang nhìn nó thách thức, nhưng nó tuyệt đối không nhường nhịn

-Nè, anh thật quá đáng tôi nhìn thấy trước mà.

-Nhưng tôi lấy trước!

-Trả đây!

Nó nhào tới định giật quyển sách trên tay hắn nhưng hắn quá cao, tay cầm quyển sách giơ lên trời làm nó không thể nào lấy được.

-Hứ...không cần, nhường cho anh đó.

Nó tỏ vẻ “rộng rãi” quay người bước đi. Tên kia nhìn nó thích thú, nó vừa quay người thì thấy một lực mạnh làm người nó bị kéo lại.

Lúc này tên con trai xa lạ đó đang dồn nó vào kệ sách 2 tay nắm chặt cổ tay nó. Miệng nhếch mép tạo thành đường cong nham hiểm:

-“Voi con” là em sao?

Nó bắt đầu hoảng sợ bởi phong thái toát ra từ người này, có một cái gì đó làm nó không yên tâm khi nhìn vào mắt hắn. Nó cứng miệng:

-Thả ra ngay!

Thấy nó không kêu cứu cũng không la lối hắn càng thích thú:

-Không thì sao? Em sẽ làm gì?

-Hừ..nếu vậy thì...

Không nói hết câu nó đã lấy mũi chân đá một cái thật mạnh vào chân kẻ đáng ghét đó.

Nhưng không như nó nghĩ, tên này rất “lỳ lợm” không những không thả nó ra mà ngược lại càng nắm chặt nó hơn:

-Chỉ vậy mà muốn tôi buông tay sao?

-Anh là ai?

Hắn mỉm cười nụ cười không thiện chí cho lắm. Như không nghe nó nói hắn vẫn cao ngạo

-Em rất xinh! Chẳng trách tên Gia Huy đó mê mẩn xem em như báu vật.

Nghe nhắc tới hắn nó nhìn kỹ tên này hơn, cố gắng nhớ tới những gương mặt trong bảng danh sách hắn đưa cho nó.

-“không có!”- nó nghĩ thầm

-Nếu biết vậy sao còn không tránh ra?

-Em nghĩ tôi sợ chồng em sao?

Hắn nhìn nó khuôn mặt mỉm cười nhưng ánh mắt đầy tia giận dữ. Hắn ép sát nó vào giá sách cúi người xuống, định hôn nó, vùng vẫy như thế nào nó cũng không thể thoát ra

25. Chương 25

Chap 25:

-ĐỒ KHỐN!

Chưa kịp “tặng” nó một nụ hôn thì một cánh tay khác đã kéo mạnh vai tên đó, một cú đấm như trời giáng làm tên đó ngã nhào vì quá bất ngờ

-Khải Tuấn!

Nhìn thấy Khải Tuấn nó như gặp được cứu tinh chạy tới sau lưng Khải Tuấn. Tên kia nhanh chóng lấy lại bình tĩnh đứng dậy nắm cổ áo Khải Tuấn:

- Dám động tới tao!

Khải Tuấn nhìn tên đó khinh bỉ:

- Còn mày là ai?

-Mày chết chắc rồi!

Đưa tay lên cao , một cú đấm chuẩn bị giáng xuống mặt Khải Tuấn thì từ phía sau nó chen vào đẩy cả 2 ra :

-Dừng lại! Bỏ tay ra ngay.

“Người lạ mặt” nhìn Khải Tuấn ánh mắt tức giận, vài giây sau hắn quay qua nó cười nửa miệng

-Hẹn gặp lại em, Tiểu Du!

Tên kia quay đi nó đứng thờ người ra nhìn

-“thật ra hắn là ai?”

-Tiểu Du em có sao không?

Khải Tuấn lo lắng nhìn nó.

-Em không sao , cảm ơn anh nha!

Nó mỉm cười cho Khải Tuấn yên tâm .

-Vây tốt, đi, anh đưa em về lớp.

Tới cửa lớp nó đang định bước vào thì Khải Tuấn níu nó lại

-Hôm nay anh đưa em về nhé!

-Nhưng....

Khải Tuấn nhìn nó vẻ giọng nài nỉ:

-Đừng từ chối mà!

-Ừm...vậy cũng được.

Nó không nỡ từ chối Khải Tuấn với ánh mắt đó.

Vào học nó không ngừng nghĩ tới tên con trai đó, nhiều câu hỏi trong đầu làm nó không tập trung nổi vào tiết học.

Ren...g...g...g...g

Tiếng chuông tan học vang lên nó uể oải bước ra khỏi cửa quên luôn Bảo Như và quên cả việc sẽ về cùng Khải Tuấn.

-Chị Đường Du, chị Đường Du

Tiếng Bảo Như làm nó giật mình thoát ra khỏi mọi suy nghĩ này giờ

-Ồ...gì vậy Bảo Như?

-Chị sao vậy? Cứ như người mất hồn. Chúng ta về thôi!

-Ồ..ờ...

-Tiểu Du!

Nó giật mình quay qua theo tiếng gọi thấy Khải Tuấn đang đi tới, lúc này nó mới nhớ ra.

-Hôm nay Tiểu Du về với tôi!

Thấy Bảo Như nhìn mình nó lên tiếng:

-Ừ, em về trước đi.

-Ừm...vậy em đi đây.

Bảo Như đi rồi nó ra xe cùng Khải Tuấn, được đi với nó Khải Tuấn vui lắm.

-Hay mình đi ăn, đi chơi rồi về nha!

-Nhưng...

-Không nhưng nhị gì hết, hôm nay anh sẽ bắt cóc em.

Nhìn khuôn mặt hừng khởi của Khải Tuấn nó mỉm cười , không nỡ cướp mất niềm vui này.

-Tới rồi!

Khải Tuấn đưa nó tới một cửa hàng bán gà rán.

-Xin chào quý khách!

Cô phục vụ đưa một tờ thực đơn, không đợi nó nói Khải Tuấn nhanh nhẹn:

-Cho 2 phần gà, có nước sốt lấy ực và đùi không lấy cánh.

Khải Tuấn nói một lèo làm nó ngạc nhiên,phải chăng Khải Tuấn đọc được suy nghĩ của nó.

-Sao anh biết em định gọi như vậy?

-Vậy là khẩu vị của em vẫn chưa thay đổi nhỉ!

-Hi, thì em chỉ mất trí nhớ thôi mà.

-Đúng vậy, theo anh thấy thì ngoài việc không nhớ gì em vẫn như trước.

Nghe nhắc tới phần ký ức đã quên nó phần chấn hấn lên.

-Thật vậy sao?

Khải Tuấn thoáng nét buồn, mọi việc vẫn không có gì thay đổi ngoài việc bây giờ trái tim nó đã có chủ rồi.

Ăn uống xong, Khải Tuấn còn dẫn nó đi công viên, thỉnh thoảng lại kể những kỷ niệm lúc trước cho nó nghe, hy vọng phần nào có cảm nhận được tình cảm của mình.

-Ôi...mệt quá đi mất!

Nó ngồi phịch xuống cái ghế quen thuộc tại bờ hồ lúc trước hẳn dẫn nó tới. Không biết vô tình hay cố ý mà Khải Tuấn đưa nó tới đây.

-Em khát không? Anh mua nước cho em nhé!

Khải Tuấn đi rồi còn một mình ngồi đó nó bỗng nhớ tới hẳn. Mấy tiếng đi chơi với Khải Tuấn nó vui lắm, quên hết những suy nghĩ phức tạp. Nhưng bây giờ ngồi nơi này hình ảnh hẳn cứ hiện ra trước mắt.

-Cho em nè!

-Cám ơn.

Khải Tuấn cho nó một lon coca. Ngồi xuống bên cạnh giọng khoan khoái:

-Hôm nay vui thật, em thấy sao?

-Vâng. Nhưng...

Nó ấp úng làm Khải Tuấn tròn mắt nhìn nó hồi hộp

-Nhưng sao?

-Anh đưa em về đi. -Nó hơi khó nói vì đề nghị này của mình. Vì không biết có làm Khải Tuấn buồn không.

Tất nhiên là Khải Tuấn thấy hơi hụt hẫng nhưng vẫn tươi cười:

-Ừ, để anh đưa em về.

Trên đường về Khải Tuấn vẫn tranh thủ thời gian ngắn ngủi bên nó kể đủ thứ chuyện hồi trước cho nó nghe nhưng không hiểu sao đáng lẽ nó phải hứng thú lắm nhưng bây giờ đối với nó quá khứ không còn quá quan trọng nữa, trong đầu nó hiện giờ chỉ còn lại hẳn thôi.

-Cám ơn anh hôm nay vui lắm!

Chào tạm biệt Khải Tuấn nó nhanh chóng chạy vào nhà.

-Thiếu Phu nhân đã về. -Quản Gia lâm chào nó.

-Gia Huy về chưa?

-Thưa thiếu gia vẫn chưa về.

Nó ủ rũ lên phòng.

*11 GIỜ ĐÊM:

Không biết nó thiếp đi từ lúc nào khi tỉnh dậy đã trễ lắm rồi.

Cạch...

“phòng đối diện” hình như có tiếng mở cửa. Nó thấy hơi lạ vì bình thường nếu về nhà hẳn sẽ qua phòng nó với một hộp kem rồi mới về phòng mà.

-Gia Huy?

Nó theo thói quen đẩy cửa bước vào, nó hốt hoảng khi thấy trên áo sơ mi của hẳn một vệt máu to đang loang lổ

-Anh...anh sao vậy?

-Không sao

Không đợi hắn nói hết nó đã chạy tới khuôn mặt lo lắng chạm nhẹ vào người hắn sợ hắn sẽ đau.

-máu me tèm lem còn không sao gì chứ?

-Đây là...

-Anh trật tự đi.

Nó không cho hắn nói vội quay đầu chạy ra, hắn kéo nó lại ngỡ ngàng:

-Em đi đâu vậy?

-Thì đi lấy hộp cứu thương.

Thấy nó cuống lên hắn có vẻ thích thú:

-Chân voi! Em lo lắng cho anh vậy sao?

-Giờ này anh còn giỡn được hả?

Hắn nhìn về “tội nghiệp” của nó tuy thấy vui vui nhưng cũng không nở, xoa đầu nó hắn nói:

-Đây không phải máu của anh.

Nó càng ngạc nhiên dữ dội:

-Sao? Không...không phải?

-Ừ.

Nó thở ra, nhưng chưa kịp mừng nó lại thấy lo. Không biết hắn làm gì tới nỗi dính giáng tới mấy việc “bạo lực” như vậy.

-Đang nghĩ gì vậy “chân voi”?

-À...không, không phải là tốt nhưng...

Thấy nó trầm ngâm hắn vịn vai nó:

-Nhưng nhị gì?

-Anh đi đánh nhau à?

Hắn im lặng, không ngờ nó hỏi câu này. Bình thường nó ít khi nào hỏi tới công việc của hắn. Nhìn nó hắn an ủi?

-chỉ là vài việc nhỏ thôi.

-Anh ... có thể không làm việc trog đó không?

Một tay kéo vạt áo hắn,nó nói nhỏ đủ để cả 2 người nghe. Hắn không thể trả lời nó:

-Anh phải tắm rồi!

Nó khẽ gật đầu nhưng không về phòng mà cứ đứng đó. Nhìn nó vài giây hắn vào phòng tắm, tiếng nước xả đều đều.

Bên ngoài nó ngồi xuống giường hắn. Không hiểu sao lúc này nó không muốn về phòng một tẹo nào. Nó muốn chắc rằng hắn thật sự không bị thương.

Mở cửa bước ra hắn ngạc nhiên khi thấy nó không những chưa về phòng mà còn ngủ ngon lành trên giường hắn nữa

-Nè...Chân voi?

Hắn muốn chắc là nó còn thức hay không nên mới gọi, thấy nó “nằm im bất động” hắn khẽ mỉm cười.

*BUỔI SÁNG:

Một ngày mới lại đến, nó mở mắt lười biếng vén chăn ra, đang định bước xuống thì nó “hãi hùng” nhận ra một điều:

-Không phải phòng mình?

Quay qua thấy hần đang ngủ ngon lành nó phải dùng tay bịt miệng để ngăn tiếng la đang chùng thoát ra khỏi miệng.

Nhìn hần đang ngủ trái tim nó bỗng hồi hộp, khuôn mặt quá đẹp quá cô độc. “Hần cảm thấy cô độc cả khi ngủ sao?”

Nó lấy một tay....cởi nút áo hần.

-Lại “không kìm chế” được à?

Nó giật bắn người bởi âm thanh phát ra từ “cái xác” đang nằm đó.

-Á...Á...không...không....ph..

Không đợi nó nói hết câu hần mở mắt :

-Không cần giải thích!

Nó thì muốn nổ con mắt còn hần cứ tỏ vẻ “biết tuốt” kéo nó nằm lên ngực mình.

Nó đỏ mặt nằm im nghe tiếng đập trong lồng ngực hần. Không chỉ hần mà trái tim nó cũng đang mất “tự chủ” đập liên hồi. Nó sợ hần nghe thấy bèn phân bua:

-Em chỉ coi anh có bị thương không thôi chứ....

-Suyt...em mất trật tự quá.

Không gian lại trở nên im ắng, tiếng thở của hần đều đặn , một cảm giác yên bình ùa vào phổi hần, từng ngón tay luồn vào mái tóc mượt mà của nó.

26. Chương 26

Chap 26:

Rè....è....è...

Tiếng điện thoại rung phá tan khung cảnh “lãng mạn” giữa 2 người hần với tay ra lấy cái điện thoại trên bàn kế bên, nó xấu hổ ngóc đầu dậy.

Tự nhiên khung cảnh lãng mạn khi nãy được “chỉnh sửa” tí xíu lại trở thành cảnh “dễ bị hiểu lầm”

Nó cảm thấy toàn thân cứng đờ không thể cử động được, hần “lợi dụng cơ hội” lòn tay sau gáy kéo mặt nó xuống gần hần hơn, lại tới phần ưa thích của hần:

-Anh hôn em nhé!

-Hả...ả....

Nó cứ đơ người nhìn về đặc ý của hần “bắt lực” khi càng ngày khoảng cách giữa 2 khuôn mặt càng gần.

Rầm....m..m..m

-HUY,...VOI CON MẮT TÍCH NƯ.....A

Đang đoạn “gây cản” Mạnh Khang lao vào một cách “lịch sự” , cảnh tượng “đáng ngờ” trước mắt làm cả 3 đứng “đĩa”

-Không biết gõ cửa à?

Hần lên tiếng phá tan khung cảnh “ngượng ngùng” này. Mạnh khang lấy lại “phong độ” cười gian xảo:

-à...xin lỗi nhé 2 người tiếp tục đi. Nhanh nhanh nha đi học nữa đó.

Câu nói và ánh nhìn của Mạnh Khang làm nó điếng người. Vậy là “chết danh” nó rồi con gì. Mạnh Khang đi rồi hấn nhìn khuôn mặt thảm hại của nó tỉnh bơ:

-Tiếp nhé!

-Á....TẠI ANH HẾT ĐÓ

Hét lên thật lớn rồi nhanh như sóc nó phóng xuống giường lao ra cửa

Rầm...m..m

Hấn nghe cánh cửa đối diện đóng mạnh. Hấn úp mặt xuống gối....cười run cả vai.

Chuyện sau đó khỏi nói cũng biết. Mạnh Khang không “buôn tha” cho nó từ lúc ăn sáng tới khi tới trường, từ trường tới nhà

-Haha, “voi con” coi vậy mà khỏe ghê.

-NÈ. ANH NÓI KAI GÌ ĐÓ HỞ?

-Anh thấy em “đề” Gia Huy ra giường mà!

-ANH....ANH...ĐỪNG CÓ MÀ NÓI BẬY .

Cứ như vậy, nhờ “cái loa” Mạnh Khang mà cả trường biết nó“đề” hấn ra giường. Còn hấn không hùa theo cũng không phản bác chỉ im im.

-Gia Huy, anh làm ơn nói một câu đi –nó nài nỉ

-Ừm....nói gì đây, cậu ta thấy cả rồi

-.....Á.á á á.....

Nó bịt tai chạy mất hút để Mạnh Khang được dịp hả dạ

Nó đứng đập đầu vô cái cây ở sau thư viện không ngừng lẩm bầm:

-Hic...lần này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng vô ích. Huhu

-Em cũng “mãnh liệt” quá ha.

Một giọng nói khó nghe vang lên làm nó không mấy thiện cảm. Nó quay ra.

-“Thật xui xẻo, lại gặp tên này”

Nó nhìn thấy “kẻ thù thư viện” liền quay gót bỏ đi. Tên đó mỉm cười nói với theo:

-Hẹn gặp lại em tối nay .

Nó không hiểu “kẻ thù” nói vậy là sao nhưng nó cũng kệ, bỏ đi một nước để lại phía sau ánh nhìn thích thú của người kia.

*BUỔI CHIỀU:

Cộc..cộc...

Nó mở cửa phòng, thấy ngạc nhiên không phải vì hấn mà vì 2 người phụ nữ lạ mặt

-Ồ...

-Thưa cô, chúng tôi sẽ giúp cô

-Giúp....giúp tôi?

Nó nhìn qua hấn chờ đợi một lời giải thích:

-Tí nữa em sẽ đi sinh nhật với anh.

Vậy là hấn về phòng sau khi “bàn giao” nó cho 2 người kia.

Không biết họ “đánh đánh, quẹt quẹt” làm sao trên mặt và tóc nó mà khi xong xuôi nó nhìn vào gương không biết là ai ở ” trông”

-Mình...mình đây sao?

-Thưa cô,...đây là váy mà thiếu gia chọn.

*30 PHÚT SAU:

Từ trên bước xuống nó xinh xắn như một công chúa nhỏ. Bộ váy ngắn màu hồng có phần chân váy như những cánh hoa , phía sau phần lưng được khoét sâu tôn lên nước da trắng của nó, Mạnh Khang há hốc mồm:

-OMG!so beautiful

Bảo Như thì tròn mắt:

-Chị đẹp quá à!

Nó ngượng ngùng trước ánh mắt của mọi người, nhìn sang hần nó không ngờ ánh mắt hần nhú lại, hần không hề khen nó.

Hần nhìn nó từ đầu tới chân, đúng vậy, hần dừng ngay chân nó, nói chính xác hơn là nhìn...đôi dép trong nhà hình con thỏ của nó. Hần có vẻ không hài lòng

-Quản Gia Lâm!

Sau 1 phút 30 giây, quản gia “hiện ra” với một cái hộp trên tay.

Hần mở hộp lấy ra một đôi giày cao gót. Không nói không rằng hần bước tới nó tới khụy một chân xuống đất kéo nó ngồi xuống đùi hần, mấy cô hầu trong nhà cười rúc rích làm nó ngượng vô cùng

-Em tự làm được mà...

Vẫn thái độ “giả điếc” hần mang giày vào chân nó.

Cho nó đứng dậy hần nhìn “tổng thể” lần cúi rồi kéo tay nó:

-Đi !

Sau nửa tiếng cả 2 có mặt tại khuôn viên của một ngôi nhà rộng lớn, ánh đèn rọi sáng hết khuôn viên một cách “tồn diện” .

Nó khoát tay hần bước vào , khung cảnh bên trong làm nó hơi khựng lại.

-Đi nào!

Hần choàng tay qua eo nó như cố ý trấn an “tinh thần” cho nó. Còn nó đang ngỡ ngàng trước không khí sang trọng bên trong. Có rất nhiều người đang nhìn vào nó và hần. Chiếc đèn chùm pha lê cỡ lớn trên đầu phản chiếu mọi tia nhìn ác cảm dành cho nó.

-Cậu tới rồi!

Một giọng nói đáng ghét quen thuộc làm nó nổi da gà. Và nó còn nổi da gà zũ hơn khi thấy người đối diện là “kẻ thù thư viện”

Hần cười xã giao:

-Xin lỗi tôi tới hơi trễ, chúc mừng sinh nhật cậu.

-Không sao, cậu tới là tôi rất vui rồi.

Sau một vài câu “giả tạo” tên kia nhìn sang nó đang nép sát vào hần, hần như sực nhớ ra còn một “tiết mục” quan trọng

-Đây là Đường Du, vợ chưa cưới của tôi.

Chỉ sang tên kia hần nói tiếp:

-Tiểu Du, đây là Vương Quốc Minh

***ĐƯỜNG QUỐC MINH**

+Tính cách: tham vọng quyền lực rất cao, nham hiểm , tính cách tàn bạo

+Gia Thế: Gia đình cũng trong thế giới ngầm mà nhà Gia Huy đang quản lý.

Nó nhìn tên kia không mấy vui vẻ , ngược lại Quốc Minh lại nhìn nó đầy thích thú.

-Chào cô Đường, chúng ta lại gặp nhau.

Nó không đáp, bây giờ nó đã hiểu câu nói lúc sáng của “kẻ thù”, còn hần nhìn nó vẻ tò mò:

-Hai người gặp nhau rồi à?

Quốc Minh giả lã:

-PHải, lần trước trong thư viện cô ấy đã....giúp tôi chọn sách.

Hần không mấy tin vào lời Quốc Minh nói. Chưa kịp xác minh lại thì một giọng nữ ngọt lịm lại chen ngang:

-Anh Gia Huy, cuối cùng cũng gặp anh.

Lại thêm một ngạc nhiên nữa dành cho nó, trước mặt nó không ai khác là Đại Ảnh, vẫn khuôn mặt đó nhưng phong cách khác đi rất nhiều, thay thế hình ảnh một cô nữ sinh dễ thương là một phụ nữ rất gợi cảm với chiếc váy khoét sâu phần ngực.

-Đại Ảnh..cậu cũng tới đây sao?

Người phía trước mỉm cười, nụ cười rất lạ.

-Xin lỗi, đây là cô Đường đúng không?

Nó rất ngạc nhiên trước lời chào của đối phương.

Quốc Minh thì đứng quan sát một cách thích thú. May sao hắn giải vây cho nó.

-Tiểu Du, đây không phải Đại Ảnh đâu mà là....

Cô gái giống Đại Ảnh ngắt lời.

-Tôi là Đại Ảnh, chị song sinh của Đại Ảnh.

***ĐẠI ÁNH**

+Thân thế, tính cách” song sinh nên Đại Ảnh giống Đại Ảnh như 2 giọt nước và tất nhiên gia đình và tính cách cũng như nhau

-Song...song sinh sao?

Nó được dẫn dắt từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác làm nó không thể thốt nên lời.

Quốc Minh “chú thích” cho nó:

-Đại Ảnh là người mẫu ảnh, vì công việc nên không tới trường mà học ở nhà.

Thảo nào nó không biết người này.

-Vây, Đại Ảnh nhờ em tiếp Đường Du, anh và Gia Huy phải bàn vài việc.

Không còn cách nào khác hắn đành miễn cưỡng để nó lại với Đại Ảnh. Tuy không muốn nhưng nó cũng để hắn đi, nở nụ cười cho hắn yên tâm.

Còn lại 2 người Đại Ảnh Thẳng thắn:

-Cô là vợ chưa cưới của Gia huy thật sao?

-Ờ...ờ đúng –nó luống cuống.

Ổ Đại Ánh có nhiều điểm không giống Đại Ảnh nên nó không thấy thoải mái lắm khi tiếp xúc.

-Nhưng biết làm sao đây, tôi lại rất thích Gia Huy.

Nó đứng hình với câu nói “táo bạo” của Đại Ảnh. Nó không biết phải đáp lại câu nói đó như thế nào. Nhưng nó thấy trong lòng hơi khó chịu

Đạt được ý đồ Đại Ảnh tiếp tục “công kích” :

-Nên từ giờ tôi sẽ làm mọi cách để có được anh ấy. Hy vọng cô đừng cản trở “chúng tôi”

Không đợi nó trả lời Đại Ảnh mỉm cười rồi bỏ đi để lại một mình nó đứng như “trời trồng” ở đó.

Khi tỉnh ra nó mới bừng tỉnh vào nhà vệ sinh miệng lẩm bẩm:

-Xí...thấy ghét, có gì hay ho đâu, chỉ gọi cảm hơn mình thôi chứ có gì đâu ...

Nghĩ tới đó nó “nhụt chí” liền. Thở ra nó bước vào nhà vệ sinh. Đang “trút bầu tâm sự” thì bên ngoài có tiếng người nói chuyện, nó im lặng lắng tai nghe:

-Con nhỏ đó có gì hơn tụi mình chứ, nhìn cái mặt xấu quắc à

-Ừa....đi với Gia Huy không có xứng gì hết.

-Người nó chắc thấp tè eeeeeeeeeee mới đi đôi giày cao như vậy.

-Thấy nó mặc cái váy mà thấy uống cái váy dễ sợ.

-%^%&*^%&^*%&(*&(.....

Ngồi phía trong nghe mà nó muốn tức lộn ruột.

-Dám “sỉ nhục” mình

Một ý nghĩ “bác học” lóe sáng. Nó đứng dậy chỉnh trang “xiêm y”

Rầm...m...m...

Cửa bật mở nó hùng hổ bước ra làm mấy nhỏ kia sợ hết hồn, không đợi ai lên tiếng nó làm 1” Tròng”

-Mấy người thật quá đáng, chui vào nhà vệ sinh chỉ biết nói xấu người khác. Tôi có gì không được chứ, tháo giày ra tôi vẫn cao 1m67, không mặc váy tôi vẫn đẹp chán. Còn cô nhìn mình đi, mắt lơ đãng “hiếp rệp”. Còn cô, chân lùn như chân lợn.Cô nữa trang điểm như hát bội bộ sợ người ta không biết mình xấu sao.....

Nó làm một trận hả hê rồi mới ung dung bước ra khỏi WC. Mấy nhỏ kia thì như bị “thôi miên” bởi lối chửi của nó. Khi nó đi rồi mới giật mình.....nhìn vô gương.

-Em làm gì mà mấy cô kia nhìn em ghê vậy?

Hắn đã quay lại với nó tỏ vẻ ngạc nhiên, nó hất mặt

-Tại ngưỡng mộ em thôi.

Hắn cốc đầu nó một cái đau điếng. Đang nói chuyện với hắn thì giọng của MC trên bục làm nó “sững sốt”

-Thưa quý vị, Sau đây cô Đường Du sẽ trình bày một ca khúc để thay lời chúc mừng sinh nhật của cậu Quốc Minh !

Nó nghe mà muốn “die” tại chỗ, “sét đánh ngang tai” làm nó đứng như tượng trong khi bao cặp mắt nhìn sang nó vỗ tay hưởng ứng

Nhìn qua đám con gái trong nhà vệ sinh khi này nó thấy tụi đó nhìn nó đặc ý, trong đó có cả Đại Ảnh.

-Chết rồi...làm...làm sao đây?

27. Chương 27

Chap 27:

Nó quay qua nhìn hấn cầu cứu nhưng hấn vẫn tỉnh bơ

-Thì cứ hát thôi!

Hấn kéo tay nó lên sân khấu, đầu óc nó trống rỗng nó không nghĩ ra được bài nào cả. Chỉ nghĩ Chắc Khải Tuấn nói xạo vụ nó trong ban văn nghệ của trường quá.

Đưa nó lên tới nơi hấn dúi vào tay nó cái mic rồi nói nhỏ vào tai:

-Chỉ cần nghe tiếng đàn rồi hát.

Nó chưa kịp hỏi hấn đã tới cây dương cầm gần đó, tay lướt trên phím đàn dạo đầu bài hát.

Nó đứng đó cố gắng cảm nhận từng nốt quay sang bắt gặp ánh mắt “biết cười” của hấn.

Nó cố trấn tĩnh lại, nó nhắm mắt còn phía dưới rất im lặng, rất nhìu cặp mắt nhìn nó “chờ đợi”

Cuối cùng nó cũng hát, nó nghe tiếng đàn của hấn và hát theo, nó cũng không hiểu tại sao nó biết hát và nhớ lời bài hát này. Giai điệu du dương cùng giọng hát mượt mà làm chủ cả gian phòng

Music

(nếu muốn nghe bấm play nhé)

***LỜI BÀI HÁT:**

Here's a song that's inside of my soul.

It's the one that I've tried to write over and over again

I'm awake in the infinite cold.

But you sing to me over and over and over again.

So, I lay my head back down.

And I lift my hands and pray

To be only yours, I pray, to be only yours

I know now you're my only hope.

Sing to me the song of the stars.

Of your galaxy dancing and laughing and laughing again.

When it feels like my dreams are so far

Sing to me of the plans that you have for me over again.

So I lay my head back down.

And I lift my hands and pray

To be only yours, I pray, to be only yours

I know now, you're my only hope.

I give you my destiny.

I'm giving you all of me.

I want your symphony, singing in all that I am

At the top of my lungs, I'm giving it back.

So I lay my head back down.
And I lift my hands and pray
To be only yours, I pray, to be only yours
I pray, to be only yours
I know now you're my only hope.....

***LỜI DỊCH:**

Có một bài hát trong tâm trí em
Em đã luôn cố viết đi viết lại bài hát ấy
Em bị đánh thức trong cái lạnh vô ngần
Nhưng anh hát cho em nghe biết bao lần
Em cúi đầu
Và chấp tay cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em biết giờ đây anh là niềm hi vọng duy nhất của em
Hát cho em nghe bài hát của những vì sao
Trong thiên hà của anh, ta nhảy múa và cười đùa không dứt
Mỗi khi những ước mơ của em dường như quá xa vời
Anh lại hát về những dự định của đôi ta
Em cúi đầu
Và chấp tay cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em biết giờ đây anh là niềm hi vọng duy nhất của em
Em trao cho anh số phận của em
Em trao cho anh cả bản thân em
Em muốn bản hòa âm có tiếng hát của anh cất lên
Rồi em có thể hoàn trả lại nó
Em cúi đầu
Và chấp tay cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em cầu nguyện để là của riêng anh thôi
Em biết giờ đây anh là niềm hi vọng duy nhất của em
Bài hát vừa dứt nó tò mò nhìn xuống, bên dưới im lặng vài giây vì “ngạc nhiên quá mức” sau đó lấy lại bình tĩnh “hào phóng” tặng nó một tràng vỗ tay như pháo nổ.
Nó quay sang hân hân hơn hờ:

-Thành công!

Phía dưới có 2 ánh mắt đang nhìn nó, Đại Ánh với ánh nhìn “chết ruồi” còn Quốc Minh với cái nhìn đầy hứng thú và ngập tràn “hâm mộ”

-Về thôi!

Hắn nắm tay nó bước ra cửa mặc kệ ánh nhìn tò mò của nhiều người.

Trên xe nó không ngừng kể công:

-Thật là thiên tài, không ngờ có người hát hay như em.

Hắn đưa tay qua bẹo má nó một cái đau điếng:

-Thui đừng có “nổ” đi cô.

-Nổ hồi nào, có sao nói zậy “người ơi” –nó xoa má giận dữ.

Thấy không phải đường về nhà nó thắc mắc:

-Ủa? Đi đâu vậy?

-Về nhà.

-Nhưng đâu phải đường này

-Bít đường sao?

-Bít.

-Tưởng em “mù đường”

Biết bị hắn “chơi xỏ” nó tức tối :

-ĐỪNG CÓ MÀ COI THƯỜNG EM.

-Ai dám coi thường...”thiên tài”

Biết lại bị hắn mỉa mai nó thấy lúc này nên nuốt cục tức sử dụng tuyệt chiêu “im lặng là vàng”

-Tối rồi.

Nó bước xuống xe cùng hắn không nói tiếng nào. Hắn đưa nó tới một bãi cỏ trống, từ đây có thể thấy cây cầu to có rất nhiều đèn trước mặt, trên cầu từng dòng xe chạy qua nhìn cứ như một dải băng đủ màu sắc.

Những tòa cao ốc với ánh đèn màu sắc nhìn như một món trang sức đắt tiền được trang trí bằng ánh đèn trong xa như đá quý.

-Đẹp quá.

Nó lên tiếng trước khung cảnh “khó cưỡng” trước mắt. Trí tò mò về ký ức lại bắt đầu ập đến nó nhìn hắn:

-Trước đây em tới đây chưa?

Hắn nhìn nó, ánh mắt lấp lánh nhờ ánh sáng ngoài kia:

-Đây là lần đầu.

Nó mỉm cười chợt thấy câu hỏi thật ngớ ngẩn, dù lúc trước nó có tới đây bao nhiêu lần thì bây giờ đối với nó cũng trở nên mới lạ.

Sự tò mò một lần nữa lôi nó đi, đi tới những lời Đại Ánh nói tại bữa tiệc.

-Anh thấy Đại Ánh như thế nào?

Hắn ngạc nhiên:

-Sao lại nhắc tới cô ta?

-Thì ...anh cứ trả lời đi.

Bộ dạng lúng túng của nó đã “phản chủ”, tố cáo những gì nó nghĩ với hắn.

Tiến tới hắn nhìn nó từ đầu tới chân rồi làm bộ dạng “động não” zữ dội lắm, làm mặt nghiêm túc hắn nó chậm rãi:

-Ừm...để coi...xét về chiều cao thì cao hơn em, gọi cảm hơn em, nóng bỏng hơn em, nữ tính hơn em, nói chung hơn em mọi mặt.

Mỗi lời nhận xét của hắn y như hắn lấy chân đạp nó xuống một bậc, câu “kết luận” của hắn đồng nghĩa việc nó “không ngóc đầu lên nổi”. Nó liếc hắn.

-Biết rồi, chỉ cần nói hơn em thôi cần gì “liệt kê” nhiều thứ vậy chứ.

Nhìn nó như vậy hắn không thể không giải thoát nụ cười kìm nén trên môi nãy giờ.

Lấy lại vẻ nghiêm nghị hắn nói:

-Nhưng có một thứ em có còn cô ta thì không.

Nó “như bắt được vàng”

-Gì?...là gì?

Hắn lấy tay nâng nhẹ cằm nó lên giọng ầm áp bay theo làn gió:

-Trái tim anh.

Không biết cảm giác bây giờ là gì nó chỉ cảm thấy lâng lâng trong người, cơn gió nhẹ thoảng qua mái tóc nó đưa theo vài cánh bồ công anh tới để nói cho nó biết cảm giác bây giờ của nó người ta thường gọi là “hạnh phúc”

Hắn thấy vẻ mặt của nó “đáng yêu” như vậy nên không nỡ bỏ qua:

-Sau này em nên thường xuyên mang giày cao gót.

-Làm gì?

Hắn hơi cúi xuống.

-Để khi hôn em anh không phải cúi thấp quá, mỏi lắm.

Nó tức điên lấy chân đá thật mạnh vào chân hắn làm hắn lùi ra sau:

-NÈ, CON GÁI SAO BẠO LỰC ZỮ ZẬY?

-Đáng đời anh.

Vậy là khung cảnh “lãng mạn” hắn cất công gây dựng bị cú đá của nó biến thành “lãng xẹt”

-Đi về! –Hắn tỏ vẻ khó chịu

-Xí...khó ưa.

Chiếc xe lăn bánh để lại khung cảnh tuyệt đẹp phía sau.

***NHÀ QUỐC MINH:**

-Thưa cậu.

Người đàn ông đưa cho Quốc Minh một cái mp3 nhỏ rồi cúi người bước ra.

Đeo tai nghe vào Quốc Minh bấm play, từ mp3 phát qua tai nghe truyền tới tai hắn một giọng ca trong trẻo mượt mà.

-Hay thật....!Tiểu Du à...?

Một nụ cười đầy tham vọng nở trên môi hắn nhắm mắt thưởng thức âm nhạc.

***HÔM SAU:**

Hôm nay được nghỉ không biết Mạnh Khang đã dẫn BẢO Như đi đâu từ sớm. ở nhà nhờ vậy cũng đỡ “náo loạn”

-Thưa thiếu gia có khách.

Nó và hấn Đang ngồi sau vườn thì quản gia Lâm ra “báo cáo”

Lên phòng khách thấy “khách” mà quản gia Lâm nói là Khải Tuấn và Đại Ảnh nó vui lắm.

-Khải Tuấn, Đại Ảnh hai người qua chơi ha? Hải Yến đâu?

-Anh qua thăm em nên đi một mình , còn....

Khải Tuấn nhìn sao người kẻ bên mặt hơi khó hiểu.

-Đường Du, cô lại nhầm lẫn rồi.

Nghe cách nói chuyện nó nhận ra ngay không phải Đại Ảnh.

-Đại Ảnh.

-Cô nên nhanh nhẹn hơn đi, sau này đừng nhầm lẫn giữa chúng tôi nữa.

Hấn lạnh lùng nhìn Đại Ảnh:

-Cô làm gì ở đây?

-Em tới thăm anh mà.

Đại Ảnh sà tới níu tay hấn.

-tôi khỏe cô về được rồi.

-Anh sao vậy? Ai lại đuổi khách chứ.

Nó biết rõ ý đồ của Đại Ảnh, chẳng phải Đại Ảnh đã nói rõ là thích “chồng” của nó sao? nhìn qua “thiếu phu nhân” Đại Ảnh tỏ vẻ khó chịu.

-Sao cô không đi tiếp...bạn trai của cô đi. Tôi có chuyện muốn nói riêng với anh Gia Huy

-Nhưng....

Không đợi nó nói hết cũng không cần biết Đại Ảnh là ai miễn sao có cơ hội ở riêng với nó là Khải Tuấn nhất định nắm bắt.

-Tiểu Du, mình đi.

Nó bị Khải Tuấn lôi ra vườn sau nhường phòng khách lại cho hấn và Đại Ảnh.

Hấn nhìn theo thấy khó chịu vô cùng.

28. Chương 28

Chap 28:

-Người đó giống Đại Ảnh quá.

Khải Tuấn nhìn nó thắc mắc, nó cười cho qua chuyện:

-Ừ, chị song sinh của Đại Ảnh là Đại Ảnh đó.

Vậy là hấn phải ngồi nghe Đại Ảnh lảm nhảm suốt ở trong nhà còn nó và Khải Tuấn ở vườn sau chơi với “cặp đôi quái vật”

-Cái gì nè Khải Tuấn?

Nó vạch vạch trong đám lông của Bé Nhỏ thấy một cái gì u u lên rất lạ.

-Đâu, anh coi!

Cả 2 chúi đầu vào Bé Nhỏ , sau vài giây xác định vị trí và vạch được đám lông rậm rạp ra thì một vật nhỏ như đầu ngón tay út màu xám xám đập vào mắt nó

-Cái...cái gì lạ vậy?

-Cái này nhìn quen lắm.

Khải Tuấn dùng trí nhớ một cách triệt để để nhớ được cái thứ đó.

Trong thời gian chờ đợi nó dùng tay “gỡ” cái thứ đó ra khỏi người Bé Nhỏ. Khải Tuấn như nhớ ra điều gì đó hốt hoảng:

-Anh nhớ rồi là....

Không đợi Khải Tuấn kịp trả lời trí tò mò đã sai khiến nó dùng tay “kham nghiệm” vật đó, nó bóp bóp vài cái thì

Bẹp....

Vì dùng sức hơi mạnh nên thứ đó vỡ ra, một chất màu đỏ cũng theo đó chảy ra ngón tay nó. Cả người nó từng đợt da gà thì nhau nổi lên. Chỉ như vậy nó mới thấy được “tầm quan trọng của việc mình đang làm, Đưa mắt nhìn Khải Tuấn

-là gì?

-Là...là ve chó đó

1s

2s

3s

-Á..á..á...á.. GHÊ QUÁ ĐIIIIIIIIIII BÉ NHỎ GHÊ QUÁ.....Á...á.....

Nó đứng đó “giả nãy” , tay vung tứ phía nhưng máu của Bé Nhỏ như chất dính làm cái “xác ve” cứ bám chặt tay nó không tha. Khải Tuấn lo lắng

-Em bình tĩnh đi, đứng im

-HuHu ghê, ghê quá, Khải Tuấn Giúp ...giúp em.

Tiếng thét kinh hãi của nó “chấn động” tới phòng khách, hấn bật dậy bước ra vườn dù Đại Ánh cố gắng nín hấn lại:

-Anh đi đâu đó.

-Bỏ ra.

Bước chân vội vã hấn bước ra vườn.

Trong khi đó nó meo mào , Khải Tuấn cầm tay nó lại chỗ vòi nước :

-Để im anh rửa cho em.

-Kỹ Kỹ nha.....xà phòng thơm nữa...-Nó đòi hỏi.

Nhìn bộ dạng này của nó Khải Tuấn không thể nhịn cười:

-Ha ha anh biết rồi. ai bảo em nghịch quá làm gì!

Thấy Khải Tuấn cười mình nó “không chịu nhận”

-Khải Tuấn....-Nó gọi

-Gi.....

-CHết nè...chết nè....nè....

Không đợi Khải Tuấn trả lời , sau mỗi chữ “nè” nó dùng một ống nước khác xịt “xối xả” vào mặt Khải Tuấn

-Tiểu Du, dừng lại ngay...

-Hok , ai kêu dám cười em.

-Đã vậy anh sẽ cho em biết tay

Vậy là “cuộc thủy chiến” nổ ra Khải Tuấn và nó không ai nhường ai “chiến đấu” hết mình, mục tiêu là dùng nước xịt như “thác đổ” vào “mặt tiền” đối phương

Từ xa hấn đưa tia nhìn không mấy thiện cảm về phía “chiến trường nước”, Đại Ánh thích thú:

-Xứng đôi thật. Xem ra cô ta không cần anh nữa thì phải.

Mặc kệ Đại Ánh hấn quay vào trong không một lần nhìn lại.

-Thôi anh về nhé.

Sau cuộc thủy chiến cả 2 đều ướt như chuột lột, Khải Tuấn dù không muốn cũng đành ra về.

Thay quần áo xong nó mới nhận ra Đại Ánh đã về rồi và hấn cũng không có nhà.

-Quần Gia Lâm, Gia Huy đâu rồi?

-Thưa.....Cậu ấy đi với cô Đại Ánh rồi dặn là nếu về trễ thì Thiếu Phu nhân ăn tối trước

Nó thất thểu lên phòng, ngã người xuống cái giường yêu quý trong đầu rồi nủi. Nó nhớ tới những lời Đại Ánh nói. Thắc mắc tại sao hấn lại bỏ nó ở nhà để đi với cô ta. Nó lẩm bầm

-Đáng ghét, đi chơi bỏ mình ở nhà làm như hay lắm, xì...hok thềm..

-Đang lằm bằm gì đó “voi con”? nhớ anh rồi sao?

Nó quay ra thấy Mạnh Khang và Bảo Như đã về, cũng nhận ra nó quên đóng cửa.

-Ai thềm nhớ anh, đừng có tưởng bỏ

-Chứ sao? Nhớ Gia Huy à?

Đúng tim đen nó tức tối.

-Xí...Hok dám tại người ta đói bụng

Mạnh Khang nhìn sang Bảo Như đang cố nhịn cười vì nó

-Vậy chúng ta phải cho voi ăn thôi

-ANH CHẾT VỚI TÔI.....

Như thường lệ nó và Mạnh Khang chơi mèo bắt chuột tới khi ăn cơm, xem như tập thể dục trước bữa ăn.

*TỐI:

Nó nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi, tối rồi mà hấn vẫn chưa về. nó thấy ghét hấn nhiều hơn.

Cộc...cộc....

-Vào đi.

hôm nay khác với thường ngày, hấn ko vào phòng nó mà đứng ở cửa phòng nét mặt lạnh băng

-Anh về rồi

-Ừ.

Cuộc đối thoại chấm dứt, hấn đóng cửa về phòng. Bản thân hấn cũng không hiểu sao lại cư xử với nó như thế, sao hình ảnh nói vui cười cùng Khải Tuấn cứ hiện mãi trong đầu.

Nó cũng không khác gì, trong lòng cảm thấy lạnh lẽo bởi thái độ của hắn. đêm đó có 2 người cứ trần trọc mãi.

***BUỔI SÁNG:**

Bữa sáng hôm nay được “diễn ra trong im lặng” , nó ngoan ngoãn ăn hết phần của mình mặc kệ Mạnh Khang có dành ăn của nó nữa không.

Hắn cũng vậy, khuôn mặt nghiêm nghị lại trở về, làm không khí ở nhà im ắng hẳn

-Sao vậy? cãi nhau à?-Mạnh Khang lên tiếng.

Cạch...

Đáp lại chỉ là hành động kéo ghế, hắn đứng dậy đi ra xe không nói câu nào.

***HỌC VIỆN THE ROSE:**

Cả trường hôm nay được dịp xôn xao bởi thái độ của “2 nhân vật chính” , nó cũng không hiểu sao người ta lại nhìn nó với hắn như vậy. nhưng nó ghét ánh mắt soi mói đó.

Nó ủ rũ bước tới bàn thả Ba lô xuống một cách chán nản. thái độ đó là Hải Yến không khỏi lo lắng:

-Tiểu Du à? Cậu sao vậy?

-À...mình....

-Tiểu Du, chuyện này là sao?

Không đợi nó kịp trả lời thì Đại Ảnh đã từ cửa chạy xộc vào bàn nó trải tờ báo ra trước mặt nó mặt ngạc nhiên tột độ.

Nó lười biếng nhìn xuống, tiêu đề lập tức thu hút ánh mắt nó:

NGƯỜI YÊU BÍ MẬT CỦA NGƯỜI MẪU ĐẠI ÁNH

Cạnh đó còn có hình “ minh họa” nữa, trong ảnh Đại Ảnh ôm một người con trai rất giống “chồng” nó nhưng thật ra chính là chồng nó.

Bây giờ nó đã hiểu ánh mắt soi mói khi từ sáng tới giờ của mọi người. Nó tức tối

-Cái tên háo sắc này.

Bên lớp hắn “viễn cảnh” diễn ra cũng tương tự. Tay nắm chặt tờ báo cứ như nếu có thể tạo ra lửa hắn sẽ thiêu trụi tờ báo này vậy.

Nhìn Mạnh Khang ánh mắt bức dọc

-Chặn tin này!

Reng...g...g...g...g...g..

Mạnh Khang ra khỏi lớp cũng là lúc chuông vào học vang lên.

Đã được nửa tiết học rồi mà đầu óc hắn không thể tập trung. Trong đầu chỉ nghĩ tới nó, hắn sợ nó đọc tờ báo, sợ nó hiểu lầm, sợ nó buồn....nói chung hắn thấy “sợ vợ”.

Cạch....

Tiếng động phát ra cuối lớp làm giáo viên và cả lớp hướng ánh nhìn về phía hắn. hắn kéo ghế đứng dậy ngang nhiên bước ra khỏi lớp

-Này, em đi đâu đó?

-Tôi mệt!

Chỉ một câu hắn bỏ ra ngoài trước sự tức giận của giáo viên.

Nó cũng có tâm trạng phức tạp không kém, nó ngồi học mà đầu óc cứ lơ lửng nơi nào. Bỗng thấy thầy giáo ngừng giảng nó ngước lên thì thấy hấn đã đứng trước mặt nó từ lúc nào

-Anh làm gì vậy?

29. Chương 29

Chap 29:

Vẫn như bình thường , hấn thích dùng hành động để trả lời nó hơn. Nhanh chóng thu dọn mọi thứ trên bàn Vẫn thái độ ngạo mạn hấn nắm tay kéo nó ra phía cửa lớp không quên mang theo ba lô của nó bỏ lại thầy giáo đang tức tối nói với theo

-EM KIA, QUAY LẠI ĐÂY CHO TÔI NGAYYYYYYY

Ra gần tới cổng trường nó không thể chịu nổi nữa

-Nè...anh làm cái gì vậy hả?

-.....-im lặng

-Có nghe em nói không? Dừng lại đi.

-.....

Sau một hồi cố gắng vô ích , nó đành im lặng để hấn tự nhiên dẫn ra xe, chiếc xe lăn bánh bỏ lại 2 tên vệ sĩ đứng ngơ ngác.

Trong trường một ánh mắt chứng kiến tất cả, tay cầm điện thoại :

-“Chăm sóc” hấn đi..... Chỉ hấn thôi

Ngồi trên xe không ai nói lời nào. Nó thấy ghét hấn ghê gớm

-Tối rồi.

-Tối đây làm gì?

Nó ngạc nhiên nhìn hấn

-Sao hôm nay em “chậm tiêu” vậy?

-Mau trang sức sao?

Nó không hiểu hấn định làm gì mà dẫn nó tới một cửa hàng trang sức rất lớn và sang trọng.

-Đừng hòng mua chuộc em .

-Ai thèm mua em mà chuộc.

Hấn mở cửa xe mà nó cứ ngồi lì ở đó, tay nắm chặt dây an toàn mặt hầm hầm

-Xuống xe.

-Hok, đừng mong hồi lộ em.

Hấn muốn nổi khùng với cái tính hay nghĩ vẩn vơ của nó.

-Xuống mau

-KHÔNG

Nó vẫn cứng đầu. thấy nói thôi không có tác dụng, hấn chồm người vào xe lôi lôi kéo kéo một hồi nó mới “rời” khỏi cái ghế.

-ANH THẬT ĐÁNG GHÉT...BỎ RA ..BỎ EM RA

Nó vừa la hét vừa ôm chặt cánh cửa xe mặc hấn lồi thề nào cũng không buông. Nhận thấy đang gây sự chú ý hấn nóng ruột

-Người ta nhìn kìa, bỏ ra.

-Không bao giờ....EM GHÉT ANH

-TIỂU DU, bỏ tay ra ngay, bộ muốn đem cánh cửa vô luân mới vừa lòng hả?

-Á....

Hấn dùng hết lực kéo bật nó ra vác lên vai mặc nó la hét

-Á....THẢ EM XUỐNG, KHÓ ƯA, ĐÁNG GHÉT...

Hấn vác nó vào dưới sự ngạc nhiên tột độ của nhân viên ở đây

-Chào....chào quý ..khách

Hấn cuối cùng cũng cho nó “tiếp đất”, dẫn nó đi một vòng tới tủ kính bày rất nhiều nhẫn cặp hấn ra lệnh

-Chọn đi!

-Hok thèm.

Thấy nó cứng đầu như vậy hấn cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai nó:

-Em mà không nghe lời anh sẽ đánh đòn em tại đây đó.

Hấn thật sự hối hận khi không nghĩ ra cách này sớm hơn. Bây giờ nó ngoan ngoãn trong tay hấn, lúc này người bán hàng “mới dám” chào hàng

-Xin hỏi quý khách mua nhẫn để tặng hay để....

-Chúng tôi sắp kết hôn

Cô bán hàng hơi ngạc nhiên khi nhìn lên bộ đồng phục trên người tụi nó. Nhưng nhanh chóng mỉm cười

-Vâng, chúc mừng 2 bạn rất đẹp đôi.

Hấn nhìn qua nó đang mở tròn mắt.

-“em yêu”, em thích cái nào?

Nhìn vào tủ kính đầy nhẫn một ý nghĩ chợt chạy qua rồi “đóng quân” tron đầu nó luôn.

-Lấy cho em cái đắt nhất.

Nhìn sơ qua hấn cũng đủ hiểu cái mưu đồ đen tối của nó. Nhìn người bán hàng rồi hấn khẽ liếc về phía cặp nhẫn to nhất trong tủ. hiểu ý người bán hàng đưa cho nó

-Đây ạ!

-Đây....đây...sao????

Nó mở to mắt nhìn cặp nhẫn đắt tiền nhưng khó mà dứt khách trước mặt. nhẫn được thiết kế bản to. Điểm phía trên là một hạt đá bụi chẳng. nhìn nó hấn cố nhịn cười cầm tay nó

-em yêu, em thích cái này à? Để anh đeo cho em

-Hi...thôi...thôi khỏi

Nó rút tay lại cười trừ trong đầu thầm nghĩ

-“Đeo cái này chắc xụi ngón tay”

Nó vẫn chưa dẹp ý định

-Chị cho em xem cái đắt “thứ nhì” đi

Một lần nữa hắn lại làm nó tròn mắt, nó bắt đầu thấy ngán hàng đắt tiền. nhìn nó ủ rũ hắn khẽ mỉm cười nhìn sang người bán hàng

-Tôi là Trần Gia Huy, tôi có đặt trước rồi, cái “rẻ” nhất đó

-Cậu Gia Huy? Sao này giờ cậu không nói sớm, co cậu đợi chút nhé

Kéo nó tới cái ghế bên cạnh thấy nó vẫn làm mặt giận hắn xoa đầu nó.

-Này giờ em phá đủ chưa?

Chỉ cần nghe là nó biết này giờ nó bị hắn “chơi xỏ”, tức tối càng dâng lên nó không thêm trả lời.

Nhìn nó như vậy hắn không thể không kéo nó ngồi vào lòng mình.

-vẫn giận anh à?

Nó chưa kịp nói gì thì người bán hàng khi này lại gần đưa cho hắn một cái hộp nhưng

-Của cậu đây.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của nó cô bán hàng không khỏi mỉm cười, ghé sát tai nó cô ta thì thầm:

-Đó là cái đắt nhất rồi ạ!

Nó hơi đỏ mặt vì ngỡ ngàng, may mà hắn nhanh chóng kéo nó ra xe.

Chiếc xe lại lăn bánh trên đường trong sự im lặng của cặp “vợ chồng”

-Xuống thôi

Lần này đích đến là bờ hồ, còn được coi là “nơi kỷ niệm” của 2 người. và lần này hắn cũng không phải vất vả để kéo nó xuống xe nữa

Ngồi xuống cái ghế quen thuộc hắn nhìn nó.

-Giận anh sao?

-Ừ

-Sao giận?

-thích!

Trước câu nói “ngang như cua “ của nó hắn bỗng nghĩ ra một kế sách, Hắn tiến tới sát nó

-Vậy anh hôn em nhé!

-KHÔNG, ANH ĐI MÀ HÔN ĐẠI ÁNH.....

Nói tới đây nó mới biết mình bị hố, còn hắn thì đang đắc ý ghê lắm, cười gian hắn nhìn nó

-Em ghen à?

-xì...Ai thèm ghen.

Nó cuối mặt che giấu cảm xúc còn hắn thì nhìn nó ánh mắt dục đi rất nhiều.

Bây giờ hắn phải làm một việc là “giải thích” cho nó, nếu không nó hiểu lầm thì sẽ rất khổ cho hắn. nghĩ lại hắn thật ngốc, hôm qua tự nhiên nhận lời đưa Đại Ánh về để rồi cô ta vội vàng ôm lấy hắn, bỏ lại Đại Ánh hắn không về nhà mà ra đây ngồi.

-Thật ra hôm qua....

-Không cần giải thích!

Hắn hơi ngạc nhiên , đưa mắt nhìn sang bắt gặp ánh mắt tin tưởng của nó. Nó lém lỉnh

-Vì em biết anh không thể “cưỡng lại” sức hấp dẫn của em mà đi theo Đại Ánh.

-Tự tin quá đi cô.

Hắn tặng cho nó một cái cốc đầu. mặt nó nhăn lại nhưng cũng rất nhanh nét mặt dần ra, nó cúi mặt, giọng đủ nghe

-Nhưng em cũng không thích anh đi cùng Đại ÁNh.

-Ừa.

Nó không dám ngẩng mặt lên vì có lẽ câu nói vừa rồi làm mặt nó nóng lên.

Nó không biết hắn đã xích lại gần từ lúc nào, trên tay cầm cái hộp nhưng khi nãy nhẹ nhàng cầm tay nó.

-Cho em!

Sau câu nói có thấy một vật tròn lấp lánh ôm trọn ngón tay nó. Hắn vừa đeo vào tay nó một chiếc nhẫn xinh đẹp. hắn đưa cho nó một chiếc nhẫn khác ra lệnh

-Đeo cho anh.

-ừm...

Nó ngoan ngoãn làm theo , mặt vẫn không dám ngước lên vì mắc cỡ. giọng nói hắn ảm áp phá tan không gian yên lặng

-Yên tâm chưa?

-Hả...ả...??

-Từ nay về sau chúng ta đã có sự ràng buộc.

Không cần trả lời, không cần nói gì nữa hắn đan 5 ngón tay vào tay nó, cảm giác ảm áp xâm chiếm trái tim 2 con người.

Như nhận ra sự ngại ngùng của nó hắn lên tiếng:

-Anh mua kem cho em ha!

-Vâng!

Nó trả lời nhưng không ngước lên , nếu nhìn nó đã có cơ hội thấy khuôn mặt nghiêm nghị kia ửng hồng, ánh mắt dịu dàng hiếm thấy.

Hắn đi rồi nó mới quay ra nhìn bóng hắn bên kia đường bên cạnh xe kem đầy màu sắc.

Rè...è...è...è...

Đang mải suy nghĩ điện thoại báo có tin nhắn làm nó giật mình.

From: chồng iu

Nội dung: Vợ à, khi mua kem về anh hôn em nhé!

Tin nhắn “bên kia đường” làm nó mỉm cười, làn gió nhẹ thổi bay mái tóc. Nó nhìn sang thấy hắn đang nhìn nó. Tình nghịch nó lè lưỡi lêu lêu hắn.

Nhìn nó trái tim hắn như được ủ ấm. cảm giác cô độc biến mất khi ở cạnh nó.

Tay cầm kem hắn rào nhanh bước chân, tiến về phía người con gái đang đợi hắn bên kia đường.

Rầm...m...m...m...m.....

Sau tiếng động lớn đó, nụ cười nó tắt hẳn, nhìn ra phía tiếng động trái tim nó thất lại đau đốn, từng huyết quản trong người như vỡ ra.

Ánh mắt cay xè nó nhìn về phía người thanh niên đang nằm trên đường. máu không biết ở đâu dần loan ra mặt đường.

-Gia...Gia...Huy...Gia Huy!

Nó tắc nghẽn, bước một bước về phía hần, 2 bước rồi bước chân nhanh dần, nó chạy thật nhanh ra đường. Nó không dám tin vào mắt mình, Gia Huy đang nằm đó, máu loan lỗ dần xuống thấm ướt chiếc sơ mi trắng. Ngồi thụp xuống nó đỡ đầu hần đặt lên đùi. Xung quanh đã bắt đầu có nhiều người đứng vây quanh, bàn tán nhốn nháo nhưng giờ đây nó không còn nghe thấy gì nữa, tất cả chìm trong im lặng, nó thấy trái tim nó đập nhanh thật nhanh nhưng ngay cả tiếng tim nó đập nó cũng không thể nghe được.

-Gia...Huy...

Nó chỉ biết gọi tên hần, mắt bắt đầu nhòe đi. Màng nước nặng trĩu trên mắt chỉ chờ nó chớp đôi mi sẽ rơi xuống ngay.

Nhưng một bàn tay quẹt ngang mắt nó, ngăn chặn màn mưa sắp rơi xuống khuôn mặt thon dài đó.

Là hần, một lần nữa hần ngăn giọt nước mắt của nó.

-Tiểu...Du...u...em...em đừng khóc.

Như dồn hết sức lực cuối cùng, tay hần dần buông lỏng, hần lịm đi.

Nó như bồng tỉnh, không còn cảm giác cay xè nơi khóe mắt nữa, ôm chặt hần vào người nó hét lớn:

-MAU GỌI XE CỨU THƯƠNG

30. Chương 30

Chap 30:

Đưa hần vào phòng cấp cứu nó ngồi bên ngoài, lấy điện thoại bấm số:

-Mạnh...Mạnh Khang...giúp em!

*30 PHÚT SAU

Mạnh Khang, Bảo Như không biết tại sao có Khải Tuấn cũng vội vã chạy tới phòng cấp cứu

Thấy nó ngồi đó, ánh mắt vô hồn, tay nó, chân, mặt, bộ đồng phục trên người, toàn thân nó đầy máu. Cả 3 lo lắng chạy tới. Khải Tuấn sốt ruột

-Tiểu Du, em sao vậy? có sao không? Bị thương chỗ nào?

-Chị có sao không vậy?

Nó vẫn thất thần nhìn ra khoảng không phía trước:

-Không...không sao.

Khải Tuấn càng lo lắng

-Người đầy máu mà còn không sao?

-Đây....không...không phải máu của em.

Mạnh Khang vẫn chưa hiểu chuyện gì vì khi nãy trong điện thoại nó cũng lắp bắp không nói gì rõ ràng:

-Không phải 2 người gặp tai nạn sao?

-Không. Chỉ Gia Huy...anh ấy mua kem...rồi xe lao tới....

Bảo Như nhìn nó mà không khỏi thương cảm

-Thôi thôi, có gì tí nữa rồi nói phải xem tình hình anh Huy đã.

Bốn người ngồi đó nhìn nhau lo lắng không ai nói câu nào, riêng nó khuôn mặt cứ như vậy, không có chút cảm xúc, không nói gì, cũng không khóc. Nó như vậy càng làm mọi người lo lắng.

Khải Tuấn dùng một cái khăn ướt giúp nó lau mặt.

-Để anh lau cho em.

Nhưng khi nắm lấy tay nó để lau thì 2 tay nó cứ nắm chặt vào nhau, nói đúng hơn là đang nắm chặt tay đeo nhẫn bây giờ đang nhuộm máu. Khải tuần đành để yên nó như thế.

*MẤY TIẾNG SAU:

Thời gian cứ trôi thật chậm, nó không nhận thấy bất cứ điều gì đang diễn ra xung quanh, đầu óc nó bây giờ trống rỗng như lần đầu tiên nó thức dậy và phát hiện mình không có ký ức gì cả.

Cạch...

Tiếng cửa mở, bác sĩ bước ra theo sau là các y tá đẩy hân ra khỏi phòng mổ.

Mạnh Khang và bảo Như vội vàng chạy tới

-Sao rồi bác sĩ?

-Bị mất máu khá nhiều nhưng đã không sao rồi, cần nhập viện để theo dõi kỹ hơn. Riêng những vết trầy xước trên người thì sẽ từ từ bình phục.

Nghe tới đây Bảo Như và mạnh Khang thở phào nhẹ nhõm. Một người đi làm thủ tục nhập viện còn một người đi theo y tá đưa hân vào phòng hồi sức.

Nó cứ ngồi đó, đầu óc mơ màng, chờ đợi nhưng lại sợ kết quả không như nó mong đợi. Khải Tuấn lay mạnh nó.

-Tiểu Du,...Gia Huy không sao rồi, em nghe không?

Phải 2 lần như vậy lời nói của Khải Tuấn mới làm nó chú ý.

-Thật sao?

-Ừ, cậu ta....

Không đợi Khải Tuấn nói hết nó đã chạy đi mất, nó một lần nữa làm trái tim Khải Tuấn nhói đau:

-Tiểu Du...em yêu cậu ta đến vậy sao?

Nó cứ chạy, không nhớ ra là nó không biết hân đang ở đâu. May mà Bảo Như đúng lúc quay ra tìm nó

-Chị ơi, anh Huy ở đây

Nó thở gấp sau một hồi chạy thực mạng, đứng trước cửa phòng nhìn thấy hân đang nằm, tiến vào trong nó thấy khuôn mặt xanh xao của hân, trên đầu quấn một lớp băng trắng, trên mặt có vài vết xước.

-Gia Huy! Anh đang ngủ à?

Nó nói như để chứng thực hân vẫn còn sống, vẫn còn bên nó.

Khuôn mặt dần ra nó đưa một tay lên định chạm vào mặt hân thì 2 cô y tá bước vào

-Xin lỗi bệnh nhân cần nghỉ ngơi cô quay lại sau nhé.

-Cô ổn chứ? Cô có bị thương không?

Một người lo ngại hỏi khi nhìn thấy toàn thân nó đầy máu.

-Không!

Lặng lặng quay ra nó gặp Mạnh Khang và Bảo Như ngoài cửa, Bảo Như nhìn nó

-Chị về thay quần áo nghỉ ngơi đi em ở lại với anh Huy cho.

Nó vẫn đứng im như không muốn bước, Mạnh Khang kéo tay nó

-Đi, anh đưa em về.

-Đừng mà

-Nhưng em....

-Làm ơn...

Nhìn ánh mắt nó cả 2 người cũng biết không thể làm gì, Bảo Như đành đưa ý kiến:

-Vậy chị ở đây, em về lấy quần áo cho anh chị

-Ừm

Mạnh Khang Và Bảo Như đi rồi , y tá vẫn đang kiểm tra cho hắn, nó đi tới nhà vệ sinh ở hành lang, xả nước rửa sạch vết máu trên tay, nó làm thật nhanh để có thể quay về phòng bệnh hắn sớm nhất có thể. kHi quay ra nó gặp một người mà nó không mong đợi

-Em có yêu hắn không?

Thấy Quốc Minh hỏi một câu ngu ngốc nó lãnh đạm nhìn

-Anh điên à?

-hừ...nếu vậy em thật lợi hại, người yêu như vậy cũng không rơi một giọt nước mắt.

-Nước mắt tôi không phải người như anh có thể thấy.

-Nhìn em đi, người dính đầy máu nhưng vẫn xinh đẹp như thế. Màu đỏ của máu rất hợp với em

-Anh thật bệnh hoạn

Nhìn Quốc minh bằng ánh mắt khinh bỉ nó bước đi bỏ lại Quốc Minh nhìn theo thích thú, miệng nở một nụ cười nửa miệng.

-Tôi sẽ nhuộm em bằng..... máu của hắn để thấy nước mắt em!

*ĐÊM:

Sau khi thay quần áo xong nó không ăn uống hay nói gì, chỉ ngồi bên cạnh hắn, chăm chú nhìn hắn đang nhắm nghiền. cứ như nếu nó lơ là thì hắn sẽ biến mất.

Bảo Như và Mạnh Khang biết làm gì cũng không thể kêu nó ăn nên đành để nó ở đó rồi cũng ra về.

Đã gần nửa đêm, nó vẫn ngồi đó nhìn hắn không biết mỏi mệt, nó xen 5 ngón tay vào bàn tay hắn, 2 chiếc nhẫn lại được gắn nhau. Nghe hắn thở đều nó mỉm cười:

-Đồ khó ưa...anh nghĩ sẽ thoát khỏi em sớm thế sao?

Cứ như vậy nó truyền hơi ấm vào vào lòng bàn tay hắn.

Mi mắt nặng trĩu, hắn cảm thấy cả người ê ẩm, đầu là nơi khiến hắn đau nhất, các dây thần kinh cảm giác như đang hoạt động cật lực, chẳng thể mà hắn thấy mệt mỏi rồi.

Nhưng xen vào đó là một chút cảm giác ấm áp nơi bàn tay, hắn cảm nhận thấy hơi ấm quen thuộc đó. Cố gắng hết sức hắn từ từ mở mắt.

-“đây là đâu”?

Đập vào mắt hắn là một màu trắng, tạo cho người ta cảm giác có phần đau thương tan tóc. Đôi mắt nâu giờ đây nhuộm thêm màu mệt mỏi.

Nhìn bên cạnh hắn thấy một người con gái đang khép đôi mi, khuôn mặt có phần lo lắng. tay vẫn nắm chặt tay hắn không rời. Là nó.

Rất nhẹ hắn dùng tay kia khẽ vén lọn tóc dài. Khộng ngờ vẫn động tác đó nhưng nó lập tức bật dậy

-Gia Huy!

-Em làm gì vậy? canh chừng người bệnh mà ngủ vậy đó hả?

-.....-im lặng

Vốn định lợi dụng cơ hội này chọc lại nó nhưng hắn không ngờ nó không cãi lại mà chỉ nhìn hắn, khuôn mặt như sắp khóc. Hắn lo lắng

-Em sao vậy?

-.....

-Mạnh Khang lại chọc em nữa à?

-...Không....

Nó như sắp không chịu nổi càng làm hắn bối rối.

-Chứ sao?

-Vì....vì lúc sáng anh bảo em...đừng khóc...nên...nên bây giờ..

Như gắng gượng hết sức để nói, chỉ được nửa câu nó không thể kìm ném nữa, nước mắt không biết để dành từ khi nào đã chảy rơi. nước mắt làm ướt khuôn mặt nó đồng thời cũng làm mềm trái tim hắn. Rất cẩn thận hắn đưa tay lên khuôn mặt nó

-Vậy nên em..."nhịn"...từ sáng tới giờ đó hả?

Nó gật đầu, cái gật đầu của nó cũng cùng lúc làm lòng hắn trào dâng bao cảm xúc. Không thể kìm lòng hắn đưa tay kéo nó nằm lên ngực mình.

Nó cứ khóc những giọt nước long lanh ấm nóng thấm ướt ngực áo hắn, có lẽ thấm vào cả trái tim đang thổn thức của hắn nữa.

-Tiểu Du....?

Hắn hỏi khi thấy nó ngừng thút thít, thấy không trả lời hắn đoán chắc nó đã ngủ. cố gắng không làm nó thức giấc hắn bế nửa người còn lại của nó lên giường. Đêm đó "bệnh nhân" canh chừng cho nó ngủ.

Ở một nơi khác, một ánh mắt sắc lẹm đang nhìn ra màn sương đêm mỏng manh, tư thế ung dung dựa vào ghế tay khẽ nhịp trên mặt bàn theo tiếng nhạc phát ra từ chiếc tai nghe.

-Chuyện này là sao?

-Gi?

-Muốn giết anh ấy luôn hả?

-À, chỉ là tai nạn

-Tai nạn? Sao lại bất cẩn như vậy? Ph....

-Chưa chết là được rồi.

-Được thôi nhưng nên nhớ, chỉ lấy quyền lực trong tổ chức thôi còn Gia Huy...Cầm động vào.

-Hình như có nhầm lẫn thì phải? ở đây tôi mới là người ra lệnh. Bây giờ thì đi ra đi, tôi đang nghe nhạc

-Nhưng....

-Biến!

Cạch....

Cửa phòng vừa đóng một ánh mắt nham hiểm cùng cái cười nhạt, môi mấp máy giọng tham lam

-Bây giờ ngoài quyền lực tôi còn muốn một thứ khác từ hắn.... một thứ mà khi hắn chết tôi mới có được.

*SÁNG:

Cạch....

-Tôi có mua thức ăn.....

Mạnh Khang bước vào chưa nói hết câu thì đã thấy hấn ra hiệu. nhìn sang thấy nó đang ngủ say Mạnh Khang nhỏ tiếng hơn

-Có mua thức ăn cho 2 người đây.

-Cám ơn. Bảo Như đâu?

-Đi học rồi, nói tan học sẽ vào ngay

Thấy hấn không đáp Mạnh Khang hỏi:

-Tôi đang phân vân có nên nói cho 2 bác biết không.

-Đừng nó, phiền phức lắm

Nhỏ giọng hơn hấn hỏi:

-Điều tra chưa?

-Rồi.

-là hấn à?

-Ừm.

Mạnh Khang nét mặt nghiêm túc:

-Tôi thấy cậu nên cẩn thận, hấn bắt đầu rồi đó.

Nhìn sang nó Mạnh Khang mỉm cười

-May mà voi con không sao.

-Ừ.

Nhìn nó hấn thấy thật may mắn, may vì người gặp tai nạn không phải là nó. Nhưng lần sau thì sao? nếu không phải là hấn mà là nó? Liệu hấn có đủ can đảm như nó đã làm hôm qua không?

31. Chương 31

Chap 31:

-Ừm..m..m

Nó trở mình , mắt hơi nheo lại vì ánh mặt trời. biết nó đã thức Mạnh Khang “lại bắt đầu”

-Nè, em đi canh bệnh nhân như vậy đó hả?

-Ừa...Khang khìn. Vậy còn....

Như chợt nhớ ra nó bật dậy

-GIA HUY? ...GIA HUY ĐÂU????

-Đây chứ đâu.

Hấn thật sự “bó tay” với nó, biết vậy nó cười trừ

-Hi....em ngủ quên!

Mạnh Khang không bỏ qua tiến lại gần cúi xuống quan sát kỹ mặt nó, vẻ mặt đậm chất “bác học”

-Nè, hình như em đâu có vùi ...?

-Tất nhiên, thì sao?

-Sao ngủ chảy “ke” ghê vậy?

Nghe Mạnh Khang nói mà nó “tá hỏa”, nó xanh mặt

-“May mà 2 bà tám kia không đòi qua nhà mình ở”

*BUỔI TỐI

-Thôi bọn mình về nhé, mai lại tới thăm 2 người.

-Bái bai.

Sau một buổi “lao động miệt mài” thì mọi người rờn rần kéo nhau ra về trả lại cho hẻm không gian yên tĩnh để ...dưỡng bệnh!

Chia tay mọi người, Hải Yến bước nhanh sang phía chiếc xe đang đỗ bên kia đường.

Cạch...

Mở cửa bước vào trong xe Hải Yến nhìn sang phía người cầm lái:

-Không sao rồi, cả 2 người.

-.....ừm, cảm ơn cô nhiều lắm!

-Ơn nghĩa gì, tôi đói rồi

-Hi ừa chúng ta đi ăn thôi.

Cả 2 mỉm cười, chiếc xe mỗi lúc một xa bệnh viện.

Mọi người vừa về chưa được bao lâu thì nó va hẻm phải tiếp 2 vị khách không mời khác.

-Gia Huy! Anh có sao không? Anh làm em lo lắng quá.

Vừa đẩy cửa bước vào Đại Ánh đã bỏ nhào vào người hẻm, theo sau không ai khác là Quốc Minh.

-Cậu ổn chứ? Sao bất cẩn vậy?

-Cảm ơn, nhưng thật xui xẻo tôi còn nằm đây.

Cả 2 nói chuyện đầy ẩn ý, đa phần là mĩa mai nhau, Đại Ánh cứ rối rít

-Anh nói gì vậy? sao lại nói gở?

-Kệ tôi, LẦm ơn tránh ra dùm chút đi.

Thấy hẻm tỏ vẻ khó chịu Quốc Minh lên tiếng, giọng tử tế:

-Cậu sao vậy? vừa nghe tin cậu bị tai nạn Đại Ánh lo lắng lắm cứ kêu tôi nhất định phải đưa tới đây gặp cậu đó.

-Cậu muốn tôi không thể hồi phục hay sao mà dẫn cô ta tới đây?

Quốc Minh mỉm cười, nhưng hình như tên này không biết cười, nụ cười luôn mang phần giả tạo. Nhìn sang nó Quốc Minh ân cần hơn:

-EM ổn chứ? Chắc em lo lắng lắm!

Nó bất ngờ trước kỹ năng “diễn xuất” của tên này, hẻm làm nó nghi ngờ việc gặp hẻm hôm qua là mơ hay là thật, nó lịch sự đáp lại

-cảm ơn anh, tôi vẫn ổn.

Đi thăm bệnh nhưng Quốc Minh ít khi nói chuyện với “người bệnh” đa phần là Đại Ánh, cô ta bám riết lấy hẻm dù hẻm tỏ vẻ khó chịu hay nặng lời đều vô ích.

Hẻm rất khó chịu nhưng người khó chịu hơn có lẽ là nó. Nó thấy không khí thật ngột ngạt nên lấy cớ:

-Em ra ngoài mua tí đồ nhé!

Nó đứng dậy, hẻm không biết vô tình hay cố ý nắm lấy cổ tay nó, nhưng như nhận ra hẻm từ từ buông tay nó:

-Cẩn thận đó.

-Vâng!

Một mình lang thang trong khuôn viên bệnh viện rộng lớn nó hơi rùng mình vì từng cơn gió thổi qua mang theo hơi lạnh về đêm.

Nó bước đi, khung cảnh yên tĩnh đến đáng sợ. nó muốn trở về phòng ngồi bên cạnh hần nhưng nghĩ tới hình ảnh Đại Ánh cứ bám riết lấy hần nó lại rảo bước chán nản:

-Đáng ghét, làm gì cứ bám lấy người ta

-Em nói tôi à?

Giật mình nó way lại thấy Quốc Minh theo sau nó từ lúc nào. Ánh mắt không chút cảm xúc nó nhìn Quốc Minh

-Anh làm gì ở đây?

-Tôi đi dạo, đi dạo cũng phải xin phép em sao?

Trước câu trả lời “cũng có lý” đó nó không đáp bước nhanh lên phía trước, nó không muốn dính dáng tới con người này.

-Khoan đã!

Bất ngờ nó bị kéo mạnh về phía sau. Quốc Minh lại dùng cách cũ để giữ nó lại. Dùng tay nắm chặt tay nó kéo lại làm nó mất thăng bằng ngã nhào vào hần. nhanh chóng dùng 1 tay còn lại nó đẩy Quốc Minh ra:

-Anh làm gì vậy?

-Em muốn biết không?

Nhanh như cắt Quốc Minh đẩy nó vào gốc cây gần đó. Miệng cười gian xảo. nó không đẩy Quốc Minh ra nữa vì nó biết có cố gắng cũng không thể thoát. Nó lãnh đạm nhìn vào đôi mắt ranh mãnh kia:

-Thả tôi ra.

-Sao em không la lên? Trong tình cảnh nay cách đó có vẻ hiệu quả hơn là đàm phán đó.

Thấy nó không kêu cứu cũng không phản kháng Quốc Minh càng hứng thú muốn biết nó sẽ làm gì. Cúi người xuống, Quốc Minh muốn hôn nó. Nói đúng hơn là “cưỡng hôn” nó

Bốp....p...

Quá nôn nóng và thích thú Hần quên mất một tay còn lại của nó vẫn đang được tự do không ngần ngại tặng hần một cái tát nóng mặt.

-Em...em dám đánh tôi?

-Sao lại không? Tôi cảnh cáo anh, đừng bao giờ chạm vào tôi một lần nào nữa.

Nhìn Quốc Minh bằng ánh mắt nghiêm khắc nó hất tay Quốc Minh bỏ đi, để lại tên này từ tức giận sang ngạc nhiên rồi thích thú:

-Tiểu Du à? Em không thoát khỏi tôi đâu.

***MỘT TUẦN SAU:**

Hần đã ở trong bệnh viện một tuần, ngày nào lũ bạn cũng vào “quậy phá và ăn hết đồ ăn” của hần rồi lũ lượt kéo nhau về với khẩu hiệu “MAI BỌN MÌNH LẠI TỐI”

Nhưng điều làm cả 2 phiền lòng nhất là ngày nào sau khi “số đông” về thì “số ít” lại tới. “số ít” ở đây không ai khác là Đại Ánh.

-Anh Huy!

Chưa mở cửa giọng nói ngọt xớt của Đại Ánh đã vào trước làm từng đợt da gà hần nổi lên chi chít, hần lập tức nằm xuống kéo chăn lên ngực, nhắm mắt lại....Giả vờ ngủ.

-Ừa? ảnh ngủ rồi hả?

Đại Ánh tiếc nuối nhìn sang nó:

-Ừ...ừa...

Nhìn bộ dạng thật thà “khác thường” của nó Đại Ánh biết ngay, cô ta nhào tới ngã vào người hần. như phản xạ có điều kiện hần bật dậy đẩy Đại Ánh ra mặt nhăn nhó:

-Tránh ra đi! Sao ngày nào cô cũng tới vậy?

-Em tới thăm anh mà, xem anh khỏe hơn....hôm qua không.

-Nếu muốn tôi khỏe cô đừng tới đây.

-Nhưng....&^&*^^*&^*(&*(% ^\$%^#

Như thường ngày Đại Ánh lại nói không ngại nghĩ trước về thờ ơ lạnh lùng của hần, lúc đầu nó rất khó chịu nhưng sau cũng quen, đôi khi thấy hần “hắt hủi” Đại Ánh nó cũng thấy thương hại nghĩ thầm:

-“Tội nghiệp”

Thấy nó ngồi ngẩn ngơ hần lên tiếng:

-Tiểu Du!

-Vâng!

Nó vừa tới bên cạnh hần đã kéo nó vào lòng, làm như Đại Ánh là người vô hình khiến nó đỏ mặt vì ngượng:

-Ngồi đó suy nghĩ gì vậy?

-Đâu...đâu...có gì...bỏ em ra đi!

Nó vùng ra khỏi tay hần, không muốn nó đi hần ra lệnh:

-Gọt đi!

Đưa cho nó quả táo và một con dao nhỏ, ánh mắt đầy đe dọa nhưng xem lẫn âu yếm khiến Đại Ánh không khỏi ghen tị

-Để em gọt cho

Đại Ánh dần con dao và quả táo trong tay nó, nhưng nó nín lại

-Cô ngồi đi, tôi gọt cho 2 người luôn nha

-Không, cô bỏ ra

Nó chưa kịp buông tay thì quả táo đỏ rơi xuống sàn nhà, con dao nằm giữa tay 2 người đang nhỏ máu.

32. Chương 32

Chap 32:

Hần nhanh chóng kéo nó ra, cầm lấy tay

-Em có sao không?

-Không...không...sao

Thấy máu nó cũng hơi hoảng hốt, như khi hần kéo nó ra nó mới nhận thấy tay nó không hề đau.

-Gia Huy, giúp em.

Đại Ánh méo mếu cầm chặt lấy bàn tay đang chảy máu, người bị đứt tay là cô ta, điều đó làm hấn.....nhẹ người.

-Đi băng lại đi, đừng để bẩn giường tôi.

-Anh....

Nó lo lắng cầm tay Đại Ánh

-Đứt sâu quá, để tôi....

-KHÔNG CẦN

Chưa nói hết câu Đại Ánh đã hất mạnh tay nó ra chạy mất.

-Đại Ánh!

Không hiểu vì quan tâm hay thương hại mà nó chạy theo , hấn không kịp giữ lại đành ngồi đó lo lắng nhìn theo.

-Đại Ánh !

Nó đuổi theo Đại Ánh ra tới sân bệnh viện, nhưng không như nó nghĩ, cô ta không khóc hay đau đớn vì vết thương mà quay lại giận giữ nhìn nó, ánh nhìn đầy căm phẫn, nó ấp úng:

-tay cô,...để tôi đưa cô đi....

-IM ĐI, TAO KHÔNG CẦN MÀY THƯƠNG HẠI!

Đại Ánh hét lớn làm nó giật mình, cô ta nhìn nó như kẻ thù còn đối cách xưng hô làm nó không kịp phản ứng.

-Tôi....

-Sao? muốn gì nữa? mày có biết tao ghét mày như thế nào không?

-.....

-Mày đã cướp mất Gia Huy, mày là sao chổi, mày có biết vì mày mà anh ấy mới bị....

Như thấy đã lỡ lời Đại Ánh bắt chợt im bặt.

-Bị sao?

Bây giờ tới lượt nó nóng ruột.

-Không sao cả

-Đại Ánh có phải cô biết gì không? Làm ơn nói cho tôi.

Đại Ánh lấy lại bình tĩnh nhếch môi:

-Được, nếu mày muốn. Mày là sao chổi nên anh ấy mới xui xẻo, gặp tai nạn. tao khuyên mày tốt nhất nên rời xa Gia Huy đi, mày chỉ cản đường anh ấy thôi.

-Tôi có làm gì đâu? Sao cô nói vậy?

-Chính vì mày vô dụng không biết làm gì nên mới làm vướng chân anh ấy. tao nghĩ mày tốt nhất nên chết trong vụ tai nạn đó cho rồi, chỉ bị mất trí thì nhẹ quá.

Trước lời lẽ của Đại Ánh dù là người kiên nhẫn và hiền lành tới mức nào cũng không thể không tức giận.

Ánh mắt nó dần thay đổi:

-Tôi sẽ không rời xa Gia Huy, và vị trí bên cạnh anh ấy nếu không là tôi thì sẽ không là ai khác, nhất là cô.

-Cái..cái gì? Con đáng ghét này

Bốp....

Nó chưa kịp phản ứng thì Đại Ánh đã tặng lên má nó một cái tát đau điếng.

-Ha Ha, đau không? Nếu biết đau thì...

-Dù cô có giết tôi thì cô vẫn là người thua cuộc mà thôi.

Ánh mắt lạnh đậm cùng lời nói khiêu khích của nó lại phát huy tác dụng làm Đại Ánh tức càng thêm tức.

-Mày...

Bộp...

Một lần nữa Đại Ánh giơ cao tay nhưng không dễ dàng như lần trước, lần này nó đưa một tay nắm chặt cổ tay Đại Ánh giọng vẫn đều đều

-Đừng nghĩ tới việc đánh tôi nữa.

-Haha, hừ...mày sợ đau rồi sao?

-Không, vì Gia Huy nhất định không thích thấy khuôn mặt tôi hằn dấu tay cô.

Sững người trước câu trả lời của nó, Đại Ánh không kịp phản ứng thì nó đã quay người bước đi để lại Đại Ánh mắt đầy tia tức giận, nghiến răng tay nắm chặt Đại Ánh nhìn bóng dáng nó:

-Được, vậy tao sẽ thử giết mày để xem ai là người thua cuộc.

Ngồi trên ghế đá ngoài hành lang nó dùng khăn ẩm áp vào bên má bị đánh đang ửng đỏ

-Hơi...người đầu zũ quá

Nó ủ rũ ngồi thiệt lâu cổ găng GIảm màu sắc “bất thường” trên má xuống một chút mới dám vào phòng
Cạch...

-Đi đâu lâu vậy?

-À...à..em đưa Đại Ánh đi băng vết thương.

Nó không nhìn hấn khiến hấn nghi ngờ

-Lại đây!

-Chi?

-Mau

-Ừm...

-Gần nữa

-.....

-Gần hơn

-.....

Đợi nó tới gần giường hấn kéo nó lên luôn, tay nâng cằm nó nhìn thật kỹ.

-Bị gì đây?

-Muô....muối chích

-Muối nào?

-Ồ...KHÔNG LẼ HỎI TÊN NÓ NÓI CHO ANH ?!

Nó ngượng ngịu quay mặt đi, ánh mắt tinh tường hấn nghiêm giọng

-“Siêu quậy” ,Đừng tưởng giấu được anh...!

Nó “có tật giật mình” nên im re, hấn cũng thôi không chất vấn nó nữa.

Chụt....

Bất ngờ hấn hôn vào bên gò má đang ửng đỏ của nó làm nó luống cuống

-Nè...anh..anh làm cái gì vậy?

-Hôn em, không được sao?

-Đã...đã nói..hôn phải...phải nói trước mà

-Không biết, chỉ hôn môi anh mới nói thôi.

Nó bó tay với hấn, không nói gì nữa, biết đã “Đại thắng” hấn mỉm cười

-Bây giờ thì 2 bên...”đỏ đều” rồi nè, cảm ơn anh đi.

-Cảm ơn...cảm ơn nè!

Sau chữ nè nó “cạ” 1 cái thật mạnh lên vai làm hấn đau té lửa

-Á..á...á..Đau. Chân Voi , dám cắn anh

-Hehe em lỗ....miệng hihi

-Em thật to gan

Vừa nói hấn vừa nhéo mũi khiến nó chảy cả nước mắt

-Hic...đau quá à

Không “hành hạ” nó nữa hấn đứng dậy khoát áo vào làm nó ngạc nhiên

-Làm gì vậy?

-Trốn viện!

-Đi đâu?

-Hẹn hò!

-Hả...ả...ả...ả...????

Chưa “Hả” hết hấn đã kéo nó ra khỏi phòng, 2 tên vệ sĩ đứng trước cửa cũng đi theo. Ra xe nó và hấn ngồi ghế sau, tên vệ sĩ cho xe lăn bánh.

Nó không biết hấn có ý định gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi im cảm nhận hơi ấm từ bàn tay hấn đang nắm chặt tay nó.

Đi được một lúc bỗng hấn dùng 2 tay bịt mắt nó

-Anh...anh làm gì vậy?

-Từ đây em phải nhắm mắt

Nó không thể nhìn ra ngoài nữa, nhưng nó nhận thấy được xe đã dừng lại

-Tới rồi

Nó dợm bước theo lời hấn chỉ dẫn. từ từ hấn thả tự do cho tầm nhìn của nó.

-Đẹp không?

Khung cảnh trước mắt làm nó không nói nên lời, vẫn là bãi cỏ nhìn sang phía cây cầu đầy màu sắc, vẫn những tòa nhà rực ánh đèn. Nhưng có một điểm khác biệt, dưới bãi cỏ lấp lánh hàng ngàn tia sáng từ những cây pháo hoa được cắm thành hình trái tim rất to.

-Đẹp...đẹp quá!

Nó vẫn chưa hết bất ngờ thì hấn đã đưa cho nó một cây pháo hoa rồi kéo nó ngồi vào giữa hình trái tim.

-HI hi thích quá...

Nó cầm cây pháo hoa hươ qua hươ lại làm hấn “hồi hộp”

-Nè...đưa ra xa đi cẩn thận cháy bây giờ

-Hông, đẹp mà, nè...nè...nè...

Sau mỗi chữ “nè” là nó lại giơ cái thứ nguy hiểm đó lại gần hấn mặc hấn càu nhàu

-Tiểu Du, dừng lại ngay!

-Hok hihi

Bây giờ tự nhiên hấn thấy hồi hận khi bày ra trò này. Nhanh tay hấn chụp luôn “đồ chơi” của nó cầm xuống đất:

-Bây giờ nó là hiện vật chỉ nhìn thôi cầm sờ.

-Xi....chán anh ghê!

Nó trề môi dài cả thước ngồi bó gối “thèm thường” nhìn mấy cây pháo hoa sáng lấp lánh.

-Thiếu Gia!

Tên vệ sĩ hình như chuẩn bị sẵn đưa cho hấn 1 chai rượu cùng 2 cái ly thủy tinh.

-Cho em nè

Hấn rót rượu ra 2 ly, đưa cho nó một ly. Đang khát nó tu một phát cạn ly luôn. Hấn không ngờ “tử lượng” nó khá như vậy nhìn nó chăm chăm hỏi:

-Thấy sao?

Nó tỉnh như không

-Ngon. Cho miếng nữa!

Như lần trước lần này nó cũng uống sạch. Nhưng không hiểu sao càng uống nó càng khát, càng uống càng Vui.

-Nửa y!

Sau 3 ly đầy nó bắt đầu thấy lâng lâng. Nhưng thứ này quá ngon nó không thể cầm lòng

-Miếng nữa y

Hấn bắt đầu thấy không ổn

-Biết đây là gì không?

-Hông, nhưng ngon

-RƯỢU ĐÓ CỐ HAI, CON GÁI GÌ UỐNG RƯỢU NHƯ NƯỚC LẠ VẬY

Hấn quát nó, nhưng không như thường ngày nó không thấy sợ. thêm một lý do nó thích uống rượu

-Hèn gì đàn ông thích uống rượu, thông báo cho anh từ nay em cũng thích uống rượu luôn.

-Cái...cái gì?

Mặc kệ hấn ngạc nhiên nó chỉ thấy bản thân lúc này rất dũng cảm, nó ra lệnh:

-Rót cho ta!

-Đừng mơ động tới một giọt nào nữa.

Ánh mắt nghiêm nghị giờ đây không còn tác dụng. hấn đang định đứng lên dẹp chai rượu thì nó nhào tới , hấn không kịp phản ứng cả 2 nằm dài trên bãi cỏ. Chai rượu rót xuống tràn hết ra đất. nằm trên người hấn nó tiếc nuối:

-Chắc....đổ rồi. Tại anh hết, phải phạt

-Hả...?????

Không đợi hắn lấy lại phong độ nó nhích người lên, kề mặt sát mặt hắn cười đều giả:

-Em sẽ hôn anh!

Hắn không ngờ hôm nay nó gan quá, tự nhiên thấy nó “dũng cảm bất thường” tim hắn lồi một nhịp.

Nó càng cúi sát xuống, hắn luồn 1 tay vào mái tóc mượt mà của nó khép đôi mi lại....chờ đợi

1s

2s

3s

Không thấy “cảm giác lạ” hắn mở mắt ra thấy nó đang lơ lơ nhìn hắn, miệng nở nụ cười gian trá nhất

-Ha ha đang “mơ tưởng” tới việc hôn em sao?

Hắn cứng họng, không ngờ khi say nó cao tay ần quá, dám dùng chiêu này với hắn. Thấy hắn không nói nên lời nó đắc ý lắm. khẽ cúi xuống gần hơn nó nói , giọng đầy mê hoặc:

-Đùa thôi, em phải hôn anh chứ, nhất định phải hôn...

Lần này rút kinh nghiệm hắn không vội vàng nhắm mắt nữa. nhưng nhìn nó không có vẻ gì là xí gạt hắn “tập 2” cả. Nó cúi sát mặt hắn, mắt nhắm nghiền và

Bụp.....

Mắt hắn từ nãy giờ mở to không hề chớp, và đang “hồi gây cản” thì nó lại gục mặt xuống vai hắn ngáy o o. Sau một lúc ngờ ngàng hắn bật cười

-Cái cô nhóc này, làm mình hồi hộp quá...

Như nhớ ra mình vừa thêm 2 từ “hồi hộp” vào từ điển hắn nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm trang.

Bế nó vào xe hắn ra lệnh:

-Về nhà!

*NỬA TIẾNG SAU:

-Thiếu...thiếu gia? Sao cậu ở đây?

Hắn về nhà lúc này đã khiến nhiều người ngạc nhiên lắm rồi, đằng này trên tay còn “bồng bế” thêm nó nữa.

Mạnh Khang và Bảo Như cũng mắt tròn mắt dẹt

-Chỉ bị sao vậy anh?

-Cậu làm gì mà “voi con” bất tỉnh luôn vậy?

Hắn muốn thoát khỏi vòng vây “tò mò” hắn nhanh chóng bế nó lên lầu chỉ nói ngắn gọn:

-Say rượu!

-OMG! Voi con “quậy” zữ hen?

Mặc kệ Mạnh Khang chằm chọc phía sau hắn nhanh chóng bế nó lên phòng ... hắn.

Dường như một tuần qua ngày nào cũng ngủ cùng một giường với nó hắn đã quen rồi,nên dù về nhà hắn cũng không nở từ bỏ cảm giác ấm áp và mùi hương dịu dàng tỏa ra từ tóc nó. Khuôn mặt thanh tú cũng hơi thở đều đặn làm dịu trái tim hắn.

Hôn nhẹ lên trán nó ánh mắt hắn dịu dàng:

-ngủ ngoan nhé vợ ngốc!

Trên ghế, một người ngồi đó ánh mắt đầy sát khí, thản nhiên nhìn đám tay chân đánh đập, hành hạ dã man 3 người đàn ông.

-Muốn phản tổ chức à?

-Xin...xin..cậu, chúng tôi chỉ muốn rút ra ...thôi

-Hừ...được, nếu sau đêm nay các người còn sống tôi sẽ cho phép.

Chỉ vậy thôi 3 người kia tiếp tục chịu đựng những đau đớn xác thịt. một tên tay chân bước tới gần hắn nói nhỏ gì đó vào tai, chỉ thấy hắn nhíu mày nham hiểm:

-Về rồi à. Vậy Cho hắn nghỉ ngơi vài ngày đi. Trong lúc đó tìm người này.

Tên kia cầm lấy bức ảnh rồi cúi người đi ra.

33. Chương 33

Chap 33:

*BUỔI SÁNG:

Nó thấy mắt cay xè, đầu hơi choáng váng. Cố gắng mở mắt , nó hơi ngạc nhiên vì khung cảnh xung quanh:

-Sao lại ở đây?

Gượng người ngồi dậy nó bước xuống giường lẩn thẩn về phòng làm vệ sinh cá nhân. Hình như “voi con” không hề nhớ gì về chuyện “động trời” tối qua.

Nó thản nhiên bước xuống nhà, Mạnh Khang nhìn nó đầy ẩn ý:

-Chào buổi sáng voi con! Hôm qua vui quá hen?

-Anh nói lảm nhảm cái gì vậy?

Nó chau mày ngồi vào bàn ăn để ý thấy ánh mắt mọi người trong nhà nhìn nó lạ lẫm.

Bảo Như hỏi nó:

-Chị không nhớ gì sao?

-Nhớ gì?

Nó vẫn ngơ ngác đến tội nghiệp, Mạnh Khang tỏ vẻ bí hiểm:

-À, không. Không có gì

-Hôm nay mọi người sao vậy?

Nó đảo mắt nhìn quanh nhưng không ai...dám nhìn lại nó trừ Mạnh Khang đang nhìn chằm chọc. Đang tò mò thì một giọng nói lạnh băng quen thuộc cất lên, một bàn tay từ phía sau xoa đầu nó

-Dậy rồi à “chân voi”!

Quay qua thấy hắn nó trả lời lấy lệ rồi tiếp tục chìm đắm trong tò mò.

-Ừa.

1s

2s

3s

-HẢ????SAO.....SAO ANH LẠI Ở NHÀ?????.....

Nó như gặp ma bật dậy khỏi ghế. Khác với nó hần điềm nhiên ngồi vào bàn ăn nhăm nhi tách caffe theo thói quen. Dành thời gian cho nó...kích động.

-VẬY?...VẬY LÀ SAO?...ANH PHẢI Ở BỆNH VIỆN CHỨ???

Sợ nó “lòi” lun con mắt ra ngoài hần giải thích:

-Anh xuất viện rồi!

-Khi...I nào?

-Tối qua.

-Bác sĩ cho anh về hả?

-Không

-CHỜ!...VẬY SAO ANH DÁM TRỐN VIỆN?

-Em làm gì giữ vậy? anh có bị thần kinh đâu mà phải đợi cho phép mới được về.

-Nhưng....g...g....g

Hần nhìn nó nở nụ cười “hơi hơi gian”

-Với lại chính em nói muốn anh về nhà cùng em mà.

Nó ngớ người....Mạnh Khang được dịp cạch khóe :

-Em thật sự không nhớ gì sao?

-Gì...ì...?

-Hôm qua em say rượu, Huy đưa em về

-CÓ..CÓ CHUYỆN ĐÓ SAO?

Nó quay sang hần ánh mắt “cầu cứu”, hần thần nhiên ‘vùi dập hy vọng’ của nó

-Đúng!

-TRỜI...I...I....I...I

Mạnh Khang lại giúp nó:

-Hôm qua chắc em vui lắm?

-Hả????

-Em cólàm gì Gia Huy không vậy?

-Làm gì là làm gì? Anh đừng có nói bậy!

Mạnh Khang đương nhiên không tin nó, tên này moi móc từ phía khác: hần:

-Thật không Huy?

Bỗng nhiên nhờ nó hần thành tâm điểm của mọi người, lại một “phát ngôn shock” nữa, hần khẳng định:

-Hôm qua em đề anh xuống, đòi....

-ĐI THÔI!

Chưa nói hết câu nó đã bịt miệng hần kéo đi mất, một câu nói trong sáng bị nó cắt ngang làm mọi người trong nhà có những “suy nghĩ đen tối” và sâu xa hơn.

Nó lòi hần ra vườn

-Anh định bôi bác em đó ha? Em mà lại điđòi.....đòi....MẤY CHUYỆN ĐÓ HẢ????

-Chuyện đó là chuyện gì?

-Thì...thì chuyện...chuyện. vậy hồi nãy anh muốn nói gì?

Hắn đắc ý nhìn nó:

-Mà nói gì bây giờ không quan trọng nữa, mọi người ai cũng hiểu vậy rồi.

-Hả...ả....Anh thật đáng ghét

Nó âm ức lấy chân đá thật mạnh vào chân hắn

-Á...em giỏi lắm, anh sẽ cho anh biết tay

-Lêu lêu...

Nó nhanh chân chạy thiet lệ để hắn tức tối, không chịu nổi hắn rượt theo nó

-Chân voi, đứng lại đó ngay

-Đừng hòng

Hắn rượt nó chạy lòng vòng trong vườn, nhưng theo lẽ dĩ nhiên chân hắn dài hơn cũng đồng nghĩa việc hắn chạy nhanh hơn.

Biết vậy nó càng tăng tốc, nhưng xui cho nó, vấp phải cái ống nước nó chúi nhủi về phía trước.

-Cẩn thận kia!

-Á..á...

Nó nhắm mắt lại chờ đợi cú tiếp đất, nhưng không như nó nghĩ, mặt đất không đau lắm mà còn ... bít thở???

-Ủa...kỳ vậy?

Mở mắt nhìn thì ra nó không “đáp đất” là nhờ hắn đưa người vào đỡ cho nó.

Tình thế quen thuộc này làm nó “sáng dạ” hẳn, hình ảnh “đáng yêu” hôm qua lại hiện về. bây giờ thì không cần ai nhắc nó cũng nhớ, nhớ như in và mắc cỡ khủng khiếp

-Á...Á...Á...Á....

Nó la thất thanh rồi bỏ chạy mất, hắn không hiểu có vấn đề gì với “tư tưởng” của nó, lắc đầu khó hiểu

-CÔ vợ ngốc bị gì vậy????

Khỏi nói cũng đoán được nó “khổ sở” như thế nào, lên phòng đóng sập cửa nó bù lu bù loa trên giường:

-Trời ơi, sao lại như vậy? Đường Du, bản thân háo sắc lại không biết kìm chế để ra nông nổi như bây giờ....ui biết giấu mặt vào đâu đây...#\$\$%^**&#@%^&**(((&%\$\$

Cộc...cộc...

-ĐI DÙM ĐI MÀ!!!

-Ồ...em nè chị

Nghe tiếng Bảo Như nó đau khổ ra mở cửa “đón khách”, cửa vừa đóng nó ôm Bảo Như khóc như mưa

-Hu hu hú hú....Chắc chị không sống nổi nữa Như ơi...hic hic

Bảo Như nhin cười trước hành động thái quá của nó an ủi:

-Có sao đâu, chị đừng nghĩ tới nữa mà

-Hic...hic nhưng nhất định Mạnh Khang và mọi người trong nhà sẽ chọc chị. Nhất là Mạnh Khang đó.hu hu hu

-Chị yên tâm, em sẽ kêu anh Khang không được chọc chị nữa.

-Hic...hic thật nha!

-Thật, em sẽ “bảo kê” cho chị

-Bảo Như....

Nó làm mặt mèo con được sữa làm Bảo Như rùng mình

-Không cần dùng bộ mặt đó với em đâu

Nhờ câu “bảo kê” của Bảo Như nó thấy an tâm đôi chút. Bảo Như nhìn nó hớn hở:

-Chị biết sắp tới ngày gì không?

-Ngày gì?

Thay bộ mặt “ngơ ngác” của nó bảo Như chợt hứng nhớ ra nó chẳng nhớ được gì.

-Một tuần nữa sinh nhật anh Huy

-Hả??? vậy mà chị quên....

-Hix...chị có nhớ gì đâu mà quên!

Nó gãi đầu cười trừ

-Ồ hen....

-Em cũng nghĩ chị không biết nên báo trước để chị chuẩn bị quà.

-Bảo Như.....-nó lại làm bộ mặt cứng động

-Đã nói đừng nhìn em như vậy mà, em về ó

Bảo Như đi rồi nó lăn ra giường nằm đè lên con Voi bằng bông suy nghĩ “nát óc”

-Tặng gì đây? Cái gì hần cũng có hết...

Sau một hồi “nghiên cứu, phân tích” cuối cùng một ý tưởng cũng “vô tình” đi ngang não nó.

Nghĩ là làm nó thay vội quần áo chạy bình bịch xuống nhà

-Đi đâu đó Voi con?

Cùng với tiếng Mạnh Khang là cái nhìn thắc mắc của hần

-Em đi mua đồ.

-Anh đi cùng em –Hần đứng dậy

-Không cần,đồ con gái anh đi theo làm gì

-Vậy kêu Bảo Như đi cùng em

-Kh...không, em muốn đi một mình thôi

Trước ánh mắt ngờ vực của hần và cái nhìn sầm xoi của Mạnh Khang nó tìm cách chuồn lẹ

-Thôi, em đi nhé!

-Thưa thiếu phu nhân xe đã chuẩn....

-Thôi không cần đâu ạ!

Nó chạy một mạch ra cổng bỏ lại sự “chu đáo” của quản gia Lâm.

Mạnh Khang “ngửa miệng” nhìn hần chăm chọc

-Trong vài tiếng tới cậu nên giữ điện thoại thật kỹ bên mình đi

-Gì?

-Ha ha mù đường như voi con thế nào chẳng bị lạc rồi gọi về nhà cầu cứu.

Mạnh Khang tuy nói hơi quá nhưng cũng không xa sự thật là mấy, hiện giờ nó đang lang thang ngoài phố

-Hơi...i...i... sao không thấy cửa hàng hay trung tâm thương mại đâu vậy ta? Chắc phải hỏi đườn....

-Tiểu Du?

Giọng nói trầm trầm quen thuộc làm nó quay người lại. thấy người phía sau nó như “bắt được vàng”

-Khải Tuấn!

-Tiểu Du, em làm gì một mình ngoài phố vậy?

Khải Tuấn rất vui khi gặp nó nhưng cũng hơi ngạc nhiên vì hôm nay Gia Huy lại để nó đi một mình. Nó cười tươi rói

-Em đi mua vài thứ nhưng không biết chỗ bán

-Thành phố này lớn lắm, đi lung tung lạc đó. Để anh dẫn em đi nha

-Dạ....vậy đi. Hihi

Vị “cứu tinh” dẫn nó đi mua những thứ mà nó cần rồi còn dẫn nó đi chơi, tham quan rất nhiều nơi. Còn cho nó đi ăn nữa, nó vui lắm.

Nó đi vui vẻ là vậy nhưng đâu biết ở nhà có một tên cứ bất an, không rời mắt khỏi điện thoại chờ một cuộc gọi “cầu cứu” từ nó.

Nó quên mất thời gian, tới khi nhớ ra thì mặt trời đã lặn rồi. Khải Tuấn đưa nó về tận nhà

-Tạm biệt. hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm.

-Không có gì, hôm nay anh vui lắm. Em vào nhà đi.

Tạm biệt nó Khải Tuấn thấy trong lòng vui lắm. Không hiểu sao nhất định phải lấy điện thoại ra chia sẻ với một người

-Cô rảnh không? Chúng ta đi café đi tôi có chuyện này vui lắm.

Nó hí hửng vào nhà không biết từ nãy giờ có một ánh mắt tức tối từ trong nhà nhìn ra. Là hấn

Hấn thấy trong lòng tức tối một cách khó hiểu, không muốn nhìn thấy nữa hấn vào phòng đóng sầm cửa lại, khóa chặt cửa. không biết vì giận quá hay vì hấn muốn cho nó biết là hấn giận.

-Thiếu phu nhân đã về

-Vâng, chào mọi người tôi về rồi đây

Nó vui vẻ chào hỏi mọi người trong nhà rồi lên lầu...vào phòng đóng cửa không bận tâm tới hấn ở phòng bên, dĩ nhiên cũng không biết hấn giận nó tới mức khóa cửa

Nằm trong phòng hấn nghe tiếng nó bình bịch chạy lên nhưng không như hấn nghĩ nó không xông vào phòng hấn mà về thẳng phòng mình, điều đó càng làm hấn điên tiết.

-Đáng ghét, em nhớ đó Chân voi.

Tối đó hấn bực dọc trong người tới mức ngủ không được, phải dẫn lòng dữ lắm hấn mới không xông qua phòng nó “làm dữ”.

Còn “đương sự” vẫn không hề hay biết, nhưng cũng..mất ngủ, nhưng mất ngủ là vì đang hý hoáy xem sách và thực hành theo những gì trong đó dạy

***SÁNG HÔM SAU**

Sáng nay cũng khác hấn mọi ngày, nó không xông qua phòng hấn mà đổi lịch trình chạy thẳng xuống nhà.

-Chào buổi sáng thiếu phu nhân

-Chào mọi người.

Mạnh Khang và Bảo Như đang ăn sáng.

-Voi con, chồng em đâu?

Nghe nói nó mới để ý là không có hấn. nó ngơ ngác

-Ồ...em đâu biết.

-Thưa thiếu gia nói hôm nay không đi học

Quản gia lâm “truyền chỉ” của hấn nhưng nó vẫn thản nhiên chỉ có Mạnh Khang tò mò:

-vậy em cũng nghỉ à?

-Không!

-Hả...ả...ả...??

Thấy nó thản nhiên như vậy Mạnh Khang và Bảo Như há to miệng. Nó không quan tâm xung quanh ăn nhanh phần thức ăn trên bàn

-Đi học thôi

Hôm nay nó làm mọi người “đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác”. Không có hấn nhưng nó lại không đi cùng xe với Mạnh Khang và Bảo Như mà vẫn đi xe riêng.

Vừa vào xe nó đã lòi trong ba lô ra “đồ nghề” tiếp tục làm việc.

Cộc...cộc...

-Sao?

-Thưa , thiếu phu nhân đi học rồi ạ

-Đi với Bảo Như à?

-Dạ....đi một mình

-Gi.....???

Cứ như vậy cả ngày hôm đó, và những ngày sau đó nó như “bế quan” tu hành vậy, ngoài giờ học về nhà là chui vào phòng ở lý trong đó. Và không gặp ai kể cả chồng nó. Điều đó càng làm hấn cau có, như một trận chiến, hấn cũng ở lý trong phòng không đi học cũng không tìm nó

BUỔI CHIỀU

Còn nó sau nhiều ngày vất vả thì tác phẩm cũng gần hoàn thành, nó nằm dài ra giường nghỉ mệt, lúc này nó mới nhớ tới người bệnh

-Ui da, mệt chết được.....uhm....sao mấy hôm nay không thấy tên Gia Huy đâu vậy ta?

Nó lập tức bật dậy, như lệ cũ nó xông thẳng qua phòng hấn.

Rầm....

-Ủa...sao kỳ vậy?

Khác với mọi lần , lần này cửa không mở được, nó tròn mắt:

-Đúng là phòng này mà ta?

-Gia Huy??? –nó gọi

-.....

Bên trong vẫn im lìm. Nó thất vọng chạy nhanh xuống nhà, nhưng không thấy hấn chỉ thấy mạnh Khang và Quản Gia lâm:

-Mọi người thấy Gia Huy đâu không?

-TRên phòng chứ đâu –Mạnh Khang Trả lời nó

-Ủa? sao khóa cửa

Bắt được chủ đề Mạnh Khang cười gian

-Tại giận em đó

-Sao giận? –nó ngạc nhiên

-Ăn vụng không biết chùi mép, đi chơi với zai còn để zai đưa về tận nhà

Đắc thắng nhìn về mặt của nó , còn nó thì cứ ngơ ngơ

-Zai nào?À...Khải Tuấn sao?

-Ai trồng khoai đất này nữa

Nó bắt đầu suy nghĩ một cách logic hơn mà phát hiện ra “lỗi lầm” mấy bữa nay của nó khi bỏ rơi bệnh nhân như hấn. nhanh chân nó lại phóng lên lầu

Cộc...cộc....

-.....im lặng

Cộc...cộc...cộc.....

-.....-Im re

RẦM ...RẦM...RẦM....

-Làm cái gì vậy muốn phá cửa luôn hả?

-Mở cửa cho em

-Đi chỗ khác chơi

-Xí...KHÔNG MỞ THÌ THÔI, KHÔNG THÈM

-Vậy thì đi dùm cái

-KHỎI ĐUỔI

Rầm...

Cửa phòng nó đóng mạnh muốn rung rinh cái nhà.

-Cái tên đáng ghét, nhỏ mọn, mỗ nhon.....

Nó nằm “rửa xả” hấn một hồi lâu trong khi hấn ở “phòng đối diện” ắt xì không một mỗ

*TỐI

Cộc...cộc...

Đang ngồi trên giường đọc sách tiếng gõ cửa làm hấn hơi khó chịu

-Chuyện gì?

-.....

Cộc...cộc....cộc...cộc...

Hấn lấy làm lạ vì không có tiếng trả lời ngược lại tiếng gõ cửa càng dồn dập.

-Ai đó?

Cộc...cộc...

Một lần nữa tiếng im lặng kèm theo âm thanh gõ cửa khô khốc. lẳng tai nghe hấn giật mình vì tiếng động không phát ra từ cửa ra vào mà là ở....cửa sổ.

-“Đây là tầng 3 mà”??

Cộc ...cộc...

Lại âm thanh đó, tình hình bây giờ làm hấn nhớ tới những bộ phim kinh dị của Mạnh Khang.

Nam chính là người có chút nhan sắc ngồi đọc sách trong phòng, có tiếng gõ cửa người nam thật hồi hộp bước từ từ ra phía cửa sổ, mở cửa ra một hình hài trắng toát cùng mái tóc dài, khuôn mặt trắng bệch khiến người này la lên và tháo chạy.

Nghĩ tới đây từng đợt da gà nổi lên liên tục trên người. bây giờ hấn là nam chính.

Theo “kịch bản” hấn bước xuống giường nhẹ nhàng tới bên cửa sổ, vén tấm rèm cửa hấn hồi hộp chờ đợi.

-“Không có ai?”

Vậy có nghĩa là “sai kịch bản” khiến hấn càng “lo lắng”

Cạch....

Mở toang cửa sổ, cái cây to gần cửa sổ choáng hết ánh đèn làm tầm nhìn của hấn bị giới hạn.

-Ai đó?

Sau câu hỏi, một bàn tay nắm chặt cánh tay hấn, thì thào giọng mệt mỏi

-Gia....a....Gia..Huy....

Trán bắt đầu đổ mồ hôi nhưng hấn vẫn cố để yên sự bình tĩnh trên mặt.

Cúi xuống hấn thấy bàn tay nắm chặt tay hấn rất...bẩn. nhìn theo hướng đó hấn muốn thét lên nhưng may mắn vì “tinh thần thép” không cho phép hấn làm vậy.

Trước mặt hấn bây giờ là một “ma nữ” mái tóc dài rũ rượi, hơi thở gấp gáp. Đang ngồi trên nhánh cây. Bất giác hấn lùi lại một bước nhưng bàn tay kia nắm chặt không buông

-Cô là ai?

34. Chương 34

Chap 34:

-Em....em...m...đây...

-Em nào?

Hấn bắt đầu hơi mất bình tĩnh.

-Bỏ ra!

-Khô...g...g.. đ...ược...., em Tiểu....tiểu....Du...đây

-Gi?

Phát ngôn đó là hấn choáng. Vợ hấn đây sao?

Lấy tay vén mái tóc rũ rượi thì đúng là nó thật, nó thở phì phò người ngợm lấm lem làm hấn không nhận ra

-Chờ...em làm cái gì ở đây vậy?

-Hix...Mau...giúp em vào với

Hấn nhào người ra đỡ nó vào phòng, vào tới nơi nó ngồi phịch xuống ghế thở như trâu

-Hộc...hộc...chờ...chờ ới mệt...mệt quá

Nhìn nó mà hấn muốn nổi khùng. Rất may hấn vẫn giữ được bình tĩnh như người bình thường

-Đêm hôm khuya khoắt làm gì ngoài đó vậy “chị 2”

-Tìm anh chứ làm gì!

-Bộ hết cách rồi hả????

-Ừa, ai kêu khóa cửa.

-Sao không bắc thang

-Thang gì được, cái cây vướng rồi

Thấy cái gì nó cũng nói được hần đành “đuối lý” lảng sang chuyện khác

-Đi zô rửa mặt rửa tay dùm đi,nhìn như ma lem vậy.

-Ồ!

Ngồi ngoài đọc sách đợi nó nhưng hần không thể tập trung được. trong lòng vẫn chưa biết nên cư xử với nó như thế nào. Không hiểu sao mỗi lần gặp nó là hần không thể giận được.

-Áá...á...á...

Hần lại bị giật mình bởi tiếng la của nó

-Chuyện gì vậy?

Hần đứng sát cửa nghe ngóng, nó meo meo

-Em ...em bị ướt hết rồi

-Nè...em cố tình đó hả Voi con? Sao cứ gây rắc rối hoài vậy?

-AI MÀ RÃNH NHƯ ANH NÓI CHỨ

Thấy nó nổi quạo hần không dám hó hé

-Vậy anh qua phòng lấy đồ cho em ha

-Ừ

Nhưng chợt nhớ ra trong phòng nó bây giờ đang chứa “hàng cấm” không cho hần thấy được nó đổi ý ngay

-KHÔNG....không cần, em về phòng thay đồ được rồi

Hần cau mày

-Sao được? ướt mem đòi đi lung tung?

-Nhưng....ANH NHẤT ĐỊNH KHÔNG ĐƯỢC SANG PHÒNG EM

-Hừ...biết rồi cô. Đợi tí

Hần không biết nó giở trò gì nhưng để nó chịu ướt mãi cũng không phải cách hay.

Cạch...

-Áá...á....dê xồm anh định lợi dụng cơ hội hả?

-Ai mà thèm dê em.

Hần hé cửa đưa vào cho nó một cái sơ mi làm nó “hiếu nhằm” la oai oái.

Nó mở cửa bước ra, mặc dù áo hần đưa tương đối dài nhưng nó thấy hơi ngượng. nhưng không như mọi hôm, hần không thèm chọc nó mà nằm trên giường đọc sách.

-Nè....

-.....

-Gia Huy?

-.....

Thấy hấn không trả lời nó lon ton chạy tới trước mặt hấn, nhưng nó chạy qua đây hấn lại quay sang hướng khác làm nó tức điên

-Ê, HUY ĐÁNG GHÉT!

-Em về phòng đi ồn quá

-Không.

Nó giật quyển sách trên tay hấn. không chịu nhường nó hấn chồm người dành lại

-Trả đây ngay

-Hok

-Lý hả?

Hấn vật nó xuống giật lấy quyển sách nhưng không đọc nữa mà vất sang 1 bên, một tay bóp má một tay bóp mũi mặc nó vùng vẫy

-Gia Huy....au....thả em a ay. Đau quá huhu

-Chừa chừa ?

-Chừa..chừa mà, đau quá

Bao nhiêu nổi bực tức mấy ngày nay sau khi xả hết thì má và mũi nó như trái cà chua, ứa nước mắt nó cần nhằn

-Đau quá đi, anh đối xử với con gái vậy đó hả?

-CHứ muốn sao? quây như em phải có biện pháp mạnh

Nó thôi xuýt xoa nhìn hấn ranh mãnh

-Muốn anh đừng giận nữa

Hấn không ngờ hôm nay nó cũng “sáng dạ” biết hấn giận nó. Nhìn hấn nó tiếp

-Hôm bữa ra khỏi nhà em mới....

-Anh biết

-Hả???

Nhìn khuôn mặt ngu ngơ kinh điển của nó hấn luồn tay vuốt mái tóc nó. Giọng nói âm hơn

-Em không có gan làm mấy chuyện “động trời” như “ngoại tình” đâu ha?

Nó phì cười, hấn cũng mỉm cười. nụ cười sau mấy ngày căng thẳng.

-Anh hôn em nhé

Lần này nó không nói gì hay hỏi những câu ‘vô ích’ như mọi khi chỉ nằm im , hấn kề mặt sát mặt nó, cả 2 nhắm mắt lại

Rột..t..t...ọt...ọt...ọt...

Am thanh kỳ lạ làm hấn mất tập trung. Còn nó thì chỉ muốn chui xổng gầm giường lun. Hấn “ngừng công việc” nhìn nó

-Hình như...bụng em đang biểu tình không cho anh hôn em thì phải?

-hả...ả....???

Ọt..ọt.....ọt...

Cái bao tử lại hại nó, chưa đợi chủ nhân trả lời thì tiếng kêu như “kéo đàn” đó lại trả lời giúp nó. Nhìn nó bây giờ hần không thể không cười

-Đúng rồi kìa!

-Không...không phải em đâu mà

-Thôi mắc cỡ cái gì!

-ĐÃ NÓI KHÔNG PHẢI EM MÀ HIC..HIC....

Nó chối đây đẩy làm hần phì cười, quá què nó kéo tấm chăn trùm kín mít chỉ chừa con mắt thê thảm

Hần không nỡ trêu chọc nó nữa , xoa đầu nó hần đứng dậy

-Đợi anh tí

-Chi?

-Lấy đồ ăn “hồi lộ” cái bụng em trước mới hôn em được.

Nó đau khổ

-Hu hu không phải mà... aaaaaaa.....!!!!!!!

-Biết rồi, không phải được chưa!

Hần nói cho nó “an lòng” rồi đi mất, để lại nó một mình sống “nội tâm”, nằm trong chăn nó hết lời than thở về số phận xui xẻo của mình

-Chời..ơi sao lại như vậy???? sao cuộc đời mình toàn gặp những tình huống “quê trót” vậy hả trời??? chắc không sống nổi mất huhu....ông trời ơi.....A men (tac gia po tay)

Hần mang đồ ăn và sữa lên cho nó, trước khi vào phòng hần phải đứng ngoài cửa mất 30s để “cười trước” rồi mới làm bộ mặt nghiêm nghị như thường ngày mở cửa bước vào

-Có thức ăn rồi nè Chân voi.

-.....

-Chân voi?

Thấy không động tĩnh hần lại gần thì thấy nó quần chăn ngủ từ khi nào rồi mặc dù cái bụng cứ liên tục “nhắc nhở”. Hần nhin cười

-Im đi cho chủ mày ngủ.

Vậy là đêm đó nó ngủ thiệt ngon trong lòng hần còn hần thì nhiều lần Giật mình thức giấc nửa đêm vì cái bụng “nhieu vấn đề” của nó.

*SÁNG:

Cộc ...cộc...

Tiếng gõ cửa làm mất giấc ngủ ngon của nó, đưa tay gỡ gỡ đầu mắt nhắm mắt mở nó lèm bèm ngồi dậy, giọng ngái ngủ

-vào đi

Cạch...

Nó lơ mơ thấy mạnh Khang mở cửa phòng. Vẫn kiểu đầu tổ quạ nó nhìn Mạnh Khang ngạc nhiên

-Khang Khin? Sao nay “vấn an” tôi sớm vậy?

Không như bình thường, nó “kinh hoàng” thấy Mạnh Khang không “trả đũa” lại nó mà đứng nghếch mặt ra mấy giây.

-Có chuyện gì vậy?

Lúc này nó phát hiện có một giọng nam nữa ở đây, ngỡ ngàng, bàng hoàng nó nhìn sang thấy hấn đang nằm kế bên.

-HẢ???SAO LẠI.....????

Một dòng những hình ảnh “xí hổ” tối qua trở về bên nó. Trong lúc nó đang hồi tưởng Mạnh Khang đã lấy lại “fong độ”

-He he, tiến triển nhanh vậy? Coi bộ áo tôi mua hợp với Voi con hơn với cậu đó

-Hả....anh...anh nói ...gì ? không...không phải như....

Nó không biết giải thích như thế nào, Mạnh Khang càng đặc ý. Đã vậy hấn còn “đổ dầu vào lửa”:

-Em về phòng chuẩn bị đi, hôm nay anh đi học lại với em.

Đã không có gì nếu hấn không “tặng kèm” sau câu nói dịu dàng đó một nụ hôn lên trán nó.

Nó sững người mặt đỏ gay, hấn sau hành động đó liền “quất ngựa truy phong” vào nhà vệ sinh để lại mạnh Khang dùng ánh mắt “ngưỡng mộ” nhìn nó

-OMG! Voi con ơi em làm anh ghen tị đó nha

-Á...Á...ANH IM ĐI MAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nó la thất thanh chạy thiệt lẹ qua người Mạnh Khang về phòng đóng chặt cửa.

Hình như hấn cố tình làm nó “khổ sở” hơn khi ngoài nụ hôn còn cố nấn lại trước cửa phòng nó chờ nó xuống ăn sáng cùng.

Sau nhieu ngày “chiến tranh” thấy nó và hấn cùng xuống ai cũng cười cười đầy ẩn ý.

-ủa? Anh hết giận chị Đường Du rồi hở? –Bảo Như hứng thú nhìn cả 2

-Ôi chời, em không biết sao, tối qua họ đã LÀM CHUYỆNÁ.....Đau quá.

Không đợi Mạnh Khang xuyên tạc nó đã nhanh trí dùng cây dừa chọt vào.....mũi Mạnh Khang làm tên này nổ đom đóm mắt

-Em muốn giết anh hả?

-Đáng đời anh ai kêu nhieu chuyện.

-Em chết chắc rồi voi con.

Mạnh Khang tức tối cầm theo chiếc dừa ánh mắt đầy âm mưu , nó biết trước đứng dậy tay cũng cầm 2 chiếc dừa.

-Anh đứng im không được “manh động”

-Ngu sao, anh sẽ biến cái mũi em thành lư hương luôn.

Mạnh Khang không nương tay, nó cũng chiến đấu kịch liệt mà mục tiêu là ... mũi đối phương.

-Ha ha, em thua chắc.

Mạnh Khang cao lớn hơn nên có nhiều lợi thế. Nó đang lo không khéo mũi sẽ thành lư hương mất.

Nhưng nhanh trí nó cầu cứu hấn:

-Gi....

Câu nói chưa ra khỏi miệng, nó cũng không biết hấn có nghe không nhưng cùng lúc đó nó thấy một vòng tay rắn chắc ôm lấy eo nó kéo về sau. Hành động bất ngờ đó làm nó lọt thỏm vào lòng hấn.

-Nè, làm gì vậy? ăn gian quá đi –Mạnh Khang bức xúc

Hấn không nhìn mạnh Khang vì đang bận rót sữa vào ly cho nó, giọng nghiêm nghị

-Khang , cấm cậu không được ăn hiếp vợ tôi nữa.

Mạnh Khang không ngờ hôm nay hắn lên tiếng. Bảo Như thích thú

- anh Huy lên tiếng rồi.

Quản gia lâm nhìn hắn mỉm cười. Dường như thấy ánh mắt “đặc biệt” mọi người dành ỉnh hắn nắm tay nó đứng dậy

-Đi học thôi

Bảo Như và Mạnh Khang cũng đứng dậy.

-Thiếu Gia, Thiếu Phu nhân đi học vui vẻ

-Chào mọi người tôi đi nhé

Nó vui vẻ lên xe cùng hắn. Sau nhiều ngày hắn mới tới trường thu hút nhiều sự chú ý hơn thường ngày.

-Anh Huy đi học lại rồi kìa

-Anh Huy kìa

-Nghe nói bị tai nạn giờ mới đi học....

.....

Cứ như vậy hắn đưa nó tới cửa lớp cùng những lời bàn tán

-Giải lao anh tới đón em.

Hôm nay màn chia tay hắn “khuyến mãi” cho nó nụ hôn lên trán làm nhiều “nhân chứng” muốn đột quy.

-Ồ...ùm...

Nó mắc cỡ chạy thẳng vào lớp.

Hành động khác lạ của hắn hôm nay không chỉ làm “quần chúng” chú ý mà ngay cả “người trong cuộc” như nó cũng lấy làm khó hiểu.

Trong giờ học nó ngẩn ngơ suy nghĩ để tâm hồn “treo ngược cành cây” suốt nửa tiết đầu.

Rè....re....e...e...

Tiếng điện thoại rung đưa nó về với “thời đại văn minh”

Lấp ló điện thoại trong ngăn bàn nó đọc tin nhắn

From: Khải Tuấn

Nội dung: Tiểu Du, em có thể ra vườn trường gặp anh bây giờ không? Anh chờ em nhé

Nó băn khoăn không hiểu Khải Tuấn muốn gặp nó trong lúc này làm gì nhưng nó biết chắc muốn gặp riêng nó nên Khải Tuấn mới chọn giờ đang lên lớp.

Bây giờ nó chỉ cần nghĩ ra một lý do thích hợp để lĩnh ra ngoài.

Cánh tay nó từ từ giơ cao

-Gi vậy đường Du? –cô giáo hỏi nó

Bộ mặt nhăn nhó nó rên rỉ:

-Cô ơi em đau bụng quá.

-Vậy em xuống phòng y tế đi nhé.

-Vâng!

Đợi có vậy nó gia bộ mặt mỗi chuồn ra khỏi lớp.

-Tiểu Du, ở đây

-Khải Tuấn!

Nó vui vẻ chạy tới hướng Khải Tuấn.

-Có chuyện gì mà anh hẹn gặp em giờ này?

-cho em nè

Khải Tuấn chìa ra một cây kẹo mút đưa cho nó. Nó hôn hờ “chộp” liền

-Cám ơn anh.

-Tiểu DU à!

Khải Tuấn đột ngột đổi giọng nghiêm trang làm nó thấy lạ

-Gì ạ?

-Em...em ... em yêu Gia Huy nhiều chứ?

Nó “đứng hình” với câu hỏi của Khải Tuấn, mặt hơi ửng hồng.

-Em trả lời anh đi ?

-Nhất định phải trả lời sao?

35. Chương 35

Chap 35:

-Ừ, nhất định. Hôm nay anh hỏi gì em cũng nhất định phải trả lời

-.....Gật đầu

-Em Yêu Gia Huy nhiều lắm đúng không

-.....Gật

-Bên cạnh cậu ta em thấy hạnh phúc chứ?

-...Gật

-Anh thật sự không có cơ hội nào sao?

-.....Gật

Sau nhiều câu hỏi Khải Tuấn thở ra nhẹ nhõm. Nhìn nó mỉm cười

-Vậy từ giờ anh sẽ để em hạnh phúc bên cạnh người em chọn.

-Khải Tuấn ...em....

-Không cần nói gì cả. anh hiểu mà. Anh....anh có thể ôm em một lần không?

Nhìn Khải Tuấn như vậy nó thật sự không thể từ chối, nó thấy có lỗi khi không đáp lại tình cảm của Khải Tuấn.

-Vâng!

Khải Tuấn bước một bước tới nhẹ nhàng ôm lấy nó, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng có nó trong tay , Khải Tuấn muốn giữ kỷ hơi ấm nó càng lâu càng tốt, trái tim tan vỡ vì tình cảm nó không dành ình. Khải Tuấn ôm nó trong tay mà lòng như vỡ vụn.

-Bỏ vợ tôi ra ngay

Giọng nói lạnh tanh mọi lần vang lên. Khải Tuấn buông nó ra cả 2 nhìn về phía hần.

-Gia Huy! –nó ngạc nhiên nhìn hấn

Hấn bước tới gần, khuôn mặt lạnh lùng nhưng đôi mắt chứa nhiều tia giận giữ.

-Em về lớp đi!

Nhìn nó hấn ra lệnh làm nó lắp bắp

-Gia..Gia huy không phải....

-Tiểu Du, em về lớp đi để anh nói với cậu ta.

Khải Tuấn nhìn nó trấn an nó mới miễn cưỡng quay bước về lớp. nó đi xa rồi hấn nhìn Khải Tuấn đầy bức tức

-Tôi đã cảnh cáo cậu không được động tới Tiểu Du chưa?

-Rồi

-Cậu muốn ăn đòn đến thế sao?

Khải Tuấn nhìn hấn khuôn mặt bình tĩnh nhưng không nhượng bộ.

-Có lẽ cậu hiểu lầm, tôi chỉ muốn ôm Tiểu Du một lần này thôi

Hấn đưa ánh mắt khó hiểu nhìn Khải Tuấn. Khải Tuấn nói tiếp

-Tôi quyết định sẽ không tranh giành Tiểu Du với cậu nữa.

-Tốt.

-nhưng cậu đừng nghĩ tôi không biết chuyện cậu đang giấu giếm Tiểu Du

-Nói rõ luôn đi

-Tôi biết cả rồi, chuyện ba mẹ cô ấy, công ty nhà cô ấy.

Hấn không tỏ vẻ bất ngờ trước câu nói của Khải Tuấn

-Thì sao?

-Không sao cả. Vì tôi sẽ không nói cho Tiểu Du biết. tôi không muốn cô ấy đau khổ.

-Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Hấn đứng dừng quay người bỏ đi, Giọng Khải Tuấn vẫn vang lên phía sau

-Nhưng nếu một ngày Tiểu Du biết được sự thật chắc cậu cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra chứ?

Không trả lời hấn mặc kệ lời cảnh Báo của Khải Tuấn bước tiếp. không phải vì hấn không lo sợ mà vì hấn đã nghĩ quá nhiều về vấn đề này rồi.

Khải Tuấn cũng rời khỏi đó đi về phía lớp học của mình.

Trong bụi cây gần đó có một người đang nằm nhắm mắt, khi thấy mọi thứ im ắng cặp mắt tinh ranh đó mở to, mỉm cười, cái cười nửa miệng làm người khác phải đề phòng

-Không ngờ trốn học ra đây ngủ cũng có phim coi. Có vẻ Mọi việc thú vị hơn mình nghĩ.

***GIẢI LAO**

Từ khi về lớp nó cứ lo lắng, không biết hấn và Khải Tuấn ra sao khi nó đi.

-Voi con oiiiiii !!!!

Tiếng kêu tha thiết của Mạnh Khang là nó nổi da gà, nhìn ra cửa thấy hấn và Mạnh Khang đứng đó, có cả Khải Tuấn nó thở ra khi thấy mọi chuyện vẫn ổn

Mấy phút sau cả đám đã có mặt ở căn tin.

Nó chăm chú quan sát thái độ của hấn , nhưng hấn nhanh mắt quay sang nhìn nó

-Nhìn cái gì hả Chân voi?

Nó giật mình quay sang hướng khác.

-Sao vậy? Nào, lại đây với anh!

Cùng lời nói hấn không ngại kéo nó vào lòng làm nó ngượng chín người

-Anh ...anh làm gì vậy?

Mặc kệ nó hấn vẫn ôm chặt nó trong tay.

Đại Ảnh lên tiếng cắt đứt sự “e thẹn” của nó

-Tiểu Du à, hôm nay cả nhà mình đều đi vắng bạn qua ngủ chung với mình nhé

-Đư....

-Không được

Nó chưa trả lời hấn đã phản đối làm Đại Ảnh hơi ngượng ngùng

Nó “chừa chấy” bằng một đề nghị

-Vậy hôm nay bạn sang nhà mình đi nha.

-Thật...thật không?

-Tất nhiên

Nó trả lời Đại Ảnh không quên liếc hấn một cái ngụ ý “không được ý kiến”

Đại Ảnh vui mừng nhưng vẫn nhìn hấn e dè, hấn dừng dừng

-Tùy cô!

-Hi hi đồng ý rồi, tối bạn cứ sang nhà mình nhé

-Ừa

Nó hí hửng trong khi hấn khó chịu trong lòng.

***BUỔI TỐI:**

Như đã nói Đại Ảnh có mặt ở nhà nó

-Tiểu Du, mình tới rồi

-Bạn lên đây, tối nay ngủ với mình nha.

Nó và Đại Ảnh dắt nhau lên phòng.

-Ủa? gì đây? –Đại ảnh cầm “sản phẩm” mấy ngày nay của lên.

-Hi hi sắp tới sinh nhật Gia Huy nên....

-Bạn tự làm tặng anh Huy hả?

Nó gãi đầu cười ngượng ngùng.

Tối đó nó cố làm cho xong thành quả của mình Đại Ảnh cũng ngồi “học hỏi”.

Nó cứ mãi mê “lao động” tới tận khuya, nhìn qua phía giường thấy Đại Ảnh đã ngủ .nó thu dọn mọn thứ cất vào ngăn tủ rồi gục xuống bàn nghỉ mệt không biết ngủ quên từ lúc nào

Cạch....

Tiếng cửa phòng rất nhỏ nhưng vẫn rất rõ tiếng trong buổi khuya tĩnh lặng.

Bước chân nhẹ nhàng tiến lại phía giường ngủ , hấn đang nằm đó, quyển sách úp trên ngực. mắt nhắm nghiền.

-Gia Huy!

Giọng nói rất nhỏ hầu như không thoát ra khỏi miệng. Ánh đèn trong phòng vẫn sáng. Một bàn tay giờ ra không trung chìa về hướng khuôn mặt hấn

-Cô làm gì đó?

Sắp chạm vào mặt hấn Đại Ảnh giật mình khi hấn đột nhiên mở mắt, giọng nói lạnh lùng đó làm cô ta thấy sợ

-Em...em....

Hấn ngồi dậy. thật ra hấn chưa ngủ. từ khi Đại Ảnh mở cửa hấn đã biết. chỉ vì muốn biết cô ta định làm gì nên hấn nằm im.

-Tiểu Du đâu? Sao cô sang đây?

-Ồ...Tiểu Du ngủ rồi, em...sao giờ anh chưa ngủ?

Lúng túng Đại Ảnh đổi chủ đề hỏi han hấn. đứng dậy bước ra khỏi phòng hấn nói một câu làm Đại Ảnh đau lòng

-Cô ở cùng Tiểu Du sao tôi yên tâm ngủ!

-Sao...sao?

Tay vừa đặt lên đẩy cửa thì một vòng tay ôm lấy hấn từ phía sau

-Tại sao vậy? Em không được sao? Sao phải là Đường Du chứ?

Không trả lời vội, cũng không có chút cảm xúc với lời “tỏ tình” của Đại Ảnh hấn quay phắt người ấn mạnh cô ta vào tường. gần từng chữ

-Dám chạm vào người tôi? Nếu vợ tôi không xem cô là bạn thì cô...Chết chắc!

Hấn thản nhiên bước đi trước ánh mắt hoảng sợ của Đại Ảnh.

Đại Ảnh nhìn theo hướng hấn đi, hấn đi thẳng vào phòng nó. Gục trên bàn vì quá mệt nó ngủ như chết. hấn bế nó lên nhẹ nhàng hết mức có thể. Nhưng hấn làm Đại Ảnh bất ngờ. Không đặt nó lên giường, hấn bế nó thẳng sang phòng hấn.

-Anh...anh làm gì....?

Đại Ảnh lấp bắp không nên lời. hấn đặt nó xuống giường đưa ánh nhìn đầy ác cảm về Đại Ảnh

-Biến!

Đại Ảnh cay cay nơi khóe mắt ủ rũ bước ra khỏi phòng.

Hấn lên giường nằm cạnh nó, khuôn mặt dần dần ra, bàn tay chạm lên mặt nó.

-Vợ à ,em thật ngốc, không biết làm sao bảo vệ em đây!

*BUỔI SÁNG:

-Á..á...á..á...

Tiếng hét thất thanh quen thuộc lại vang lên trong nhà inh ỏi. Dưới phòng khách Hấn, Bảo Như và cả mạnh Khang không hiểu chuyện gì lại làm nó kích động như vậy.

Trên phòng nó luống cuống

-Đâu..đâu mất rồi, chết rồi, không thể mất được...

-Em làm cái gì vậy?

Hắn đứng khoanh tay trước cửa phòng nhìn nó như “bà điên” đang loay hoay lục tung phòng ốc để tìm thứ gì đó.

-Không có gì

Rầm....

Trả lời ngắn gọn nó đóng sầm cửa trước lại trước mặt hắn.

-Không, hông thể mất được. mình nhớ mình để đây mà ta.

Nó cứ loay hoay mãi cuối cùng dừng ngay cửa sổ phòng, nó như “chết lặng” khi thấy “cặp đôi quái vật” đang cầu xe một thứ rất giống với “sản phẩm” của nó.

-Á...Á...MẤY BÉ GIẾT CHỊ RỒI

Sau tiếng la hãi hùng nó phóng như bay ra nhà “cặp đôi quái vật”

-Trả đây cho chị

-Gruuuu...gru....

Con chó to như vậy cứ ngậm chặt mõm không chịu thả ra, đầu này nó kéo hết sức dần lấy “chiến lợi phẩm” từ con chó.

-KHÔNG BIẾT ĐÂU, TRẢ ĐÂY NGAY...

-Thiếu..thiếu phụ nhân làm gì vậy?

Một tên vệ sĩ tròn mắt nhìn nó đang chiến đấu với con chó. Nó meo meo

-mau mau, giúp..giúp tôi kéo ra với

-Ồ..Vân..g...g vâng...

Cuối cùng nhờ sự trợ giúp của tên vệ sĩ đen nó cũng lấy lại được “vật phẩm” nhưng có điều bây giờ nó đã trở thành đồng “bù nhùi”

Hắn từ trong nhà đi ra nhìn nó

-Em làm gì dành giết cái nùi giẻ với tụi nó vậy?

Như núi lửa lâu ngày nó òa lên

-Hu hu hu không biết đâu....hu huhu

Hắn không ngờ một câu nói làm nó “tức nước vỡ bờ “ như vậy nên cũng hơi rối

-Nè...em sao vậy? nín đi...anh...anh mua cho em cái..nùi giẻ khác

Nhưng sự “bồi thường” của hắn càng làm nó khóc to hơn

-Hu hu hu hu

Hắn cuống cuống lau nước mắt cho nó

-Sao?...không chịu hả? em muốn sao?

-Hức...hức...cặp..đôi....hức...hư rồi....hu hu

(ý muốn nói cặp đôi quái vật làm hư đồ nó)

Hắn nhìn 2 con chó ra lệnh

-Bé Bông và Bé Nhỏ bị phạt vì làm Tiể Du...khóc. Phạt không được ăn cơm và chải lông 1 ngày.

2 con chó như hiểu hình phạt “khủng khiếp” đành ình nên bùn hiu.

-Vào thôi!

Hắn dắt nó vào nhà. Thấy nó mít ướt Mạnh Khang ghẹo

-Ủa? ngoài anh ra ai lại dám chọc Voi con của chúng ta vậy?

-Hic..hic...

Thấy nó cứ “hic” quài và có nguy cơ “làm mưa” tiếp hắn nhìn Mạnh Khang đe dọa

-Cậu làm ơn đừng có chọc vợ tôi nữa dùm đi.

-HI hi ok ok

Mặc kệ mọi người nó thất thủ bước lên phòng. Không đợi hắn vào nó đóng chặt cửa ở trong đó cả ngày hông thêm đi học luôn.

Không phải nó nằm trong phòng “làm mưa” đâu mà nó đang hỳ hục làm lại quà tặng hắn, làm nhanh nhất có thể nên kết quả có lẽ.....không như lúc đầu

*TỐI

Tại một ngôi nhà khác, không gian lạnh lẽo rất nhiều so với nhà của tụi nó. Một người đeo tai nghe, tay nhịp nhẹ trên mặt bàn.

Cạch....

Cánh cửa hé mở , tháo tai nghe một giọng nói cất lên

-Tôi rồi à?

Đối diện là một người nam, dáng người cao ráo nhưng quần áo không được gọn gàng.

-Tìm tôi có chuyện gì?

-Ngồi đi, chúng ta bàn vài việc...có lợi cho cậu

Người thanh niên kéo chiếc ghế đối diện ngồi xuống. giọng nói có pha chút ma mãnh tiếp tục nói đều

-Phạm Trung Vỹ, nhìn cậu bây giờ khác quá.

*PHẠM TRUNG VĨ:

+Tính cách: không có gì tài giỏi, chỉ giỏi một việc duy nhất là tiêu tiền. Vì tiền chuyện gì cũng dám làm

+Gia thế: Gia đình có công ty lớn,nhưng làm ăn ngày càng xuống dốc đã bị tập đoàn The Rose ép giá thu mua. Số tiền bán công ty trả nợ hết không còn bao nhiêu bị Trung Vĩ phá sạch. Ba mẹ quá thất vọng đã tự tử.

-vào vấn đề chính đi

-Được. tôi muốn thuê cậu...bắt cóc người

-Tại sao lại là tôi? Với cậu muốn giết 1 người còn dễ nói gì tới mấy việc nhỏ này?

-Vì chuyện này có liên quan tới người cậu hận tận xương tủy

-Gia Huy? – Trung vĩ hơi thay đổi sắc mặt

-Sao?

-Được, nhưng tôi không muốn bắt hắn, tôi muốn...

Một nụ cười nham hiểm cắt ngang câu nói

-Tôi biết cậu muốn gì. Nhưng chỉ cần cậu bắt được người này thì cậu làm gì hắn thì hắn cũng không phản kháng.

Một tấm ảnh chụp cô gái mặc đồng phục xinh xắn được đưa lên bàn, kèm theo một tai nghe nhỏ.

-Gì đây? –Trung Vĩ cau mày

-Cậu là do tôi thuê, cậu phải đeo cái này khi làm việc, tên kia tùy cậu nhưng cô gái này...cậu phải hành động theo lệnh tôi

Trung vĩ nhếch môi cầm lấy 2 thứ lên bàn đứng dậy đi ra không quên tặng người còn lại một câu

-Người như cậu không nên có điểm yếu. nếu không sẽ có kết cục như tên kia thôi.

Cánh cửa lạnh lùng khép lại, đeo lại cái tai nghe, giọng nói rất nhỏ mấp máy trên môi

-Nếu là điểm yếu của tôi thì ai động vào đều phải chết.

***NGÀY QUAN TRỌNG**

Hôm nay là sinh nhật hắn. vì món quà có trục trặc vào thời điểm cuối mà nó đã phải làm việc cật lực nhiều khi trong đầu cứ nghĩ

-Tại sao nó bay ra đó được nhỉ?

Nhưng quá bận rộn suy nghĩ ấy cũng không kéo dài trong đầu nó. Hôm nay là “hạn cuối” rồi nhưng nó vẫn đang lúi húi làm cho xong phần cuối “dự án”

Cộc..cộc....

-Ai đó?

-Voi con? Em làm gì vậy? biết hôm nay ngày gì không còn nằm trong đó? –Mạnh Khang gọi nó

-Biết rồi, em sắp xong rồi em xuống ngay.

Mạnh Khang đi được một lúc thì nó hoàn thành tác phẩm, nhìn tổng quan lại nó “chịu không nổi”

-TRỜI ƠI SAO THẤY GHE QUÁ VẬY NÈ CHỜ

Xuống nhà nó thấy mọi người đều có mặt đông đủ.

-Em làm sao vậy?

Hắn nhìn nó không khỏi tò mò.

-Hok...hông sao

Bảo như hí hửng lôi hộp quà giấu sau lưng chìa ra trước mặt hắn

-Anh ơi!!! Em tặng cho anh nè

-Ngày gì tự nhiên tặng quà?

-Chờ ơi....sinh nhật anh cũng hông nhớ hả?

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu

-Đúng rồi. CẢm ơn em.

Mạnh Khang cũng tặng cho hắn một hộp quà được gói cẩn thận. NÓ ngồi đó, nhìn hắn thấy trong lòng hơi xót xa. Những năm trước sinh nhật hắn đều như vậy thôi sao?, tại sao tới ngày sinh của mình mà hắn cũng không nhớ nổi. thật sự cuộc sống của hắn như thế nào? Nó thấy sự cô độc bao quanh con người hắn, điều đó luôn khiến nó muốn dành cho hắn một sự ấm áp đặc biệt.

-Làm gì ngăn người ra vậy, biết hôm nay sinh nhật anh không?

Thấy nó ngồi thẩn thờ hắn béo má nó. Tay gờ gờ 2 món quà

-Biết sao hok.

-Tốt

Hắn bỏ hộp quà xuống chìa tay ra trước mặt nó

Nó gãi đầu cười trừ

-Hi hi...biết nhưng hông có chuẩn bị quà

-Cái gì? Em làm vợ như vậy đó hả?

Mạnh Khang “đổ dầu vào lửa”

-Ui chùi ui , Voi con à em tệ quá đi hà. Như vậy sao có thể làm vợ người ta chứ

Bảo Như tặng cho Mạnh Khang cái nhéo đau điếng

-Ui da...

-Anh làm ơn bớt nói dùm em. Ai nói chị Đường Du không có quà chứ. Chị ấy chuẩn bị cả tuần rồi đó đúng hok chị?

Bảo Như nhìn nó hy vọng trong khi đầu biết nó chỉ muốn giếm lun cái đồng “bùi nhùi” đó. Thà bị hấn đánh đòn còn hơn chịu Mất mặt

-Ơ...ơ quà, quà hả????

-mau lên, đưa cho anh

Nó đang ấp úng thì hấn cứ hỏi. nó đành ử rữ lê bước lên phòng lôi cái hộp nó định giấu suốt đời ra.

-Có rồi kìa

Mạnh Khang hào hứng xen lẫn tò mò nhìn nó từ trên lầu đi xuống tay cầm cái hộp

-Đưa anh koi!

Hấn đã giật lấy cái hộp nhỏ từ tay nó nhưng nó vẫn “nuối tiếc” không chịu buông.

-Thả ra ngay

Hấn trừng mắt giật mạnh

Mạnh Khang và Bảo Như “hồi hộp” nhìn hấn từ từ mở hộp quà.

-Cái...cái gì đây?

Hấn chau mày nhìn một cái khăn len “tơi tả”

-Cái...cái đó...

Chời ơi, voi con em có bỏ nhảm quà vào không vậy?

-Em dám lấy nùi giẻ tặng anh hả?

Nó không nói nên lời khiến tình hình càng thêm “căng thẳng”

Bảo Như rất muốn bênh vực nó nhưng nhìn cái khăn len “lĩa chĩa” những sợi len Bảo Như không nói được câu nào

-Cai này hông phải nùi giẻ, là...là khăn em tự đan đó. Đáng lẽ rất đẹp nhưng...cặp đôi quái vật nhai mất rồi....^%*&^&*&()*&*

Nó ngồi giải thích một hồi mọi người mới nhận ra “chân tình” của nó.

-cũng không tới nỗi nào.

Hấn không trách cứ nó nữa mà lấy cái “nùi giẻ” choàng lên cổ.

Tuy không thể hiện ra mặt nhưng trong lòng thấy ấm áp lắm, một món quà tự tay người hấn yêu cất công làm tặng. Cái khăn đột nhiên đẹp hơn bao giờ hết, cảm giác hạnh phúc dâng trào.

Thấy hấn đầy tâm trạng nó lên tiếng

-Sao không có bánh kem?

-Voi con , em không biết rồi. trước giờ Huy nó không tổ chức sinh nhật bao giờ cũng không thích có bánh kem vào ngày sinh nhật

-Sao? kỳ vậy

Hắn ngồi đó không trả lời làm nó càng cảm nhận rõ hơn sự cô độc trong cuộc sống của hắn. nó hớn hở

-vậy giờ em đi mua bánh nha

-Không thích, em ở nhà đi

-Nhưng em thích, phải thổi nến mới là ngày sinh nhật.

Nó không đợi hắn nói tiếp đứng dậy chạy ù lên phòng lấy áo khoát rồi hớn hở chạy xuống.

-Thưa thiếu phu nhân xe chuẩn bị xong rồi

-Dạ, cảm ơn bác

Hắn cũng chuẩn bị đứng dậy

-Anh đi với em

-Không, nhìn thấy trước bánh sinh nhật của mình khi ước điều ước không thành hiện thực được đâu

Nó cười rặng rỡ chạy ra xe.

Hắn nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của nó tâm trạng thật hỗn độn. không hiểu sao lúc này hắn không muốn rời xa nó nữa bước

Trên xe nó thấy rất vui và háo hức. nó muốn xem khuôn mặt hắn khi thấy cái bánh sinh nhật đầu tiên trong đời, thấy hắn ước và tò mò không biết trong điều ước của hắn có nó hay không

Mãi mê với những ý nghĩ tới khi vệ sĩ mở cửa xe nó mới giật mình thấy đã tới tiệm bánh

-Thưa, tới rồi ạ

-À..cảm ơn

Nó chạy nhanh vào một tiệm bánh nhỏ bên đường, chọn một cái bánh bắt kem tỉ mỉ nhất, chiếc bánh dùng 2 màu chủ đạo là xanh lá làm nổi bật màu kem trắng.

Tính tiền xong nó chợt nghĩ ra một ý tưởng

-Cho hỏi ở đây có bán pháo hoa không?

-Không , nếu muốn mua cháu qua cửa hàng phía bên kia đường nhé

Cô bán bánh chỉ cho nó một cửa hàng trang trí xinh xắn.

Cảm ơn xong nó mang bánh ra xe nói với tên mặc vest đen đang đứng đó

-Anh cầm bánh vào xe đi, tôi qua phía kia đường mua thêm đồ sẽ quay lại ngay

Người mặc vest đen hơi phân vân nhưng nó đã kịp chạy mất.

-thiếu phu nhân

Kết..t..t..t..

Chưa kịp chạy tới chỗ nó thì 2 chiếc xe không biết ở đâu chặn lối tên vệ sĩ, chiếc xe gần nó mở cửa, một người thanh niên bước xuống lại gần làm nó ngạc nhiên

-Làm gì vậy?

-Cô là Đường Du?

Nó chưa kịp trả lời thì một cái khăn đã bịt kín mũi và miệng nó, nó không cảm thấy gì nữa chỉ thấy đầu óc bắt đầu mụ mị và cảm giác người nó đang được người thanh niên lạ mặt kia bế lên.

-Thiếu Phu nhân...

Tên vệ sĩ bị 3 , 4 tên khác làm vướng tay. Xử lý bọn này đối với anh ta không khó nhưng mọi việc xảy ra quá nhanh khi anh ta đánh cho bọn người kia bỏ lên xe tháo chạy cũng là lúc người mà anh ta được lệnh phải bảo vệ cũng bị những người lạ mặt bắt lên xe đi mất.

36. Chương 36

Chap 36:

-Câu làm gì mặt mày đăm đăm vậy?

Mạnh Khang hỏi khi hắn cứ ngồi đó nhìn ra cổng, nó đi được một lúc rồi , hắn thấy trong lòng không yên tâm tí nào. Chưa kịp trả lời thì điện thoại hắn rung lên

-Thiếu..thiếu gia, thiếu phu nhân...bị bắt rồi

Chỉ cần nghe tới đó hắn thấy trái tim bắt đầu đập thật nhanh, đầu hắn nóng cả lên. Ánh mắt thay đổi làm Mạnh Khang không hiểu

-Sao vậy?

-Tiểu Du, bị bắt cóc

Mạnh Khang tỏ vẻ mặt như không tin vào mắt mình. Đứng dậy Mạnh Khang nhìn hắn

-Chúng ta đi thôi

-Đi đâu?

-đi tìm

Mạnh Khang rất ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của hắn. thật ra anh ta đâu biết trong lòng hắn đang như lửa đốt. Hắn đi vào nhà ngồi xuống ghế sofa giọng vẫn lạnh lùng như âm vực không như thường

-Không phải tìm, người bắt Tiểu Du nhất định có ý đồ vì vậy chúng sẽ liên lạc với ta trước.

Mạnh Khang thật sự ngạc nhiên trước sự nhẫn nại của hắn.

Nó thấy hơi chóng mặt mình mảy ẽ ảm. mở mắt nó thấy trước mặt là khung cảnh hoàn toàn xa lạ

-Đây là đâu?

Vẫn không hiểu chuyện gì thì một giọng nó từ từ tiến lại gần nó

-Tĩnh rồi hả cô em?

Nó thấy trước mặt là người hoàn toàn xa lạ, nếu không lầm thì đây là một khi nhà máy bỏ hoang.

Muốn nhúc nhích nhưng không được nó mới biết mình bị trói chặt vào cái ghế đang ngồi.

-Anh bắt cóc tôi làm gì?

Thấy nó vẫn khá bình tĩnh Trung vĩ cười gian trá

-thông minh quá. Nhưng yên tâm cô em không

phải đối tượng của anh. Anh chỉ cần thả chồng em thôi

-Gia Huy...?

-Cái thằng khốn đó. Lợi dụng công ty nhà tao đang thất thế, ép gia đình tao tới bước đường cùng phải bán công ty cho nó với giá rẻ như bèo. Tao phải trả thù.

Ánh mắt Trung Vĩ sắc như dao làm nó thấy lạnh buốt nơi sống lưng. Nó không lo cho bản thân mà chỉ lo cho hắn. Bây giờ nó mới thật sự hiểu rõ vì sao hắn đưa cho nó một bản danh sách dài, vì sao lúc nào hắn cũng cho người theo sát nó. Vì nó là điểm yếu duy nhất của hắn.

Nó cố gắng nói lỏng dây trói ở 2 tay đang bị trói sau lưng.

-Phải trốn khỏi đây, không thể liên lụy Gia Huy được...!

Trung Vĩ đã ra ngoài từ nãy. Hắn ra lệnh cho 2 tên đứng ngoài

-Canh chừng cô ta cẩn thận

Nói rồi hắn bước ra xa, chiếc tai nghe trên tai nhấp nháy đèn báo tín hiệu cuộc gọi tới.

-Chào sếp

-Mọi chuyện sao rồi?

-Bắt được rồi

-Ừm, tôi muốn cậu giúp tôi làm một việc nữa, sau khi xong, cậu muốn làm gì kẻ thù của cậu cũng được

-Ok, chuyện gì?

-Hừ...thử coi vợ hắn gan lỳ như thế nào. Nhưng tuyệt đối....

-Không được động tới con nhỏ đó chứ gì?

Cuộc thỏa thuận chấm dứt Trung Vĩ cười cười

-Ha ha vụ này lời to, vừa trả được thù vừa có tiền nữa chứ, bọn nhà giàu ngu thật.

Cách đó không xa một chiếc xe đậu nơi khó thấy nhất, người trong xe vẫn đeo tai nghe ra lệnh

-Gọi cho cô ta được rồi.

-Vâng

***BUỔI CHIỀU:**

Nó bị bắt cũng khá lâu, hắn tuy bình tĩnh nhưng trong lòng rất nôn nao

-“sao vẫn chưa điện thoại, không lẽ mình đoán sai?”

Hắn đang thắc mắc thì điện thoại lại rung

-“tin nhắn”

From: 0908*****

Nội dung chỉ ngắn gọn một dòng địa chỉ và hình nó đang bị trói trên ghế kèm theo câu nói quen thuộc của bọn bắt cóc: phải đi một mình

Không suy nghĩ nhiều hắn lao ra xe chạy thật nhanh ra ngoài không nói với ai câu nào, Mạnh Khang nhanh nhẹn cùng vài tên vệ sĩ bám theo sau.

-“sắp được rồi”

Nó đang cố gắng nói lỏng dây trói dù tay đã rướm máu, đau rát. Cùng với sự đau buốt ngày càng tăng thì sợi dây lại càng nói lỏng hơn cho tới khi tuột khỏi tay nó.

-“Được rồi”

Nó mừng quýnh nhanh chóng cởi dây trói ở chân, quan sát xung quanh chỉ có một cửa sổ bị bít bởi những cành cây bên ngoài

Không nghĩ gì nhiều nó nhanh nhẹn lợi dụng thân hình nhỏ nhắn lấy cái ghế làm bàn đạp chui ra khỏi cửa sổ.

-A... ui da, đây là..rừng sao?

Nó không ngờ xung quanh ngôi nhà này là rừng núi như vậy, điều đó đồng nghĩa với cơ hội nó chạy đi kêu cứu là rất khó.

-Cứ chạy khỏi đây đã.

Cạch...

Trung Vĩ mở cửa bước vào nụ cười đắc ý

-Ha ha, chồng cô sắp....

Mặt Trung Vĩ bỗng biến sắc, hắn muốn điên lên lao ra cửa hét lớn

-CÁC NGƯỜI CANH GÁC KIỂU GÌ VẬY HẢ?

-sao? – đám người canh gác nhìn Trung Cĩ một cách khó hiểu càng khiến anh ta tức giận

-ĐỒ NGU, CON NHỎ TRỐN RỒI MAU ĐI BẮT VỀ ĐÂY

Đám người đó lao vào khoảng rừng cây trước mặt tìm nó.

Còn nó, sau khi thoát khỏi ngôi nhà nó chạy thục mạng mong sớm tìm được đường lộ để thoát thân. Nhưng càng đi càng thấy rừng cây dày đặc , nó đã mệt và đuối sức lắm rồi

-Mau lên, qua bên đó tìm đi

-“Chết rồi”

Đám người của Trung Vĩ đã đuổi tới nơi, chân nó thì sưng tấy nên việc bỏ chạy bây giờ rất khó khăn. Nó trốn vào một bụi cây to , ngay cả thỏ cũng không dám thỏ mạnh.

Đang hồi hộp thì một bàn tay bịt chặt miệng nó

-Suyt.....

Hốt hoảng nó quay lại nhìn , nó không ngờ lại gặp cô ta ở đây.

Tuy không muốn nhưng thà đi với cô ta còn hơn bị bọn người của Trung Vĩ tóm được nó.

-Sao cô biết tôi ở đây?- vừa đi nó vừa hỏi

-CÔ thật ngốc, chuyện cô bị bắt cóc ai cũng biết rồi. tôi không muốn Gia Huy vì cô bị uy hiếp nên mới tới cứu cô thôi

-Ừm...dù cô không có ý tốt tôi cũng cảm ơn.

-Hừ...không cần cảm ơn vội đâu

Một nụ cười nửa miệng làm khuôn mặt cô ta trở nên gian xảo vô cùng, nhưng không may là nó không thấy điều đó.

-Chúng ta đi đâu vậy?

-Cứ đi rồi sẽ biết thôi, tôi cứu cô mà

Bây giờ nó không còn lựa chọn, đành phải nắm lấy cơ hội cuối cùng này.

-Tới rồi.

-Đây là đâu....cô...cô định làm gì?

Trước mặt nó không phải đường lộ mà là một ngôi nhà hoang tởm tàn khác. Dự cảm báo có chuyện không lành nó sợ hãi quay người bỏ chạy.

-á..á...á...

-CÔ tưởng lại dễ dàng thoát được sao? tôi không ngu như lũ người kia đâu.

Nó bị 2 tên to lớn giữ chặt còn Đại Ánh thì dùng bộ mặt đắc thắng nhìn nó.

-Đưa nó vào trong đi

-Không, bỏ tôi ra ...

Trung Vĩ sốt ruột đi qua đi lại , một tên hớt hải chạy về

-tìm thấy chưa?

-Vẫn chưa, khu rừng ày rộng quá

-KHỐN KIẾP, LŨ NGU MAU ĐI TÌM ĐI

Két..t..t..

Gấp gáp dừng xe hấn một mình bước tới cánh cửa khu nhà hoang

Rầm..m..m..m..

Trung Vĩ đang ngồi trên ghế, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh

-mày tới rồi à?

-Trung Vĩ?

-Nhớ tao chứ, nhờ phúc của mày mà tao mới được như ngày hôm nay.

Không chấp nhất lời thách thức, hấn gằn giọng

-Vợ tao đâu?

-Ha ha , nhìn mày không có vẻ gì là lo lắng. nhưng mày yên tâm, tao đã đưa vợ mày tới nơi tử tế có người chăm sóc đằng hoàng

Hơi nhúu mày, vẻ mặt vẫn lạnh băng, trong đầu hấn đang cố gắng phân tích mọi chuyện

-Tốt nhất mày nên thả vợ tao.

-Không thì sao? À...nhưng còn một cách , nếu mày để tao trút giận biết đâu tao sẽ trả cô vợ xinh xắn đó lại ày

Tách***

Trung Vĩ búng tay, bên ngoài một đám người ủa vào trên tay cầm gậy gộc mặt đằng đằng sát khí.

-xử nó đi!

Sau mệnh lệnh của Trung Vĩ đám người kia hung tợn nhào tới vùng gậy tới tấp vào mục tiêu

Cầm đầu một tổ chức có nhiều đối thủ trên thương trường lẫn trong thế giới ngầm đám người này không dễ động vào hấn.

Trung Vĩ thấy tình hình không như mình mong muốn , lấy lại bình tĩnh anh ta móc túi lấy điện thoại bấm số cố tình nói cho hấn nghe thấy

-Đánh con nhỏ đó đi!

Chỉ một câu nói của Trung Vĩ hấn bỏ tay xuống đúng lúc cây gậy giáng xuống

Bốp...bốp...

Một cơn mưa gậy trút xuống người hấn. không chống trả vì hấn đang phân vân không biết có thật nó đang trong tay bọn này không nhưng nếu là thật thì hấn không muốn nó phải chịu đau đớn.

-Ha ha ha quả thật con ranh đó là điểm yếu của mày.

ở một phía khác Mạnh Khang và toán vệ sĩ của hấn đang tra tấn một tên khác

-Nói! Bọn mày giấu Voi con ở đâu? -Mạnh Khang nghiêm nghị nhìn tên to con kia đang quần quai vì đau đớn

-Tôi...tôi không biết

-Giúp hấn khôn ra đi

Sau câu nói của Mạnh Khang đám vệ sĩ lại đánh tên kia tới tấp. máu đã ướt đầm nhưng tên này vẫn không khai

Cạch...

-Mất thời gian quá.

Mạnh Khang lên đạn, cầm súng chìa thẳng vào tên đang nằm giọng dứt khoát

-Nói hay là chết đây?

Thấy ánh mắt của mạnh Khang không có vẻ gì là hù dọa tên kia run rẩy

-tôi nói , tôi nói. Cô ấy thoát rồi, trốn thoát rồi nên cậu Trung vĩ lệnh bọn tôi đi tìm, đang tìm thì bị anh bắt.

-Trung Vĩ?- Mạnh Khang gãi đầu cố nhớ ra cái tên nghe có vẻ “quen quen”. –À, tên phá gia chi tử.

Biết được thông tin quan trọng Mạnh Khang móc điện thoại bấm số hắn.

Hắn đang nằm dưới sàn, chịu đựng từng trận đòn thì điện thoại rung trong túi.

-Tao muốn nghe điện thoại!

-Gi...???

Trung Vĩ vô cùng ngạc nhiên trước sự bình thản và câu đề nghị của hắn. tên này cười

-Sao? muốn viết di chúc à?

Rầm..m..m

Đang cười hả hê Trung Vĩ giật mình khi cánh cửa lại bị đập mạnh, Mạnh Khang nhìn trung Vĩ giọng mỉa mai

-Mày mới là người cần viết di chúc

Nhìn sang thấy hắn đang nằm dưới sàn Mạnh Khang cười tươi

-Sao không nghe điện thoại?

-Xin lỗi, tôi bận quá.

Thấy Mạnh Khang cùng đám vệ sĩ Trung Vĩ tức điên

-ĐỒ KHỐN, SAO MÀY DÁM DẪN THÊM NGƯỜI TỚI

Hắn vẫn còn sức đứng dậy, nhìn Mạnh Khang chờ đợi

-có kết quả chưa?

-Rồi, Voi con trốn rồi, cậu đã bị “lợi dụng thân xác”

Chỉ đợi như vậy hắn nhếch môi tới gần Trung Vĩ

-mày tới số rồi!

5 phút sau:

Đám người của trung Vĩ bị vệ sĩ của hắn đánh không ngời dậy nổi, riêng Trung Vĩ do tự tay hắn chăm sóc.

37. Chương 37

Chap 37:

Nằm dưới đất, tình hình bây giờ đã được thay đổi, hắn một chân dẫm lên người Trung Vĩ giọng đều đều

-Ai sai mày làm ?

-Không ai cả, vì tao thù mày tận xương tủy nên mới muốn trả thù

Nhìn Trung Vĩ hần nửa tin nửa ngờ, nhưng tình hình không cho phép hần ở đây lâu

-Đi thôi

Mạnh Khang cùng đám vệ sĩ theo hần ra ngoài

-Tìm vợ tôi đi, không tìm được đừng về nữa

Hần và Mạnh Khang cũng bắt đầu đi tìm, trong lòng hần đang rối đủ thứ chuyện, nhưng hần lo cho nó nhiều nhất, những vết thương trên người hần như không làm hần có bất cứ cảm giác đau đớn nào.

Trung Vĩ cố gượng dậy thì điện thoại sáng đèn, hần lượm chiếc tai nghe

-Thất bại rồi!

-Chưa đâu, tôi sẽ chỉ cậu chỗ tìm ra vợ hần, cậu sẽ tìm ra trước và tiếp tục làm chủ tình hình

-Sao?

-Tại sao cô làm vậy?

Ngồi dưới sàn tay chân một lần nữa bị trói chặt nó nhìn Đại Ánh , ngồi trên ghế đối diện Đại Ánh tặng nó một cái nhếch môi

-Vì tao ghét mày, đây là cơ hội tốt. Ai cũng nghĩ mày bị tên kia bắt đi, nếu tao có giết mày cũng chẳng ai biết, huống hồ gì đây là nơi hẻo lánh

-Cô thật độc ác

Đại Ánh rú lên điên dại

-Ha ha ha độc ác sao? mày muốn nói sao cũng được. chẳng phải mày đã từng thách thức tao?

Nó im lặng, nhìn Đại Ánh nó thấy ghê sợ cô ta

-Sao ? không nhớ à? Chẳng phải lúc ở bệnh viện mày nói nếu tao giết mày tao vẫn thua sao?

-Thì sao?

-thì tao sẽ chứng minh xem mày đúng hay tao đúng. Khi mày chết Gia Huy sẽ là của tao

Dường như con người nó, nét mặt nó luôn tỏ ra bình tĩnh trong những chuyện như vậy. nó nhìn Đại Ánh ánh mắt thách thức

-Vậy sao cô không giết tôi ngay đi?

Ánh mắt căm thù Đại Ánh nghiêng rặng

-Đâu dễ mày chết dễ như vậy được. Tao hận mày như vậy thì phải hành hạ mày từ từ ày chịu đau đớn đến chết.

Nó nhìn Đại ánh cười nhạt, ánh mắt trống rỗng . nó đã quá mệt mỏi, toàn thân rã rời bây giờ nó chỉ muốn ngủ thôi. Nó nhắm mắt giọng bất cần

-Tùy cô!

Đại ánh càng điên lên , cô ta trừng trừng nhìn nó.

-Mày nghĩ nhắm mắt lại chờ đợi là được sao? tao sẽ ày biết thế nào là đau đớn

Đứng dậy Đại Ánh bước tới gần nó. Dùng chân cô ta đạp mạnh lên cổ chân nó

-Chết nè

Cơn đau làm nó mở mắt, Đại ánh tiếp tục đè mạnh chân cô ta lên cổ chân nó. Chân đau làm mặt nó trắng bệch, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản lạ thường

-CỒ thật đáng thương

-Cái gì?-Đại Ánh ngạc nhiên nhìn nó

-Tôi nói cô thật đáng thương, phải hành hạ người khác mới có thể vui vẻ, luôn muốn chiếm đoạt hạnh phúc của người khác và nghĩ rằng có nó sẽ hạnh phúc.

-Mày im đi, nói nhiều

Đại Ánh tức giận dùng cây gậy gỗ gần đó quất mạnh vào người nó.

-Ha ha, sao? biết thế nào là đau đớn chưa

-Nếu hành hạ tôi làm cô thấy vui như vậy thì coi như trước khi chết tôi cũng có ích.

-Được, vậy tao sẽ làm ày phải quỳ xin tha

Để chứng minh cho hành động của mình Đại Ánh dùng chân đá mạnh vào người nó, nhiều nhất là vùng bụng

-Mày chết đi.

Đại Ánh dồn bao tức giận vào người nó, do lực tác động quá mạnh khỏe môi nó bắt đầu chảy máu.

-sao? mày thấy thế nào? Bây giờ ai thắng ai thua đây?

Nó mệt mỏi không trả lời, mồ hôi túa ra trên trán , trong đầu nó bây giờ chỉ còn lại hình ảnh của hắn mà thôi, bất giác môi nó mấp mấp

-Gia...gia Huy..

-Ha ha thật tội ày, đừng nghĩ gia Huy sẽ tới đây cứu mày. Đừng hy vọng nữa.

Nó nằm dưới sàn, khuôn mặt trắng bệch, toàn thân rã rời. nhìn nó mà Đại Ánh hả dạ vô cùng

-Chưa hết đâu, tao còn một món quà nữa dành ày đây.

Lấy trong giỏ ra một con dao nhỏ, cúi xuống bên nó

-tao sẽ ày chết thật khó coi

Đại Ánh không ngần ngại đưa con dao sáng choang sắc nhọn lên khắp mặt nó, cô ta muốn thấy vẻ sợ hãi của kẻ thù nhưng nó vẫn không biến sắc

-Được, mày giỏi lắm để coi mày còn cứng đầu được bao lâu.

Đại Ánh vung con dao sắc bén định rạch một đường trên mặt nó thì một giọng nói làm cô ta khựng lại

-Cô nghĩ mình đang làm gì vậy?

Quay lại, phía sau cô ta là Trung Vĩ, người của Trung Vĩ nhiều hơn nên tất nhiên anh ta chiếm ưu thế

-Sao anh biết chỗ này?

-Cô không cần biết, chỉ cần trả lại “vật phẩm” cho tôi

-Không đời nào, cô ta là của tôi.

Cạch....

-Thật phiền phức

Nói một cách chán nản Trung Vĩ đồng thời lên đạn chìa súng vào đầu Đại Ánh

-Anh dám?

-Thử nhé

Khuôn mặt thích thú đó khiến Đại Ảnh biết mình đang đối mặt với một tên liều mạng.

Thấy cô ta im lặng Trung Vĩ nhếch môi

-Đưa con nhỏ đó đi

Một tên thuộc hạ tháo dây trói, bế nó lên. Nó vẫn mở mắt nhưng không phản kháng cũng không nói gì, nó đã kiệt sức.

Nhìn Đại Ảnh Trung Vĩ mỉm mai

-Bây giờ tôi biết vì sao tên Gia Huy chọn con nhóc đó chứ không phải cô rồi

-Cái...cái gì?

-Cô Quá tầm thường ha ha ha

Để lại một tràng cười dài Trung Vĩ bỏ đi. Đại ảnh nắm chặt tay ánh mắt căm tức

-Đồ dê tiện!

Đưa nó tới một nơi cách đó không xa, cuối cùng nó cũng được ngồi dựa lưng vào một gốc cây. Trung Vĩ ra lệnh cho đám thuộc hạ

-Gọi cho chồng cô ta đi

Quay sang Trung Vĩ nâng cằm nó đưa chai nước đút cho nó một ít nước

-Thấy chưa, ở chỗ anh sung sướng không chịu, bỏ trốn làm gì bây giờ thương tích đầy mình.

Nhìn nó Trung Vĩ bỗng thấy thích thú

-Cô em cũng xinh nhỉ?

-Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra ngay

Hắn và Mạnh Khang cùng đám vệ sĩ đứng phía sau giọng đầy đe dọa

Nhìn sang nó hắn hơi nhúu mày

-Trung Vỹ?

-À...đừng có nhìn tao như vậy, không phải tại tao đâu.

Ngồi xuống Trung Vĩ cầm dao kề sát cổ nó

-Nhưng nếu bây giờ mày không chịu nhượng bộ thì kết quả cuối cùng là ...tại mày đó

-Mày muốn sao?

-Ha ha, mày biết mà.

Hắn quay sang Mạnh Khang

-Tất cả không được xen vào

Trung Vĩ đắc ý

-Xử nó đi

Đám người kia hùng hổ cầm gậy xông vào

-Gia Huy cẩn thận

Sau tiếng của mạnh Khang một cây gậy vụt mạnh từ phía sau khiến hắn khụy xuống. khuôn mặt vẫn không tỏ ra một chút sắc thái.

-Gia...Gia Huy...

Nó thấy tất cả, nghe tất cả môi mấp mấp gọi tên hắn, không biết hắn nghe không chỉ thấy ánh mắt hướng về phía nó.

-CỒ...cô làm gì vậy?

Mọi người bất ngờ trước hành động của nó, nó nắm lấy tay cầm dao của Trung Vĩ đang kề ngay cổ ấn vào cổ mình. Một vệt đỏ lan ra làn da trắng. nó nhìn sang hắn nói giọng tức giận

-Em thà chết còn hơn nhìn anh như vậy, thà chết không làm gánh nặng của anh.

-Ngốc...ngốc...em thật ngốc!

Hắn la nó nhưng ánh mắt dịu dàng, không đợi thêm nữa hắn bắt đầu chống trả lại bọn người kia, Mạnh Khang và đám vệ sĩ cùng xông tới.

Một cuộc hỗn chiến xảy ra trong tích tắc, hắn lao về phía Trung Vĩ ánh mắt anh ta đang hoang mang.

-Khốn kiếp, nếu không giết được mày tao sẽ ày phải sống trong hối tiếc.

Ôm nó đứng lên Trung Vĩ ấn mạnh dao cửa vào cổ nó. Những dòng máu đỏ chảy xuống làm bao nhiêu quyết tâm của hắn cũng trôi theo

Phía xa một người tai đeo tai nghe đang dùng ống nhòm quan sát tất cả

-Thưa cậu, tên đó giết cô gái thì sao?

-Hắn không dám cãi lời tôi đâu, vở kịch này hay thật

-Nhưng hắn vào đường cùng rồi biết đâu...

-Thì cứ đợi mà xem, dù sao hắn cũng đã làm trái ý tôi anh nghĩ tôi nên cho cậu ta sống tiếp không?

Một đường cong nham hiểm ẩn hiện trên gương mặt đó. Hắn thích thú nhìn ra phía xa

-Không được động tới vợ tao. nếu không đừng trách

-Ha ha thử xem -con dao mỗi lúc một cửa sâu vào cổ nó

Hắn đau lòng lắm, giọng thương lượng

-Vậy tao sẽ thay chỗ cô ấy

Ngẫm nghĩ vài giây Trung Vĩ mỉm cười

-Được. Mày lại đây

Nhanh chóng Trung Vĩ đẩy nó về phía Mạnh Khang một tay cầm súng chĩa vào đầu hắn.

-Ha ha lần này mày hết đường thoát

Cạch..**

Trung Vĩ ánh mắt ngập trong thù hận, tay lên đạn nhắm thẳng vào đầu hắn

-Voi con....-Mạnh Khang ngạc nhiên thấy nó khập khiễng bước ra khỏi nơi an toàn ánh mắt trống rỗng bước lên phía trước

-ĐỒ NGỐC EM LÀM GÌ VẬY?

Hắn hét lên như muốn tỉnh dậy và làm chủ hành động của mình, nhưng nó không quan tâm, nhìn thẳng vào Trung Vĩ nó nói đủ nghe

-Tôi phải làm sao mới cứu được anh ấy?

-Cái...cái gì? Cô em điên à? -Trung Vĩ nhếch môi chế giễu. nhưng nhìn ánh mắt nó hắn ngừng cười. móc trong túi ra một khẩu súng ngắn ném về phía nó

-Tôi không biết trong đây còn đạn không, bây giờ cô em dùng súng bắn vào đầu mình nếu súng hết đạn thật thì cô em chết, hắn cũng phải chết. Nếu cô còn sống được thì tôi tha hắn.

-MÀY ĐIÊN RỒI –Mạnh Khang tức giận, nhìn sang nó Mạnh Khang kéo nó về

-Đừng nghe lời hắn...

Chưa nói hết nó đã tuột khỏi tay Mạnh Khang cúi xuống cầm lấy cây súng.

-Voi con....

-Tôi sẽ thử

-Ha ha ha tuyệt, nào để xem sống hay chết đây

Trung Vĩ thích thú quan sát từng cử động của nó. Cầm súng chĩa vào đầu mình nó hướng ánh mắt về phía hắn đang nhìn nó giận giữ. Nó chỉ mỉm cười, tay nhẹ nhàng lên đạn

Cạch...***

Mọi ánh mắt đổ dồn vào nó

38. Chương 38

Chap 38:

Đối với hắn thời gian như ngừng lại người hắn tê cứng trái tim hắn đập thật nhanh ánh mắt nhìn chăm chăm người con gái trước mặt.

Nó vẫn đứng đó, thản nhiên cầm khẩu súng đã lên đạn bóp cò

Tách*

Mọi người đều như ngừng thở chỉ duy có nó là thấy thoải mái một cách lạ lùng, vì nó biết dù sống hay chết thì cũng sẽ bên cạnh hắn.

-Khôn..g...không có đạn –Mạnh Khang thở ra nhẹ nhõm.

Quay sang Trung Vĩ Mạnh Khang gần giọng

-Thằng khốn, súng không có đạn mày thua rồi thả Gia Huy ra.

Trung Vĩ vẫn giữ vẻ đắc ý, cười vang

-Ha ha ha ha tụi mày ngu hết biết, mày nghĩ tao sẽ giữ lời sao?

-MÀY...

Mạnh Khang tức lắm nhưng giờ sinh mạng hắn đang nằm trong tay Trung Vĩ nên cũng không thể làm gì được.

-Ha ha Gia Huy, kéo dài làm gì đằng nào mày cũng phải chết thôi.

Ánh mắt sáng lên tia đắc chí xen lẫn thù hận, Trung Vĩ ấn sát súng vào đầu hắn tay chuẩn bị bóp cò

Cạch ** Cạch

-Nếu mày cũng hết muốn sống thì bóp cò đi.

Mạnh Khang cùng đám vệ sĩ phía sau đồng loạt chĩa súng vào Trung Vĩ. Nhưng ý muốn bảo thù của hắn lớn hơn tất cả nỗi sợ.

-Được, vậy tao với mày chết cùng nhau vậy.

Bóp....

-Á..á..

Chưa kịp bóp cò thì phía sau một vật nặng và cứng đập mạnh vào đầu làm Trung Vĩ choáng váng ngã ra đất. Hắn nắm bắt cơ hội đá cây súng ra xa lao tới bên cạnh kéo nó sát vào người.

-Bắt hẩn đi.

Mạnh Khang cùng người của hẩn tiến tới phía Trung Vĩ.

-Mày thua rồi!

Ánh mắt tức giận Trung Vĩ nhìn về phía người đã đánh hẩn, là Đại Ánh

-Con khốn, mày có biết mày đang làm gì không

-Tôi phải bảo vệ Gia Huy

Mạnh Khang đã chĩa súng vào Trung Vĩ.

Hẩn nhìn nó, nó đã đuối sức, nãy giờ nó cố gắng gượng

-Tiểu Du, em có đau lắm không?

-Em...

Chưa nói được gì nó đã lịm đi, cơ thể không còn nghe theo ý nó nữa

-Tiểu Du!

Hẩn ôm nó vào lòng bế nó lên.

-Cậu tính xử hẩn sao đây Huy?

-Tùy cậu.

Hẩn đang quay gót bỏ đi thì Trung Vĩ hét với theo

-ĐỒ HÈN NHẤT, MÀY CÓ GAN QUAY LẠI ĐÂY CHO TAO

-Câm miệng đi mày chết chắc rồi

Không hiểu suy nghĩ như thế nào mà hẩn quay sang

-Về thôi Khang

-Nhưng còn hẩn?

-Tha cho hẩn đi

-Sao...?

-MÀY SẼ HỐI HẬN CHO MÀ XEM. –Trung Vĩ nói với theo

Tuy thắc mắc nhưng Mạnh Khang cũng theo hẩn ra xe.

Mạnh Khang nhìn hẩn đang ôm chặt nó

-Chẳng giống cậu tí nào . Sao lại tha cho hẩn

Ánh mắt vẫn không rời khỏi nó về mặt trầm ngâm hẩn thở hắt ra

-Tôi không muốn nhúng tay vào những việc như thế này nữa. Bây giờ tôi có thứ quan trọng hơn cần phải bảo vệ!

Nhìn sang nó Mạnh Khang phần nào hiểu được cảm giác của thằng bạn thân.

Mấy chiếc xe bắt đầu lăn bánh bỏ lại Trung Vĩ và Đại Ánh.

-Gia Huy, em mới là người cứu anh mà

Ánh mắt cô ta buồn man mác, nhìn thấy mà Trung Vĩ càng tức giận

-CON NGU , MÀY LÀM HỎNG CHUYỆN RỒI

Trung Vĩ bật dậy với lấy khẩu súng chĩa thẳng vào Đại Ánh, khuôn mặt hẩn lên những đường nét giận giữ khiến Đại Ánh hoảng sợ tột độ

****Đoàng****

Âm thanh vang lên giữa khu rừng núi vắng lặng. Một dáng người gục xuống máu dần loang ra thấm xuống mặt đất

Chiếc xe dừng lại, hấn bế nó vào nhà bước chân gấp gáp

-Thiếu gia...thiếu phu nhân bị sao vậy?

-Mau gọi bác sĩ

-Va...vâng!

Bảo Như sốt ruột ở nhà đợi tin cũng lo lắng

-Chị Đường Du bị gì vậy ? có chuyện gì....

-Không sao, có gì anh từ từ kể cho em nghe.

Đặt nó lên giường , nhìn nó bị thương khắp người mà hấn thấy lòng se lại

-Tiểu Du, xin lỗi em

*1 Tiếng sau

Vị bác sĩ vừa khám cho nó xong quay sang hấn, mạnh Khang và Bảo Như

-Bị thương nhiều quá, cô ấy chịu đựng được quả thật không phải dễ

-Vậy có gì nghiêm trọng không?

-Chân bị thương rất nặng. Tạm thời không nên cử động nhiều. Nếu muốn di chuyển có lẽ nên dùng xe lăn hay nạng sẽ tốt hơn.

-Còn những vết thương khác? Lúc này thay đồ em thấy toàn thân chị ấy đầy vết thương.

Bảo Như lo lắng nhìn bác sĩ, riêng hấn nghe tới đây cũng thấy nhói nơi lồng ngực

-Những vết thương đó cũng cần thời gian tĩnh dưỡng mới hết được, nhưng trong vài ngày tới có thể cơ thể sẽ rất ê ẩm và đau nhức.

-Ông thêm thuốc giảm đau vào thuốc chứ? -Hấn chau mày

-Ừ, đây là toa thuốc

Bác sĩ đi rồi, Mạnh Khang và Bảo Như cũng đã về phòng hấn ngồi kế bên nhìn nó nhắm nghiền mắt hơi thở nhẹ hấn cảm giác thật yên bình những chuyện xảy ra hôm nay như một giấc mơ vậy. Không, nói đúng hơn là một cơn ác mộng thì đúng hơn.

Lấy tay vuốt mái tóc nó hấn hôn nhẹ lên trán

-Anh yêu em , rất nhiều.

Cạch***

-Chuyện gì?

-Tất cả là do anh bày ra đúng không?

-Tại sao tôi phải trả lời cô

-Anh thật độc ác

-HỪ...Đáng lẽ cô nên cảm ơn tôi nếu không bây giờ người phải chết là cô rồi

-Hấn cũng là người của anh vậy mà anh cũng...

-Nói nhiều, cô giữ được cái mạng là được rồi, biến đi

-Anh....

-ĐI RA

Rầm...

Cánh cửa giận giữ đóng mạnh. Một âm thanh trầm trầm nhưng có chút ranh mãnh

-Hừ...hết giá trị lợi dụng cô cũng sẽ như tên Trung Vĩ thôi.

***SÁNG:**

Ánh sáng làm hấn chói mắt. một mỗi mở mắt nhìn sang bên giường hấn không thấy nó đâu.

****Cạch...*****

Hướng về phía âm thanh hấn thấy nó đang đứng nơi cửa sổ, ánh mắt vô hồn, tay cầm súng vừa lên đạn

-Tiểu Du? Em làm gì vậy?

Bước tới gần nó hơn hấn bắt giác run sợ khi nó cầm súng chĩa thẳng vào đầu

Không hiểu sao hấn không thể cử động, không thể bước tới bên nó. Một nụ cười nhạt nở trên môi nó nhìn hấn nhưng ánh mắt thì ở rất xa

****Đoàng*****

Âm thanh chói tai vang lên nhưng hấn không nghe thấy gì, mọi việc bây giờ như một cuốn phim mà nhân vật chính là hấn và nó.

Nó khụy xuống tay buông rơi khẩu súng , khoảnh khắc đó thời gian như ngừng lại và hấn cũng muốn ngừng thở trái tim tê buốt một cảm giác khủng khiếp xâm chiếm tâm hồn.

-Tiểu Du?

Khó khăn lắm hấn mới bước được vài bước tới chỗ nó đang nằm. máu loang lổ khắp nơi , ôm nó vào lòng hấn thấy đôi mắt nó bây giờ đã lạnh, hơi thở ấm áp cũng không còn. Chỉ còn một điều trong đầu hấn bây giờ, hấn đã mất đi người con gái hấn yêu . mãi mãi

39. Chương 39

Chap 39:

Siết chặt nó trong tay, ánh sáng ban mai chiếu vào khuôn mặt lạnh băng không cảm xúc của hấn, môi không ngừng mấp máy

-Tiểu Du....

Ánh sáng chiếu vào mắt làm hấn chói lòa, khép chặt mi rồi khẽ mở to đôi mắt nâu, những tia sợ hãi như còn in hằn trong ánh mắt. lăm hấn nhận ra đó chỉ là một cơn mơ. Nói đúng hơn đó là cơn ác mộng mà hấn không bao giờ muốn gặp lại

-Gia Huy?

Nhìn sang nó hấn như vẫn còn nửa tỉnh nửa mơ, còn nó nhìn hấn ánh mắt lo âu nhìn những giọt mồ hôi trên trán hấn

-Anh sao vậy?

-Em dậy rồi à?

-Ừm

Nó khẽ chuyển mình nhưng không thể nào cựa cựa nổi, toàn thân nó ê ẩm rã rời. Phía dưới chân nó thấy đau buốt không thể nào nhúc nhích nổi, nhưng nó không muốn hấn lo lắng, không tỏ ra mình đang bị cơn đau hành hạ nó nhìn hấn

-Em khát quá.

Hắn quay người sang rót một ly nước cho nó, nhưng khi nó đưa tay ra thì hắn cẩn thận đỡ nó dậy kê ly nước sát miệng đút cho nó.

-Đừng có cố nữa ngốc.

Nó không nói gì, thật sự sau một ngày dài như hôm qua bây giờ cổ họng nó đã khát khô rồi.

Uống xong nó gượng mình ngồi dậy

-Chân voi em định làm gì?

-Thì...em đi đánh răng thay quần áo nữa

Nhấn nó nằm xuống giường hắn nghiêm khắc

-Không được, em phải nằm một chỗ cho tới khi khỏe hơn.

-Nhưng....

-Đây là lệnh

Nó xị mặt nằm im, dù sao nó cũng không muốn bước khỏi giường cho lắm vì cả người đều đau nhức.

-nằm im đó, anh đi lấy thức ăn cho em.

-Ừm...

Hắn đi rồi nó nằm suy nghĩ vẫn vợ, tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh làm nó cũng hơi ngỡ ngàng. nó thầm cảm ơn ông trời đã cho hắn an toàn ngồi bên giường nó vào sáng nay.

Nghĩ tới những nguy hiểm đã qua nó lại nhớ tới Đại Ánh, “tại sao cô ta lại biết nó ở đó?”, “tại sao cô ta lại độc ác tới như vậy?”. “có nên nói cho Gia Huy ý định của cô ta?” “nhưng cô ta đã cứu gia huy”

Suy nghĩ một hồi nó quyết định giấu hắn việc Đại Ánh coi như cảm ơn cô ta đã cứu hắn cũng như để hắn không phải vì nó mà lo lắng.

-Đang suy nghĩ gì đó?

Nhìn ra cửa nó thấy hắn đã quay trở vào với một khay thức ăn trên tay.

-Sao nhieu vậy?

-Em là voi mà

-Anh vô duyên wa điiii

Nó nhăn mặt, hắn đến bên gióng ra lệnh.

-Há miệng ra

Liếc nhìn tô cháo bự chẳng nó quay sang nhìn hắn

-Không ăn cháo đâu

-Sao? hay em mún anh mớm cho em?

-Hả..hả...tất ..tất nhiên là hok òi

Hắn đắc thắng

-Vậy mau há miệng cho to đi

Nó nhăn mặt há to miệng hắn thổi thổi vài cái rồi “đồ” thìa cháo vào miệng nó.

-Tốt

Cứ như vậy bụng nó từ từ “phình” lên no căng. Uống thuốc xong hấn cũng vẫn ở đó không đi đâu, không hiểu là sách gì mà thấy hấn cứ suốt ngày đọc hết quyển này tới quyển khác. Nếu không phải đang “dưỡng thương” thì nó đã nhào tới giật quyển sách xé từng trang...bỏ vào miệng....nhai ...nuốt luôn cho rồi.

-Ê...

-Gì ?

Hấn trả lời nhưng không nhìn nó, bực mình nó lén lén ngồi dậy, thật nhẹ nó vén chăn bước xuống giường. người nó vẫn còn hơi ê ẩm nhưng nó không ngờ chân nó lại đau đến như vậy. Đi cà nhắc nó tới bước ra cửa mà hấn không hề hay biết cho tới khi tiếng cửa bật mở , giật mình hấn bước tới nắm tay nó

-Em làm gì vậy?

Nó giận dỗi:

-Xuống nhà chơi

-Kai gì? Đã nói nằm im sao k nghe?

-thì có ai chơi với mình đâu nằm đây chi

-Ha?

Hấn chau mày, hôm nay nó ỷ ...bị thương dám nói mĩa hấn. k thêm nói gì hấn nhắc bóng nó lên.

-Anh..anh làm gì nữa vậy?

-Thì em muốn đi chơi mà

Nó không còn sức giãy giụa nữa đành để hấn bế xuống lầu, quần gia Lâm ngạc nhiên

-Thiếu gia...?

-Chuẩn bị mọi thứ đi, vợ tôi muốn ra vườn...tắm nắng

-Hả?...à vâng vâng chúng tôi chuẩn bị ngay ạ

Nó đỏ mặt không nói gì trước nụ cười đầy ẩn ý của quần gia Lâm.

-Vừa lòng em chưa?

Hấn nhìn nó thăm dò, trong khi nó đỏ mặt vì sự chuẩn bị quá chu đáo của quần gia Lâm, khu vườn bây giờ vừa có ô che, vừa có ghế dựa vừa có đầy đủ đồ ăn thức uống, nhìn nó bây giờ chẳng khác gì ...”bạo chúa”

-Anh nhất định phải làm như vậy hả?

-Hay em muốn anh đem giường ra đây luôn không?

-TẮT NHIÊN LÀ KHÔNG RỒI, ANH THẬT....KHOA TRƯỞNG

-Cái gì? Dám nói anh khoa trưởng? em đúng là người vô ơn nhất mà anh từng thấy đó.

-Ai kiu anh làm ơn cho em chi?

-dám cãi bướng nữa hả?

Hấn cau mày chồm người sang béo mạnh 2 má nó.

-Đau.....

-Huy, cậu lại ăn hiếp voi con “của tôi” nữa sao? –Giọng Mạnh Khang lạnh lạnh

Hấn quay người lại nhìn thẳng bạn

-Cái gì là của cậu?

-Ồ...thì voi con đó!

-Cậu không muốn ở đây nữa ha?

-Hi hi, thì người ta thường nói vợ bạn là vợ mình mà, tôi với cậu “tuy 2 mà 1” hí hí

Hắn trừng mắt trước lý luận khá “chặt chẽ” của Mạnh Khang , biết tình hình nguy kịch mạnh Khang chống chế

-Hi hi tôi giỡn thôi mà, mọi người tới thăm voi con nè

Không cần Mạnh Khang thông báo thì ai cũng biết vì đứng đó còn có Đại Ảnh, Hải Yến và Khải Tuấn, cả Bảo Như nữa. nó rất muốn ngồi dậy nhưng không thể, nhưng nét hờn hờ lộ ra mặt

-Chào mọi người

Cả đám xúm lại hỏi han tình hình sức khỏe nó (trừ Mạnh Khang và Bảo Như vì 2 người này biết quá rõ)

-Tiểu Du, em đau nhiều không? -Khải Tuấn

-Cậu thật phá phách sao lúc nào cũng gặp nguy hiểm thế? -Hải Yến trách nó

-Tiểu Du, nhìn cậu xanh quá -Đại Ảnh lo lắng

Nó thấy rất hạnh phúc khi được mọi người quan tâm như vậy, cười tươi như “bông”

-Hi hi xin lỗi để mọi người lo lắng, mình hok có sao hết chỉ bị thương dưới chân tí à

-Cậu đừng hòng giấu bọn mình, bọn mình biết hết rồi.

Hải Yến vẫn càu nhàu nó, nó đành cười trừ gãi gãi đầu.

Nó đành phải hướng câu chuyện qua hướng khác

-Sao hôm nay mọi người đi học về sớm vậy?

-Học gì đâu, vào lớp nghe Bảo Như kể tình hình của bạn tụi mình cúp cua qua thăm bạn đây nè

Đại Ảnh nắm tay nó ân cần, nhìn Đại Ảnh nó lại nhớ tới Đại Ảnh, người căm ghét nó tận xương tủy, “Tại sao sinh đôi nhưng tính cách lại khác nhau như vậy?” câu hỏi nó luôn đặt ra khi nghĩ về 2 người này, vì Đại Ảnh nó càng không thể nói những việc Đại Ảnh đã làm với nó.

-Cậu đang nghĩ gì vậy?- Đại Ảnh tò mò.

-À, ờ không có gì đâu, các bạn tới thăm mình vui wa...

Bây giờ nó mới để ý, Hải Yến hình như thân với Khải Tuấn hơn, tay khoác tay Khải Tuấn.

-Ủa?...2 người?????

-Anh đi ra chỗ mạnh Khang đây

Khải Tuấn ngượng ngùng bỏ đi. Hải Yến không dám nhìn nó. Đại Ảnh..cung cấp thông tin

-2 người đó đang quen nhau đó!

-Woa....Thật ha?

-Không...không phải vậy đâu

Ảnh mắt Hải Yến hơi chùng xuống, nó sốt ruột nhìn cô bạn, nếu có thể nó hy vọng Hải Yến và Khải Tuấn là một cặp

-Sao vậy ? Cậu không thích Khải Tuấn sao? Anh ấy tốt lắm...

-Không phải mình không thích Khải Tuấn mà...mà là anh ấy không thích mình.

-Hả?

-Thật, anh ấy vẫn còn quan tâm bạn lắm, dù biết vậy nhưng mình vẫn ngổ lờ, sau nhiều ngày Khải Tuấn cũng đồng ý ình cơ hộ. Anh ấy nói....

-Nói sao? bạn mau nói đi mình hồi hộp quá nè

-Nói sẽ không chắc sau này có thích mình không nhưng anh ấy sẽ cố gắng...

-Rồi sao nữa?

-Thì mình đã wuyet định sẽ chờ Nên...

-MÌNH SẼ ỦNG HỘ CẬU HẾT MÌNH LUÔN

Nó nắm tay Hải Yến mặt mày hớn ha hớn hử.

-Ừa, cảm ơn Tiểu Du...

Dành thời gian ấy bà tám nói chuyện, khi cả 3 đấng nam nhi quay lại thì nó nhìn hấn nói chắc chắn

-Mai chúng ta đi học nha

-Không, em phải ở nhà tới khi khỏi hấn

-Thôi mà, ở nhà buồn lắm. em rất muốn tới trường.

-Có anh rồi buồn gì nữa?

Mạnh Khang chen vào làm mọi người k thể nhịn cười.(trừ hấn)

-Có cậu mới buồn, bản thân cậu tự đi soi gương đi, nhiều khi chính cái mặt trong gương cũng làm cậu buồn đó

Hấn không thèm trả lời, cũng không ý kiến gì nó “đóng dấu” dùm hấn

-Vậy nha, coi như anh đồng ý ời đó

***SÁNG HÔM SAU**

-Gia Huy...

Hấn mở mắt thấy nó đã đang ngồi trên giường đồng phục chỉnh tề.

-sao đây? Muốn đi tắm nắng hả?

-Xì...ai cần, em gọi anh dậy đi học mà

Hấn ngồi dậy tự nhiên choàng tay ôm chặt nó

-Á...đau em

Nghe nó la lên hấn liền nói lỏng vòng tay

-Thấy chưa, em còn đau mà. Mai hãy đi được không?

Đẩy nhẹ hấn ra nó dùng bộ mặt cún con, ánh mắt long lanh

-Thôi mà, bây giờ đi đi. Đi mà....

Không cưỡng nổi”sức nắn nỉ” của nó hấn thở ra xoa đầu nó.

-Ngồi đây . anh đi thay quần áo.

-Vâng hihi

Ngồi đợi hấn mà nó háo hức ghê, không hiểu sao nó rất thích tới trường dù mỗi lần gặp nó người ta đều dị nghị sau lưng. Nhưng cảm giác ngồi trong lớp, mặc bộ đồng phục này cùng trò chuyện vui đùa với những người bạn ít ỏi của nó làm nó thấy vui và hạnh phúc lắm vì nó coi những người bạn bây giờ là gia đình

-Đang nghĩ gì đó

Hấn đã thay xong quần áo ngồi xuống bên cạnh nhìn nó lom lom

-Ờ..có..có gì đâu, mau đi thôi.

-Khoan...

-Ha?

-Em không có gì đền đáp anh ha?

-GI...ì???? Đền...đền đáp?

-Ừ, tất nhiên rồi

Suy nghĩ một hồi nó lộ vẻ tiếc nuối thiết thòì nhìn hấn

-Vậy...em sẽ...sẽ cho ...cho anh...

Hấn không ngờ hôm nay nó lại hào phóng như thế. Nhìn nó hấn hỏi kỹ hơn

-Cho anh sao? bây giờ ha?

-Ừa...anh biết em định đền đáp anh cái gì sao?

-Tất nhiên, anh thông minh mà.

-Vậy hả? vậy...vậy anh lấy đi

-Hả? bây giờ luôn hả? sao em...gấp vậy?

-Thì làm nhanh đi ời đi học, chắc mất mấy phút à?

Hấn mở to mắt

-Gì? Em định...trong vài phút thôi sao?

-Chứ anh nghĩ bao lâu?

-Anh...anh..cái đó cũng chưa thể nói trước.

-Vậy anh làm nhanh đi

Tim hấn bắt đầu đập loạn xạ , tiến sát nó hấn cúi người đè nó xuống...

40. Chương 40

Chap 40:

nó ngớ ra hok hiểu hấn định làm gì

-Anh đang làm gì vậy?

-Thì....chứ em nghĩ anh định làm gì?

-Ờ...thì em nói sẽ đền đáp cho anh

Hấn chau mày nhìn nó nghi ngờ

-Em định nuốt lời đó ha?

-Không, không!

-Chứ sao?

Nó nhìn sang bên cạnh

-Nhưng mà Bé Voi nằm bên đó mà

Nhìn sang con voi bằng bông đang nhìn hấn trêu mếu mà hấn “vỡ mộng” , thì ra nó không “dại khờ” dùng thân nó đền đáp mà đi dùng thân....con voi nhồi bông béo ú đó.

Nhìn hấn đang “tâm trạng” nó ngồi dậy

-Anh sao vậy?

-.....

Nó tỏ vẻ am hiểu

-À, anh đừng lo em chỉ co anh ôm bé Voi của em ngủ 1 đêm thôi , với lại không có nó một đêm em cũng ngủ được mà

Hắn muốn “tự tử” với suy nghĩ tốt đẹp của nó về hắn. nhưng tự nhiên bị “hố” một vỏ quá nặng hắn không nói nên lời. Đứng dậy hắn ra lệnh

-Đi học.

-Vâng –Cười tươi rói

Bé nó xuống nhà chưa chi Mạnh Khang đã chọc

-OMG....Cậu “khiêng” được con voi bụi như vậy sao?

Hôm nay nó không thể”chơi đuối bắt” với Mạnh Khang nên nó nghĩ tốt nhất nên nhường nhịn tên này để....đỡ tức.

Nhưng Khang Khìn vốn là người “may mắn” xuất hiện trong lúc tâm trạng hắn “bất bình thường”

-Câu làm ơn im dùm cái đi, con trai sao nhieu chuyện quá vậy? CẤM cậu mở miệng nữa đó

Nói rồi hắn bế nó đi một nước ra sau để lại Mạnh Khang đực mặt ra khó hiểu

-Ồ...HỒ...Hơ...cái thằng này hôm nay bị sao vậy?

Lên xe mặt hắn vẫn dăm chiêu làm nó lại “nghĩ tốt” về hắn, nghĩ vì Mạnh Khang chọc nó mà hắn mới nổi giận như vậy. Nó nhìn hắn ánh mắt cứng động

-Woa.....hôm nay anh đẹp trai quá

Lần đầu thấy nó khen mặt hắn cũng giãn ra nhưng vẫn vẻ nghiêm nghị hắn cốc đầu nó

-Bị cái gì đó?

-Hihi Anh number one!

Nó cười hắn khâm phục , nụ cười thấp thoáng trên môi

-Nào!

Kéo nó sát lại gần hắn hôn nhẹ lên trán làm mặt nó được “đánh má hồng” suốt đường tới trường

Cạch.....

Như thường lệ cửa xe mở hắn bước xuống nhưng hôm nay nó không bước ra cùng hắn như mọi lần mà hắn phải khom người vào bế nó ra, đi tới đâu những lời bàn tán lại râm ran.

-ỦA? sao vậy? sao Gia Huy phải bế con bé đó?

-Xi...muốn làm màu đây mà, con nhỏ ghê thật

-Giả bộ đau chân để được chăm sóc đó mà

-Nhìn cái mặt thấy ghét.

Nó thở ra trước những lời bàn tán nhảm nhí đó, như cảm nhận được hơi thở của nó hắn siết nó chặt hơn đưa ánh mắt về phía xung quanh những lời bàn tán im bật

-Woa....anh Huy kìa...

Bé nó vào tận chỗ ngồi hắn làm tim của đám con gái trong lớp nó “tan nát”

Mặt kệ lũ “hám zai” đó hắn nhìn nó căn dặn bằng ánh mắt...đe dọa

-Đang học muốn đi đâu thì em dùng nạn này nè. Anh ta sẽ đi với em!

Vừa nói hần vừa chỉ tay về phía cây nạn mới được dựng sát chỗ nó ngồi và tên vệ sĩ “quá quen mặt” đứng trước cửa lớp với dáng vẻ như đang đứng trước cửa “hội nghị”

Nó nhăn mặt

-Có cần phải vậy hok?

-Cần. Học hành ngoan ngoãn đó.

Không nói nhiều hần bước ra khỏi lớp kéo theo vô vàn ánh nhìn “trìu mến” của đám con gái.

-Cho bạn nè.

Đại Ảnh từ phía sau đưa cho nó một cái bánh ngọt.

-Ừa, cảm ơn bạn, nhìn dễ thương quá

-Hihi mình tự làm đó.

Nó nhìn Đại Ảnh bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

-Woa...bạn giỏi quá đi

-Nè, sao chỉ ỉnh Chỉ vậy?

Bảo Như nhăn nhó làm Đại Ảnh hơn khó xử. cô ta lấy trong học bàn ra một túi bánh nhỏ đưa cho Bảo Như và Hải Yến

Hi, mình quên. 2 bạn ăn đi.

-Sao không giống của chị Đường Du? –Bảo Như tỏ vẻ phân bì

-Hi, mình làm nhiều hình dạng khác nhau mà.

-Hi hi cảm ơn Đại Ảnh nha.

Nó vừa ăn bánh vừa cảm ơn.

-Nè nè, anh Gia huy chu đáo ghê

Đại Ảnh nhìn nó ghen tị, làm nó chỉ biết cười trừ.

-mà Tiểu Du nè. Nghe bạn nói ba mẹ bạn mất tích, lâu vậy rồi không có tin tức gì sao?

Nó bỗng biến sắc, đã lâu nó vẫn tin tưởng hần, nên dù rất mong nó cũng hok dám hỏi hần. nhưng nghe Đại Ảnh nhắc tới nó cũng nhận thấy đã một thời gian khá dài nhưng sao hần vẫn chưa cho nó biết tin gì thậm chí không đề cập tới. Nó ấp úng

-Ồ...Mình...

-Đó không phải chuyện của bạn.

Bảo Như trả lời giúp nó với thái độ khó chịu ra mặt.

Đại Ảnh cũng ngượng ngùng không dám hỏi gì thêm nữa.

Reng...g...g...g..

Chuông vào học nó vẫn còn nghĩ ngợi miên man. Trong lòng thấy hơi khó chịu, nói đúng hơn là cả người thấy khó chịu.

-Sao?...sao vậy nè???

Cả người nó cảm thấy mệt mỏi bản thân. Đầu óc quay mòng mòng. Cổ họng như muốn nôn.

-Thưa....thưa....cô...

Nó ấp úng nhìn lên bảng,

-Gì vậy em?

-EM ra ngoài một látem...

Thấy nó như vậy không thể k “chiều ý nó”

-Ừ, em đi đi

CẦM lấy cây nạng nó chân thấp chân cao bước đi không vững làm Bảo Như lo lắng

- Em đi với chị

-thôi, chị không sao em ngại do di

Nó gượng cười cho bảo như yên tâm rồi khập khiễng bước ra khỏi lớp. Tên vệ sĩ cũng bèn gót đi theo

Vào nhà vệ sinh nó nôn ra tất cả, quay ra nó đi không vững làm tên vệ sĩ “xanh mặt”

-Thiếu Phu nhân không khỏe à?

-Ồ ờ...tôi hơi choáng một tí

-Tôi nói thiếu Gia đưa cô về nhé!

Nó bắt đầu thấy mắt hoa lên không còn nhìn rõ mặt đối phương nữa, nó gật gật đầu. tên vệ sĩ đỡ nó ngồi xuống ghế

-Cô đợi nhé, tôi đi lấy cặp xách cho cô và gọi điện cho thiếu gia ngay.

-Ừ...

Nó ngồi trên chiếc ghế dài dọc hành lang nhìn bóng tên vệ sĩ gấp gáp đi mất. Trong người nó càng ngày càng mệt mỏi, mắt nó như muốn nhắm nghiền.

Cảm giác báo cho nó có một người khác nữa đang ngồi xuống bên cạnh nó. Một giọng nói rất quen thuộc

-Em sao vậy? Ăn nhầm ... bánh à?

Nó cố quay qua người bên cạnh thân thể giờ đã không còn theo ý nó nữa

-Sao....

Chưa nói dứt câu nó ngã người sang phía bên cạnh. Như đoán trước được một vòng tay to rộng dang ra ôm gọn nó vào lòng.

Nó không thể mở mắt nhưng vẫn cảm nhận được người kia đang bế nó trên tay lặng lẽ bước đi trên hành lang vắng người, nó lẩm bầm

-Không....thả..thả tôi ra...

-Ngoan nào!

Giọng nói đó như có ma thuật, làm giấc ngủ đến bên nó nhanh hơn. Nó lịm đi trong vòng tay xa lạ mà suy nghĩ cuối cùng của nó là về hân. nhưng lại một lần nữa nó vô tình vượt ra khỏi sự bảo vệ của hân.

Cạch....

Cửa xe đóng lại nó vẫn đang thim thiếp nằm gọn trong lòng người kia . xe từ từ lăn bánh

-Vợ tôi đâu?

Hân nhìn băng ghế không một bóng người, tên vệ sĩ phía sau mặt cắt không còn hột máu

-Thưa....saosao lại....mới nãy Thiếu phu nhân vẫn ở đây....tôi...tôi

Bốp....

Khuôn mặt sắc lạnh hân không ngần ngại ra đòn làm tên vệ sĩ chưa kịp chuẩn bị ngã lăn ra đất, như bao bực tức dồn nén đã lâu hân nói giọng đều đều nhưng khiến người ta sợ hãi

-Các người thật vô dụng, nếu không tìm cho ra vợ tôi không ai được sống

Cả bọn kéo nhau lũ lượt chạy toán loạn hy vọng tìm thấy nó ở đâu đó.

-CẬU nghĩ Tiểu Du còn trong trường không? –Mạnh Khang bây giờ mới lên tiếng hỏi hần

-Không. Đi thôi, gọi thêm người chúng ta tìm bên ngoài. Cho bọn này tìm hiểu sự việc ở đây hy vọng có ai đó thấy Tiểu Du.

Mạnh Khang nổi bước hần cả 2 gấp gáp bước ra khỏi cổng trường.

***BUỔI TỐI**

Cộc cộc...

-Vào đi

Cánh cửa mở ra, kéo theo khuôn mặt tự mãn

-Chúng ta sẽ làm gì nó đây? Hay để tôi xử lý cho

-Không phải việc của cô

Khuôn mặt tự mãn bỗng biến sắc

-Cái gì?

-Tôi nói tôi tự biết giải quyết chuyện này. CÔ hết nhiệm vụ rồi

-Ha ha wen nhanh thế, nhờ ai mới bắt được nó chứ? Tốt nhất nên giết nó

-Câm mồm

Người đứng gần cửa sổ xoay người lại ánh nhìn dữ tợn sắc lạnh làm người đối diện thoáng run rẩy

-Vậy tôi muốn biết giải quyết nó như thế nào?

-Nói lần cuối, cô hết việc ở đây rồi. Biến đi

Ánh mắt tức giận nhưng cũng đành quay người bước ra, cánh cửa được sử dụng làm nơi trút giận đóng sầm.

Khoảng vài phút sau chắc là “khách” đã đi dáng người gần cửa sổ bước từng bước chậm rãi mở cửa ra khỏi phòng , ánh đèn hành lang mờ ảo hắt vào khuôn mặt khó hiểu. Ngôi nhà lạnh lẽo như dáng người chủ vậy.

Từ sáng tới giờ hần cùng Mạnh Khang và rất nhiều người tìm khắp nơi nhưng nó vẫn bất tăm. Cả 2 bước vào nhà không ai nói với ai câu nào. Bảo Như sốt ruột chạy ra

-Sao rồi 2 anh? Vẫn chưa tìm thấy sao?

Hần không nói gì Mạnh Khang chán nản gật đầu.Bảo Như mặt mày ủ dột như sắp khóc tới nơi.

Rề...e...e..e..

Điện thoại trong túi hần rung lên, một mối hần ngồi hần xuống ghế không thèm nghe điện thoại

Vài giây sau lại có điện thoại nhưng lần này không phải của hần và của Mạnh Khang

-Chuyện gì?

Mặt Mạnh Khang dần dần ra, tắt điện thoại bật dậy khỏi sofa mạnh Khang nhìn hần

-Có tin của Tiểu Du...

Cạch...

Cánh cửa được mở thật nhẹ, một căn phòng khá rộng được trang trí theo phong cách Châu Âu, nhưng có phần lạnh lẽo như đã có từ thế kỷ nào vậy.

Tiến thẳng lại chiếc giường rộng một người con gái đang nằm, đôi mắt khép hờ. khuôn mặt bình yên, hơi thở đều đặn. Là nó.

Nó nằm đó làn da trắng nhưng có phần nhợt nhạt. Bóng người kia dần tiếng lại gần đặt nhẹ bàn tay vuốt lên mái tóc dài của nó.

-Em thật xinh đẹp

Sau câu nói đó, bàn tay kia dần chuyển xuống khuôn mặt , ngồi bên cạnh nó người đó cúi xuống nhìn vào đôi môi mọng đỏ....

41. Chương 41

Chap 41:

Nguy cơ bị mất “nụ hôn đầu” đang tới rất gần mà nó thì vẫn “bất tỉnh nhân sự” không biết gì.

-Thưa cậu....

Nhưng đôi môi kia chưa kịp chạm vào môi nó thì cánh cửa bật mở, một tên mặc đồ đen xông vào làm khuôn mặt của người ngồi bên nó khó chịu

-Cái gì?

-Ồ...thưa thưa cậu...Tên Gia Huy tới nói muốn đón vợ hần về Trông bộ dạng rất hung dữ còn mang cả người theo nữa

-Hừ....nhanh vậy sao

Hần thư thái bước ra, nhìn nó lần cuối, nó vẫn thim thiếp trong mộng mị.

-Ồ, hôm nay có chuyện gì mà làm cậu đích thân tới nhà tôi vậy?

Giọng nói gian xảo làm hần ngược lên, phía trên những bậc cầu thang một người bước xuống mỉm cười đầy ẩn ý.

Hần cũng cười lấy lệ

-Xin lỗi đã trễ còn làm phiền.

-Không có gì.

Hần cùng Mạnh Khang ngồi xuống chiếc ghế sofa rộng trong phòng khách cùng chủ nhà.

-Vậy có chuyện gì sao?

-À, là do vợ tôi.

Ánh mắt đối diện tỏ vẻ ngạc nhiên

-Vợ cậu?

-Đúng, hôm nay vợ tôi không khỏe. Có người nói thấy cậu đã ...giúp đưa cô ấy về nhưng Hình như cậu đưa về nhầm chỗ

-À...ha ha ha ha

Một tràng cười ngạo nghễ vang lên. Hần bắt đầu hết kiên nhẫn

-Quốc Minh,cậu bắt đầu làm tôi hết kiên nhẫn rồi đó

-À, xin lỗi. Nhưng tôi làm sao dám động tới vợ của cậu chứ. Biết đâu cậu làm cô vợ xinh đẹp giận giỗi nên cô ta bỏ đi mất thôi

Hần không đáp, tư thế dần thả lỏng dựa vào ghế. Mạnh Khang vẫn điềm đạm

-Quốc Minh, cậu thừa biết thông tin chúng tôi có không bao giờ là sai

-Thì sao?

-Thì....mày nên trả người đi

Đổi cách xưng hô là dấu hiệu cho cả 2 biết đôi bên đã bắt đầu trở mặt.

-Tao không giữ người của tụi mày

Rầm....

Hắn giơ chân đạp đổ cái bàn trước mặt.

Quốc Minh đứng lên hắn cũng đứng lên rất nhanh túm lấy cổ áo Quốc Minh hắn ra lệnh.

-Mày tới số rồi, đồ của tao cũng dám động tới.

Bọn người của Quốc Minh mặt mày bặm trợn đứng xung quanh đợi lệnh, người của hắn tuy không nhiều bằng nhưng cũng đứng dậy sẵn sàng.

Mạnh Khang ra lệnh

-Kiểm tra đi.

-Tụi mày dám sao?

Quốc Minh không nhường nhịn nữa hất tay hắn ra khỏi người ánh mắt giận dữ.

Người của hắn xông lên thì bị bọn người của Quốc Minh cản lại, hai bên bắt đầu xảy ra xô xát.

Quốc Minh nhanh chóng lôi trong người ra một khẩu súng , nhanh nhẹn hắn lên đạn chĩa thẳng vào hắn

Cạch.....***

-Mày hết thời rồi -Quốc Minh nhếch mép nhìn hắn cười giảo quyệt

Cạch.....***

Tiếng lên đạn lần này phát ra sau lưng Quốc Minh, Mạnh Khang đã đứng phía sau nhắm thẳng súng vào kẻ thù

Quay sang Quốc Minh bỗng cau mày

-Lại là mày, con chó của họ Trần

-Bỏ súng xuống!

Mạnh Khang đáp lời bằng một câu dứt khoát. Hắn đứng đó quan sát nét mặt của Quốc Minh một cách bình thản

-Có vẻ thế trận thay đổi rồi hả?

Quay sang Quốc Minh thấy đám đàn em của hắn đang nằm la liệt trên sàn.

-Khốn kiếp, lũ vô dụng.

-Vậy bây giờ tao đi tìm người được rồi chứ?

Quốc Minh cầm chắc súng trong tay quay hẳn sang hắn

-Nếu mày muốn chết

-Mày cũng vậy! -Mạnh Khang tiến sát quốc Minh hơn

-Được, vậy tao với mày thử xem

Không khí căng thẳng từng giây, hai hòng súng như muốn cướp mạng người khác. Ba người như đang thử thách sự gan dạ của nhau

-Dừng lại đi

Trong không gian lạnh băng một giọng nói khác xé tan không khí ảm đạm. Nhưng trong giọng nói đó chứa một điều gì rất khó hiểu

-Tiểu Du !

Cả 3 nhìn lên thấy nó đang khập khiễng chống nạn bước xuống cầu thang một cách khó khăn

Hắn chạy tới bên nó

-Em có sao không, để anh.....

-TRÁNH XA TÔI RA

Nó hất mạnh bàn tay hắn ánh mắt nhìn đầy căm phẫn. cả 3 người thanh niên nhìn nó ánh mắt đầy khó hiểu, riêng hắn bắt đầu xuất hiện một nỗi hoang mang trong lòng

-Đồ khốn, mày làm gì Voi con rồi hả?

Mạnh Khang bỏ súng xuống lao vào túm áo Quốc Minh. Nhưng chính Quốc Minh cũng ngạc nhiên đưa ánh mắt nhìn nó đầy khó hiểu.

Riêng hắn đứng như pho tượng trước mặt nó, rất lâu sau mới lên tiếng

-Em sao và.....

Bốp.....

Chưa nói hết câu một cái tát đau rát in hằn dấu tay nó trên mặt hắn, không gian im lặng. hắn nghe thấy nhịp tim mình đập mạnh. Quốc Minh và mạnh Khang thôi giằng co hướng ánh nhìn về phía 2 người

-Tại sao anh nói dối tôi?

Tim hắn như vỡ tan, cả cơ thể có cảm giác như bị đóng băng, chỉ dám nhìn nó bằng ánh mắt. Thái độ của hắn làm nó thêm tin những gì nó mới biết là sự thật, nó nói nhưng tránh gào lên

-Anh nói dối tôi đúng không? Đúng không? Anh lợi dụng tôi mất trí, vì đầu óc tôi rộng tuếch nên anh xem tôi như trò chơi đùa giỡn với ký ức của tôi sao?

Nó nói không kịp thở, lồng ngực nó bây giờ như tắc nghẽn nó cảm thấy tim đau nhói hơi thở rất khó khăn

Mạnh Khang lên tiếng

-Em nói gì vậy voi con?

Nó nhếch mép chua chát

-Nói gì à? Gia Huy anh nói đi? Tôi đang nói về việc gì?

Nó nhìn hắn đầy giễu cợt lẫn đau đớn, hắn vẫn đứng đó im lặng trước vẻ bất cần của nó

-TAI SAO ANH CÓ THỂ NÓI DỐI TÔI NHƯ VẬY? SAO KHÔNG CHO TÔI BIẾT BA MẸ TÔI ĐÃ CHẾT TRONG VỤ TAI NẠN ĐÓ RỒI HẢ?

Nó như vỡ òa, khóe mi cay cay, ném mạnh cây nạn xuống sàn nó nắm áo hắn giật thật mạnh.

Hắn vẫn im lặng không nói gì, nhưng giờ đây trái tim hắn đang từ từ ran nứt ra, những vết nứt trùng khớp với vết nứt trong tim nó.

Mạnh Khang cũng im lặng, vì anh ta hiểu rõ việc này, hiểu rõ ngày này sớm muộn cũng sẽ tới. Quốc Minh cũng đã điều tra và biết được mọi việc nhưng nhìn vẻ đau khổ của nó hắn ta không biết nên vui hay nên buồn, nhưng đồng thời cũng không biết tại sao nó biết được những việc này

Sau vài giây nó buông tay ra khỏi áo hắn. ánh mắt vô hồn

-Tôi biết tất cả rồi, những gì anh nói với tôi đều là dối trá. Gia đình tôi đã phá sản, cty nhà tôi bây giờ thuộc sở hữu của tập đoàn The Rose. Ba mẹ tôi đã mất sau tai nạn và.....và tôi không phải là hôn thê của anh

Từng chữ của nó như con dao khoét sâu vết thương nơi trái tim hắn, nhưng hắn không nói được lời nào, không giải thích cũng không xin lỗi. Mạnh Khang không chịu nổi

-Tiểu Du em hiểu lầm rồi thật ra mọi chuyện không phải như vậy, ai đã nói cho em biết những điều sai sự thật đó?

-Hiểu lầm? vậy là anh cũng biết mọi chuyện, các người xem tôi như con ngốc sao?

-Không phải, thật ra

-VẬY ANH NÓI ĐI CÓ PHẢI BÂY GIỜ TRÊN ĐỜI NÀY CHỈ CÒN LẠI MÌNH TÔI? CÓ PHẢI GIA ĐÌNH TÔI KHÔNG CÒN GÌ?

Mạnh Khang cúi mặt gật đầu nhưng nhanh chóng tiến lại gần nó

-Nhưng em phải nghe , ngoài việc ba mẹ em còn những chuyện khác là.....

-Thôi đủ rồi, tôi không muốn nghe thêm lời nói dối nào từ các người nữa

Nó không nhìn hấn khắp khiến bước ra cửa , đi được vài bước cánh tay nó bị níu lại

-Về nhà với anh

-Đó không phải nhà tôi.

-Tiểu Du

Mặc kệ hấn nó vẫn bước đi , cội lòng nó giờ đây như có những mảnh thủy tinh vỡ cứ vô tình làm đau nó từ bên trong

Nhìn dáng nó hấn không thể làm chủ được nét bình tĩnh trên mặt. Ánh mắt mang tia sợ hãi hấn bước gấp chận trước mặt nó. Giang vòng tay rộng ôm chầm lấy thân hình nhỏ bé

-Tiểu Du, em đừng đi.....

Nó cảm nhận được hơi thở và nhịp đập con tim hấn nó thấy cả người mềm nhũn. Hơi ấm này, vòng tay ấm áp. Liệu nó có đủ can đảm để rời xa?

Môi nó mấp máy đủ để 2 người nghe

-Tại sao?

-Vì...anh rất yêu em. Em đừng đi được không?

Tình chữ của hấn như khắc sâu trong trí óc nó. Mắt nó như nhòe đi, vòng tay hấn càng siết chặt nó hơn.

-Gia Huy.....

Nó gọi tên hấn, 2 tay giơ lên, nếu như trong hoàn cảnh khác thì đôi tay nhỏ bé của nó đã ôm lấy hấn nhưng bây giờ thì mọi việc đã khác, nó rất nhanh làm chủ được lý trí, 2 tay đẩy mạnh hấn ra

-Đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa...

Hấn sững người, ánh mắt nó dành cho hấn đầy oán giận, thái độ mà từ trước tới giờ hấn chưa từng thấy nơi nó.

Một lần nữa hấn níu tay nó

-Ở lại bên cạnh anh.....

Khuôn mặt lạnh lùng nó vẫn cố kìm nén con tim bước đi theo lý trí, nó ra khỏi cửa hấn rất muốn kéo nó về bên hấn nhưng cả người hấn không thể cử động. Một bức tường vô hình đã cản bước chân hấn.

-Huy , cậu làm gì vậy sao để Voi con đi?

Hấn không đáp, Mạnh Khang vội vàng đuổi theo nó, quốc Minh cũng vội bước theo. Anh ta biết đây là cơ hội không dễ có được.

-Voi con, Voi Con em đi đâu vậy?

Mạnh Khang đuổi theo đứng trước mặt nó , nó chưa đi xa được

-Đi khỏi các người.

-Mọi việc không phải như em nghe đâu, về nhà đi anh sẽ giải thích.....

-Cậu không nghe sao? Cô ấy không muốn ở với những người dối trá nữa

Quốc Minh đến bên cạnh nhìn Mạnh Khang thách thức. Không quan tâm Mạnh Khang tiếp tục thuyết phục nó

-Voi con, chúng ta về thôi. Bây giờ em còn biết 9i đâu?

-Tôi không cần sự thương hại của các người

nó vẫn bước tiếp nhưng Mạnh Khang không bỏ cuộc

-Nhưng em sẽ đi đâu?

-Cô ấy sẽ đi với tôi –Quốc Minh kéo nó về phía anh ta.

42. Chương 42

Chap 42:

-Voi con?

Mạnh Khang nhìn nó, phía sau hắn cũng đang nhìn nó chờ đợi một chút phản ứng từ khuôn mặt vô hồn đó. Nhưng khác với suy nghĩ của hắn, nó không kháng cự cũng không ý kiến tất cả chỉ là một khoảng không im lặng

-Tiểu Du, chúng ta về!

Hắn không chịu nổi cảnh tượng này bước nhanh tới gần níu tay nó.

-hai người về đi, để tôi yên

Nó nói , âm thanh không còn gắt gỏng như lúc này nhưng pha rõ nét mệt mỏi, ánh mắt sụp xuống nó không nhìn thấy nét mặt hắn lúc này

-2 người nên về đi.

Quốc Minh chiếu ánh mắt sắc lạnh về phía hắn , nhanh chóng dìu nó vào nhà. Hắn không dám đưa tay ra kéo người con gái hắn yêu vào lòng nữa, cũng không nói được lời nào. Chỉ thấy trong lòng một cảm giác khó tả đang bao trùm, cảm giác mất đi vật quý báu nhất.

-Về!

Quay người bước đi, hắn lặng lẽ ra xe Mạnh Khang cũng miễn cưỡng quay ra.

-Mai chúng ta lại tới....

Trong xe Mạnh Khang nhìn hắn thông cảm, nhưng nét mặt hắn vẫn vậy, có điều một nét gì đó cô độc rất lâu rồi mới xuất hiện trên gương mặt. Mạnh Khang im lặng.....suốt quãng đường.

Cạch....

-Em ăn chút đi!

Quốc Minh bê khay thức ăn vào phòng cho nó, nó ngồi bó gối trên giường ánh mắt ráo hoảnh không buồn cũng không khóc. Một cảm giác lạ lẫm với nó cũng như hình ảnh lạ lẫm của nó trước mắt Quốc Minh. Không hiểu sao nhìn nó bây giờ, thân hình nhỏ bé, bờ vai khẽ run Khiến Quốc Minh muốn nhào tới ôm lấy nó thật chặt, bản thân anh ta cũng không hiểu nổi cảm giác của mình. Có lẽ nào hắn đã yêu nó rồi sao?

-Em đang làm gì vậy?

Quốc Minh tới gần, hắn ngồi xuống mép giường nhìn nó.

Nó tất nhiên không trả lời. Quốc Minh cũng chẳng lạ gì khi nó làm mặt lạnh với anh ta nhưng thấy nó chẳng chút cảm xúc thế này quả thật khó chịu

-Trả lời đi!

Khuôn mặt vẫn hung hăng như mọi ngày Quốc Minh nâng cằm nó lên hướng về phía anh ta, chờ đợi sự phản kháng của nó, nhưng vô ích

Tự nhiên cảm giác tức giận tràn vào phổi làm Quốc Minh cau mày, một cách mạnh bạo Quốc Minh đè nó xuống giường, anh ta cố tình thả tự do 2 tay nó để chờ một phản ứng của nó.

-Em cứ im lặng cũng tốt.

Quốc Minh nhìn nó cười nửa miệng, cúi sát xuống khuôn mặt, lần đầu tiên hắn tiếp cận nó gần như vậy mà không bị nó phản kháng hay thậm chí dùng “vũ lực” với hắn.

1s

2s

3s

Nhìn nó như một khúc gỗ, khuôn mặt gần như mất khả năng biểu cảm Quốc Minh khó chịu ngồi dậy bước ra phía cửa

-EM nghỉ ngơi đi!

Cánh cửa đóng lại, không gian bây giờ là của một mình nó.

-May quá!

Nó mấp máy môi, thật ra không phải nó mất khả năng biểu cảm mà không hiểu sao nó ...lười phản ứng. Bây giờ nó chỉ muốn nằm im một chỗ, muốn xóa sạch mọi suy nghĩ trong đầu.

Nhưng thật khó khăn để dẹp bỏ mọi thứ. Nó nhớ như in khoảnh khắc nó mở mắt và vô cùng ngạc nhiên trong căn phòng xa lạ...

*BUỔI CHIỀU (lúc tiểu du tỉnh lại tại nhà quốc Minh, cũng là lúc Quốc Minh đang nói chuyện với Gia Huy dưới phòng khách)

Nó mở mắt, không biết đã thiếp đi bao lâu rồi.

-Đây là đâu?

Nó gượng mình ngồi dậy.

-Tỉnh rồi à?

Nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy gương mặt quen thuộc

-Đại....

Vẫn còn phân vân thì cô gái ngồi trên ghế đối diện nhìn nó ánh nhìn không mấy thiện cảm

-Đại Ánh- Cô ta giúp nó trả lời

-Sao tôi lại ở đây? Đây là đâu?

-Nhà của Quốc Minh.

-Sao?...Nhưng tại sao....

-Tôi thật không hiểu, cô chẳng có gì tốt đẹp nhưng sao lại gây được sự chú ý với biết bao người. Gia Huy của tôi, Khải Tuấn ngu ngốc, bây giờ ngay cả Quốc Minh cũng muốn cô

Nhìn Đại Ánh đầy khó hiểu nhưng nó biết dù với ý định gì thì cô ta cũng không làm những chuyện....có lợi cho nó.

-Tôi về đây

Nó ngồi dậy xỏ giày nhưng Đại Ánh mở lời

-Cô đừng vội, Anh Huy đã tới đón cô rồi

-Sao?

Nó thật sự không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Đại Ánh nhìn nó mỉm cười

-Nhưng có vẻ với anh ấy không là do cô quyết định

-Cô đang nói gì vậy?

-Ồ, tôi quên, đầu óc cô như vậy làm sao nhớ ra biết được chuyện gì chứ

-Cô nói thẳng ra đi

Nó nhìn Đại Ánh, tim đập nhanh hơn

-Đừng vội, dù sao mọi chuyện cũng ngắn gọn nên sẽ không mất nhiều thời gian đâu

-Cô biết gì về tôi sao? làm ơn nói cho tôi biết đi

-thật ra cũng chẳng có gì để nói, vì tất cả những gì cô có bây giờ đều không thuộc về cô

-Ý cô là?

-LÀ cô thật ra chẳng có gì cả, từ sau vụ tai nạn cô chỉ là một người vô dụng đầu óc trống rỗng không tiền bạc và.....không gia đình

Nó như nổ tung, những gì Đại Ánh nói quá sức tưởng tượng của , nó không muốn tin những điều đó, nó hy vọng đó chỉ là một lời nói dối , nó không hiểu cũng như không muốn hiểu những gì Đại Ánh nói . Không buông tha cho nó Đại Ánh nhấn mạnh từng chữ

-Nghe cho rõ. Trước khi tai nạn xảy ra gia đình cô đã phá sản, công ty nhà cô hiện đang thuộc tập đoàn The Rose do Gia Huy quản lý. Tai nạn đó xảy ra chỉ còn mình cô còn sống. Bao mẹ cô đều chết tại chỗ khi xe lao xuống vực.

Nó như muốn gục xuống, đầu quay mòng mòng lồng ngực như bị ép lại

-Cô nói dối , nói dối, Gia Huy nói với tôi.....

-Ngu ngốc, Gia Huy chỉ nói dối cô thôi. À, tôi quên còn một chuyện nữa, thật ra cô.....không phải vợ chưa cưới của anh Huy đâu

Nó như chết lặng, tất cả sụp đổ trước mắt nó, bao nhiêu câu hỏi đặt nặng trong đầu. Tại sao hắn nói dối nó? Tại sao hắn nói nó là vợ hắn? nó có gì cho hắn lợi dụng đâu?

-Sao vậy. Cũng đúng thôi, cô ngu ngốc như vậy chẳng trách anh Huy đùa giỡn với cô lâu như vậy. Bây giờ vỡ mộng rồi tôi nghĩ cô nên quay về đúng vị trí của mình đi

-Đùa giỡn?

Nó mấp máy môi, Đại Ánh vui vẻ ngồi xuống cạnh nó

-Cô thật ngây thơ, cô nghĩ người hoàn hảo như anh Huy lại thích đùa ngớ ngẩn, không người thân gia đình, không tiền bạc tài sản như cô sao? Nuôi cô mấy tháng nay là đã tốt với cô lắm rồi

Nó chỉ biết im lặng trước “lòng thương cảm” của Đại Ánh.

-Tôi không tin , Gia Huy không như vậy

Đại Ánh nhếch môi

-Tùy cô, hay cô xuống dưới hỏi anh ấy đi, để xem tôi nói dối hay anh ấy đùa giỡn cô.

Nó muốn đứng dậy nhưng không hiểu sao chân không thể động dậy, chân bị thương vẫn đau ê ẩm nhưng cảm giác đó không làm nó quên đi cảm giác đau trong lòng

-Để tôi giúp. Đây nè

Đại Ánh tốt bụng dìu nó đứng dậy rồi lấy một cái nạn đã được chuẩn bị sẵn đưa cho nó.

Hơi thở khó nhọc nó từ từ khép khiễng bước ra khỏi cửa phía sau là nụ cười đắc ý của Đại Ánh

***HIỆN TẠI**

Nó mệt mỏi xua tan những hồi tưởng lúc chiều ra khỏi óc mệt mỏi nhắm mắt.

Cạch.....

Cánh cửa lại bật mở phá tan không gian im ắng. Nó mở mắt nhìn ra.

Một nụ cười thật tươi hướng về phía nó.

43. Chương 43

Chap 43:

-Cô vẫn ổn chứ?

Đại Ánh nhìn nó mỉm cười, nụ cười nó thường thấy ở Đại Ánh. Tuy cố tỏ vẻ tử tế nhưng niềm vui hiện rõ trên nét mặt cô ta

Nó quay mặt đi, không trả lời cũng lười mở miệng ra nói chuyện lúc này nhất là khi người đối diện là Đại Ánh

Thấy nó không nhìn mình Đại Ánh tiến sát ngồi xuống gần nó

-Tôi nghĩ cô nên....biến khỏi nơi này và đi đâu đó thật xa đi

-.....-im lặng

Đại Ánh hết kiên nhẫn thay khuôn mặt tươi cười giả tạo bằng nét nham hiểm thường thấy

-CÔ đừng nói mất anh Huy rồi nên định ở lại đây đeo bám Quốc Minh nha?

-.....-im lặng

-NÀY CON RANH KIA, TAO ĐANG NÓI CHUYỆN VỚI MÀY ĐÓ

Đại Ánh kéo nó đứng dậy , nó nhìn cô ta chán nản

-CÔ ồn ào quá!

-Cai....cái gì?

Đại Ánh càng tức điên

-mày đừng có mà lên mặt, bây giờ không còn ai chống lưng ày nữa đâu

-Thì sao?

-Hừ...được vậy tao nói thẳng, tao muốn mày biến mất khỏi đâymãi mãi

Nó nhìn Đại Ánh, lần đầu tiên nó thấy ghét cô ta ghê gớm

-Không thì sao?

Bốp...

Một lần nữa Đại Ánh giáng xuống mặt nó một cái tát tay đau điếng, chân đang bị thương nó ngã nhào xuống giường

-ĐỒ LỖ LỊCH, MẶT DÀY, MÀY KHÔNG BIẾT BÂY GIỜ MÀY ĐANG TRONG TÌNH CẢNH GÌ SAO?

Nó nằm im không động đậy cũng không trả lời. bây giờ Đại Ánh giết nó chắc nó cũng không phản kháng

-MÀY....

-Cô đang làm gì vậy?

Đại Ánh giật mình nhìn ra phía cửa phòng, Quốc Minh đang nhìn cô ta

-Tôi....

-Hết giờ thăm bệnh rồi!

Quốc Minh nói giọng ra lệnh rồi quay lưng bước đi Đại Ánh hiểu ý lẽo đẽo theo sau không quên lườm nó đang nằm trên giường

Bốp....p....

Đi được một khoảng Quốc Minh không tiếc tặng Đại Ánh một cái tát thật mạnh làm cô ta lão đảo.

-Anh...Anh đánh tôi?

-Tôi cấm cô, sau này không được động tới cô ấy dù là một sợi tóc.

-Cái...cái gì? Vì con nhỏ đó mà ...mà đánh tôi sao? Anh...hay anh yêu nó rồi?

Không cần trả lời Quốc Minh chỉ dùng ánh mắt đáng sợ nhất nhìn Đại Ánh

-Lần này coi như cảnh cáo. Nếu còn lần sau đừng trách tôi, tôi không nhân từ như tên Gia Huy của cô đâu.

Đại Ánh có phần hoảng hốt với thái độ của Quốc Minh. Tới khi Quốc Minh đi xa cô ta mới hoàn hồn.

Chính Quốc Minh cũng không hiểu sao anh ta lại hành động cảm tính như vậy, một hành động mà trước giờ anh ta chưa từng làm. Anh ta không ngại đánh con gái nhưng chưa bao giờ anh ta vì ai mà cảnh cáo người khác. Nằm ra giường Quốc Minh chau mày:

-Em đã làm gì tôi vậy....Tiểu Du?

Đường Du, Gia Huy, Đại Ánh, Quốc Minh....Đêm đó giấc ngủ như bỏ quên những người này, họ như có một sợi dây vô phận ràng buộc nhau, dù tốt hay xấu thì sợi dây dường như đang đùa giỡn với họ.

***SÁNG:**

Ngày mới vẫn tỏa nắng dù có chuyện gì xảy ra và nó vẫn phải thức dậy dù muốn hay không

Gượng người ngồi dậy, chân nó vẫn còn đau ê ẩm. Đảo mắt nhìn căn phòng xa lạ nó biết mọi chuyện đã xảy ra là sự thật không phải một giấc mơ hay nói đúng hơn là cơn ác mộng.

Không gian yên tĩnh làm nó bình tâm lại, suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. thở hắt ra nó lặng lẽ bước xuống giường xỏ giày bước ra khỏi phòng

-Ai vậy? –Những lời xì xầm bắt đầu râm rang, có vẻ không có nhiều người biết về sự có mặt của nó trong nhà này.

-Thôi kệ đi, mau làm việc thôi!

Cứ như vậy nó chậm rãi cố nhắc từng bước ra khỏi ngôi nhà lạnh lẽo trong lời bàn tán của những người giúp việc

***NHÀ GIA HUY**

Nằm trên giường hần mệt mỏi mở cặp mắt đang cay xè nhìn ra cửa sổ , hôm nay mọi thứ thật im ắng, nhìn đồng hồ thấy đã 10 giờ sáng. Cả đêm qua khó khăn lắm hần mới lim dim được một chút.

Không gian im lặng báo hiệu cho hần biết cuộc sống cô đơn lạnh lẽo lại một lần nữa quay về với hần.

Cộc...cộc...

-Huy, cậu còn ngủ sao? xuống ăn sáng đi –Mạnh Khang gõ cửa nói vọng vào

-Ừm...

Hắn trả lời một cách chán nản rồi lê bước vào nhà vệ sinh. Nhìn mình trong gương hắn thấy như mấy năm rồi chưa soi gương vậy, khuôn mặt mệt mỏi làm hắn thấy chán chính bản thân mình

Cạch....

Mở cửa phòng nó , mọi thứ vẫn như cũ, trên giường bé voi vẫn nằm đó tươi cười. nhưng hôm nay ngôi nhà lại trở nên u ám vì vắng bóng nó, thiếu tiếng cười và những trò nghịch ngợm của nó.

Xuống nhà hắn thấy mọi người đang chờ mình hắn, không khí có phần âm đạm

-Thiếu gia, cậu ăn sáng bây giờ luôn chứ?

Hắn không trả lời đi thẳng ra cửa

-Nè, đi đâu vậy?

Mạnh Khang chạy theo hắn ra xe, khuôn mặt tên bạn thân sau một đêm trở nên hốc hác hơn khiến Mạnh Khang phần nào hiểu được nơi hắn muốn đến.

Không hỏi nhiều, Mạnh Khang lên xe với hắn, điểm đến chắc chắn là nhà Quốc Minh.

***NHÀ QUỐC MINH**

Cạch....

-Em dậy chưa?

Quốc Minh mở cửa phòng nó , nhìn vào trong anh ta cau mày, căn phòng trống trơn...

Lần đầu tiên Quốc Minh có cảm giác này, tim đập mạnh hơn, anh ta bực tức ra mặt

-NGƯỜI ĐÂU HẾT RỒI...

Vừa xuống nhà Quốc Minh vừa tức giận hét lớn làm bọn người hầu và đám người của hắn giật mình sợ hãi, ít khi nào , hầu như không khi nào họ thấy cậu chủ của mình như vậy

-Thưa cậu có chuyện gì vậy?

-Đường Du đâu?

-Đường...Đường Du nào?-Lão quản gia đơ mặt ấp úng nhìn chủ mình

Lúc này quốc Minh mới nhớ ra nó không phải là khách của hắn mà là do hắn bắt cóc về, người trong nhà không ai biết mặt nó trừ 2 tên vệ sĩ thân cận với hắn

-Cậu chủ, có khách, tôi bảo họ chờ nhưng....

Đang tức giận, nhìn ra lại thấy hắn và Mạnh Khang từ đâu xộc vào nhà mình khiến Quốc Minh càng tức hơn

-Chuyện gì nữa?

-Vợ tôi đâu?

Quốc Minh nhìn hắn giễu cợt

-Vợ? vợ nào?

-Đừng giả vờ, tôi tới đón Tiểu Du về

-Ha ha ha ha

Nghe tới đây quốc Minh cười một tràng dài khiến hắn thấy vô cùng khó chịu

-Xin lỗi....tại cậu toàn nói những câu ngớ ngẩn. Hôm qua cô ấy đã nói không muốn về với cậu rồi không nhớ sao?

-Đó không phải chuyện của cậu. Chỉ cần đưa Tiểu Du cho tôi là được

-Tại Sao tôi phải làm vậy?

-Vì nếu không làm vậy tao sẽ không tha ày...

-hừ....Cô ấy không có ở đây

-Gi? Mà đang gạt ai?

-Sáng nay Tiểu Du của Mà đã bỏ đi rồi

Nhìn Quốc Minh không có vẻ gì là nói dối, nghĩ lại với cá tính của nó cũng không dễ dàng gì chịu ở lại đây. Hắn không nói thêm gì nữa vội bỏ đi

-Chuẩn bị xe –Quốc Minh ra lệnh cho đám tay chân . Anh ta nhìn theo hắn với cặp mắt háo hức

-Phải tìm ra trước hắn...

44. Chương 44

Chap 44:

Ngoài Quốc Minh và hắn còn một người cũng bắt đầu đi tìm nó nhưng với mục đích hoàn toàn khác.

Về phần nó, như người mất hồn nó khập khiễng bước trên đường, bản thân cũng không biết đang đi đâu và con đường này dẫn tới đâu nhưng nó hy vọng con đường này sẽ đưa nó đi xa hắn, xa mọi đối trá, sự ganh ghét và mọi thứ.

-Tiểu Du....Tiểu Du...

Trên xe Khải Tuấn thấy nó đang khập khiễng bước đi khuôn mặt thất thần, vội bước xuống xa Khải Tuấn nắm vai nó lắc lắc

-Tiểu Du? Em sao vậy? Sao em đi có một mình ?

-.....

-Tiểu Du? Em vẫn ổn chứ? Nghe anh hỏi không?

Khải Tuấn phải Lay vai nó mạnh hơn mới hướng sự tập trung của nó về thực tại

-Khải Tuấn!

-Ừ, em sao vậy? sao lang thang ngoài này một mình?

-Em...Em không biết phải đi đâu!

-Sao?

Bao nhiêu sự kìm nén và uất ức nó dồn nén nó cố chịu đựng, bây giờ nhìn thấy sự lo lắng , dịu dàng của Khải Tuấn nó không thể kìm chế được, nước mắt trào ra từ khóe mi, bờ vai nhỏ trong tay Khải Tuấn rung lên, nó nghẹn lời chỉ biết khóc.

Khải Tuấn chưa biết chuyện gì nhưng thấy nó khóc không thành tiếng nước mắt lăn lăn rơi khiến trái tim Khải Tuấn rất lâu mới có lại cảm giác nhói nhói nơi lồng ngực.

-Tiểu Du...

Nhẹ nhàng Khải Tuấn kéo nó về phía mình ôm chặt thân người đang run lên của nó. Nó cứ khóc, tất cả mọi thứ vỡ òa, nước mắt cứ như vậy thi nhau rơi ướt vai áo Khải Tuấn.

Phía xa một ánh mắt sắc lẹm đang quan sát.

Không biết nó đã khóc bao lâu, chắc cũng nửa tiếng rồi, ngược lên thấy ánh mắt xót xa của Khải Tuấn mà nó hối hận quá, tại sao lại để Khải Tuấn thấy tình trạng bây giờ của nó làm gì chứ?

-Lên xe, anh đưa em về

Khải Tuấn nắm tay nó nhưng nó níu lại lắc đầu

-Sao vậy?

-Em không về đó được nữa, đó không phải nhà em

Khải Tuấn ngạc nhiên

-Có chuyện gì sao?

Nó cúi đầu không đáp, nó không muốn Khải Tuấn bận tâm về mình. Thấy nó như vậy Khải Tuấn cũng không tiện hỏi thêm chỉ nghĩ đơn giản nó giận Gia Huy nên bỏ nhà đi

-Vậy tạm thời về nhà anh nhé

Nó đành gật đầu, lòng thầm nghĩ

-“Tạm thời đành về nhà Khải Tuấn rồi nhờ anh ấy giúp mình đi thật xa”

Nó lên xe, chiếc xe từ từ lăn bánh không hề biết phía sau có một chiếc xe khác cũng đang chạy theo

Trong lúc nó đang “tạm an toàn” bên Khải Tuấn thì Quốc Minh và hân đang dồn hết sức lực tìm kiếm bóng hình nó.

Hắn tìm khắp các ngõ ngách, những nơi trước đây từng đưa nó đến nhưng đều không thấy

-Lạ thật, đi đâu được chứ, voi con đâu có rành đường xá ở đây? –Mạnh Khang thắc mắc

Nhìn sang thấy hắn không nói gì, khuôn mặt cũng không thể giữ nổi vẻ điềm tĩnh thường có, trán lấm tấm mồ hôi. Chỉ cần vậy thôi Mạnh Khang cũng hiểu đối với hắn nó quan trọng như thế nào

-Tuy biết không phải lúc nhưng cậu và Quốc Minh đã trở mặt cậu định tính sao?

-Kệ hắn, nếu hắn còn dám động tới đồ của tôi một lần nữa thì không cần biết hắn nắm bao nhiêu cổ phần và phe cánh trong tổ chức nhiều tới đâu tôi cũng sẽ giết hắn....

-Thưa cậu, vẫn chưa tìm thấy

Quốc Minh ném cái điện thoại sang ghế bên cạnh.

-Khốn kiếp, lũ ngu, tìm một đứa con gái cũng không xong.

-Gia Huy đã trở mặt, chúng ta có nên hành động sớm không? –Một tên áo đen ngồi phía trước hỏi Quốc Minh

-HỪ, kế hoạch sai hết, vì một đứa con gái sao? mình điên rồi

-Cậu nói sao?

-Gọi cho bọn họ, chuẩn bị sẵn sàng đi, dành “cái ghế” của Gia Huy về đây cho tao.

-Vâng!

Ngồi trong xe, thỉnh thoảng Khải Tuấn đảo mắt nhìn nó, thấy nó ngồi im không nói gì, Khải Tuấn lên tiếng

-Chúng ta tới bệnh viện xem chân cho em nhé!

-.....-lắc đầu

-Hay đi ăn nha!

-.....-lắc đầu

-HỪ...TIỂU DU

Lần đầu tiên Khải Tuấn hét lên với nó làm nó giật mình nhìn sang

-Sao ạ?

-.....bây giờ chúng ta đi an, sau đó mới về nhà anh.

Khải Tuấn nói giọng dứt khoát, và nghiêm nghị khiến nó hơi ngạc nhiên. Nhưng nó biết như vậy có nghĩa là bây giờ nó có ý kiến gì cũng vô ích

-Tới rồi!

Khải Tuấn lấy lại vẻ dịu dàng mỉm cười với nó. Cả 2 xuống xe mà không hề biết chiếc xe kia vẫn đang theo dõi mình.

Gọi món xong để ý thấy bộ đồng phục trên người nó Khải Tuấn thắc mắc

-Sao em mặc đồng phục? hôm nay chủ nhật mà?

Nhưng nhớ lại lời kể của Hải Yến về việc nó đi vệ sinh rồi mất tích Khải TUấn lo lắng

-Em đi từ thứ 7 mà không về nhà sao?

-.....-gật đầu

-Sao vậy? có chuyện gì xảy ra sao?

-.....

Nó im lặng làm Khải Tuấn càng sốt ruột, đúng lúc đó phục vụ mang thức ăn lên nên Khải Tuấn đành ngưng hỏi nó

-Thôi, em ăn đi!

Quả thật bây giờ cổ họng nó nghẹn đắng không thể nuốt nổi thứ gì, nhìn thức ăn trên bàn nó đã muốn nôn.

-Em đi rửa tay tí nhé

Lấy cốc nó đi về phía nhà vệ sinh để tránh khỏi một bàn đầy ắp thức ăn

Nhìn mình trong gương nó cứ tưởng mấy tháng đã trôi qua, trông nó xanh xao và mệt mỏi quá

-Tiểu Du...

Giọng nói con gái quen thuộc nó quay sang thấy Đại Ánh

-Cô làm gì ở đây?

Nhìn Đại Ánh đầy đê phòng còn Đại ÁNH nhìn nó tỏ vẻ khó hiểu

-BẠN sao vậy? mình đây mà, Đại Ánh nè!

Lúc này nó mới giật mình, mặc dù là song sinh nhưng trước giờ nó chưa từng nhầm lẫn giữa 2 người sao hôm nay lại không nhận ra.

-Đại ÁNH...à, mình xin lỗi...

Tự nhiên Đại Ánh bước lại gần nắm tay nó.

-Tiểu Du, mình nghe chị Đại Ánh nói hết rồi, về Gia đình bạn, về những việc Gia Huy đã làm với bạn

Nó hơi ngạc nhiên vì Đại ÁNH biết chuyện , nhưng vì cô ta là e của Đại ánh nên nó cũng không lấy làm lạ nữa.

-Ừ....

-À, Gia huy Anh ấy đang đi tìm bạn khắp nơi đó, lúc nãy mình thấy anh ấy ở gần đây rồi. Bạn hẹn với anh ấy hả?

-Sao?...có lẽ Khải Tuấn gọi

Nó lảo nhảm rồi vội vàng chạy ra

-Bạn đi đâu vậy?

-Mình phải đi, không thể để gia Huy tìm thấy mình được

Đại Ảnh nắm tay nó lại

-Bạn ra cửa trước là gặp anh Huy ngay, đi cửa sau đi, để mình đưa bạn đi

-Ừ,ừ đi nhanh lên

Đại Ảnh giúp nó đi ra cửa sau của nhà hàng rồi nhanh chóng ra một chiếc xe khác đỗ gần đó. Ngồi gần cửa sổ Khải Tuấn thấy nó cùng gương mặt quen thuộc

-Tiểu Du...Tiểu Du...

Không hiểu sao Khải Tuấn càng gọi nó càng chạy nhanh hơn dáng vẻ gấp gáp. Không chần chừ Khải Tuấn đặt tiền lên bàn rồi chạy nhanh ra xe đuổi theo chiếc xe phía trước

Rè...è...è...è....

Hắn nhấc điện thoại một cách chán nản khi thấy số của Khải Tuấn

-Chuyện gì?

-.....

Kết..t..t..t..

Mạnh Khang giật mình thấy xe thẳng gấp rồi nhanh chóng quay đầu xe lại

-Chuyện gì vậy?

-Khải Tuấn nói đang đuổi theo Tiểu Du

-Sao?

Nó cuối cùng cũng yên tâm trên xe của Đại Ảnh

-Cám ơn bạn nha.

-HI, không có gì, bạn uống nước đi

Đưa cho nó chai nước , nó không nghi ngờ uống một hơi.

Không hiểu sao nó thấy một kinh khủng

-Mình buồn ngủ quá Đại Ảnh

-Bạn ngủ đi, khi nào tới nơi mình gọi

-Ừm....

Mi mắt nặng trĩu nó thiếp đi

Phía sau Khải Tuấn vẫn vất vả đuổi theo.

-Thưa cô, hình như có người theo dõi ta

Đại Ảnh Quay lại , cau mày

-Cắt đuôi đi

Chiếc xe phía trước bắt đầu tăng tốc , lượn lách ra khỏi dòng người đông đúc đi về phía ngoại ô. Khải Tuấn đuổi theo nhưng đường quá đông đúc, khi ra tới một ngã rẽ tại khu ngoại ô thành phố tới một ngã 3 Khải Tuấn hoàn toàn mất dấu .

-Ha ha,

Đại Ảnh cười thích thú quay sang nó đang ngủ say

-Tiểu Du, mình sẽ giúp bạn đi thật xa nhé!

P/s: mọi người ơi, lịch học của Ann đã tương đối ổn định nên sau này Ann sẽ post bài vào thứ 6 hàng tuần nhé ^^

45. Chương 45

Chap 45:

Cạch

Đóng sầm cửa xe hắt cùng Mạnh Khang vội vã đi về phía Khải Tuấn

-Tiểu Du đâu?

-Cô ấy đang đi cùng tôi thì vào nhà vệ sinh rồi lên đường cửa sau đi theo một người khác nhìn rất giống Đại Ảnh

-Vậy giờ Voi con đâu?

-Tôi đuổi theo tới đây thì mất dấu

-Chia làm 2 hướng đi

Vừa nói hắt vừa quay về phía xe

Cùng lúc đó điện thoại của Mạnh Khang đổ chuông.

-Chuyện gì?

-.....

Vài giây sau khi nghe điện thoại Mạnh Khang nét mặt nghiêm trọng nhìn hắt

-Huy, có chuyện ở tổ chức

Hắt bực bội quay sang

-Chuyện gì nữa?

-Quốc Minh cùng bọn người của hắt đang tập hợp mọi người trong tập đoàn cũng như trong tổ chức để tổng hợp lại số cổ phần....hắt muốn dành vị trí đứng đầu của cậu

Hắt cau mày, quả thật với hắt lúc này cổ phần hay vị trí trong tổ chức không còn quan trọng nữa, vì nếu không nhanh chân thì rất có thể điều quan trọng nhất sẽ tuột khỏi tay hắt

Nhìn MẠnh Khang hắt ra lệnh

-Tôi phải tìm và đưa Tiểu Du về nhà, cậu tới đó đi....mang theo cái này.

Đưa cho MẠnh Khang một USB hắt không nói gì thêm lên xe phóng như bay về hướng ngược lại hướng Khải Tuấn vừa đi

Mạnh Khang vội vã lên chiếc xe còn lại của 2 tên vệ sĩ, nhưng chưa vội đi Mạnh Khang rút điện thoại trong túi

-Chủ tịch.....

Ngồi trong xe lòng hắt bồn chồn, lần này quả thật nó đã đi quá xa vòng tay hắt. cảm giác lo sợ bủa vây tâm hồn hắt 2 hôm nay. MỖi 2 hôm mà hắt cảm nhận đã lâu lắm, thời gian dường như đang trừng phạt hắt bằng cách trôi thật chậm những giây phút không có nó ở bên.

Con đường càng lúc càng dài, càng đi ra khỏi đường cái bầu trời càng âm u, mây đen kéo về che kín bầu trời xanh phía trên.

Chạy hết con đường hần thấy một chiếc xe đỗ gần đó, từ đây xe không vào được mà phải đi bộ. con đường mòn nhỏ dẫn hần tới một ngôi nhà nghỉ nhỏ bằng gỗ sau 10 phút đi bộ.

Mồ hôi ướt lưng áo hần quên hết tất cả bước vội vào nhà. Bên ngoài mưa đã lất phất bay.

Cạch.....

-Tiểu Du....

Mở cửa hần bước vào trong, ngôi nhà nhỏ như một căn phòng , trên một bức tường có rất nhiều ảnh của....hần. nhưng điều làm hần quan tâm hơn là nó đang bị trói ngồi trên ghế gần đó, miệng cũng bị bịt lại.

-Tiểu DU em sao vậy?

Hần vội chạy tới phía nó mở miếng băng keo dán ở miệng nó, còn nó cứ nhìn hần lắc đầu mãi.

-Để anh đưa em về

-Đừng, cẩn thận.....

BỐP.....

Nó chưa kịp cảnh báo cho hần thì một tên lực lượng phía sau đã kịp làm hần bất tỉnh.

-GIA HUY.....

Cũng trong thời gian đó. Khải TUần men theo con đường chạy mãi, nhưng chỉ vô vọng vì mãi không thấy vết tích gì. Điện thoại cho hần nhưng không được Khải Tuấn bắt đầu tin những gì này giờ mình nghĩ là đúng.

Thắng gấp Khải Tuấn quay đầu xe về hướng ngược lại.

Nó cử động khó khăn trong tư thế bị trói chặt còn Đại Ánh ngồi nhìn thích thú, nó cố gắng gọi hần

-Gia Huy,Gia Huy...anh mau tỉnh lại đi.....

Nó gọi mãi mới thấy hần khẽ cựa mình

-Gia Huy...

Hần mở mắt thấy đầu hơi đau nhức, cổ nhức nhích tay nhưng không được, nhìn sang thấy nó cũng đang bị trói ngồi bên cạnh phía đối diện là Đại Ánh đang mỉm cười thích thú

-Anh tỉnh rồi à? –Đại Ánh đứng dậy bước lại gần hần.

Nhìn Đại Ánh hần lạnh lùng lờ cô ta quay sang nó

-Em có sao không?

-Kho...không...

Đại Ánh tức giận:

-Gia huy! Nhìn em đi, bây giờ em mới là người quyết định ở đây...

Chán nản quay sang Đại Ánh hần cau mày

-Cô muốn gì? Mà tôi nên gọi cô như thế nào đây?

Đại Ánh ngạc nhiên

-Sao?

-Tôi hỏi cô muốn tôi gọi cô là Đại Ánh hayĐại Ánh đây?

-Cai....cái....gi....gi?

Đại Ánh càng ngạc nhiên nhìn hần , nhưng nó càng ngạc nhiên gấp bội, nó nhìn Hần và Đại Ánh mắt mở to

-Anh nói gì vậy? Đây là chị Đại Ánh là Đại Ánh mà

Nói tới đây nó chợt nhớ ra

-MÀ...Đúng rồi...Đại Ảnh đâu? Trước khi thiếp đi tôi ở cùng bạn ấy sao khi tỉnh lại tôi lại ở cùng cô?

Mọi chuyện bắt đầu làm nó ngạc nhiên quá mức, mắt nó mở to chỉ có hấn là thản nhiên trước những câu hỏi của nó.

-Á...ha ha..ha..ha...a...a...!!!

Đáp lại nó là một tràng cười dài của Đại Ảnh, cô ta cười sặc sụa.

Nó nhìn hấn ánh mắt khó hiểu

-Gia huy? Không lẽ?

-ừ...trước giờ Cả Đại Ảnh và Đại Ảnh mà em tiếp xúc chỉ một người là cô ta mà thôi

-Sao?

Nó không tin đó là sự thật , mọi chuyện như một cơn mơ. Mới đây nó biết được sự thật về gia đình nó, biết người nó yêu nói dối nó bấy lâu, giờ đây lại thêm việc kỳ lạ này nữa, tất cả làm nó có cảm giác trước giờ nó đang sống trong một thế giới khác.

Nó im lặng không nói được lời nào, cô bạn của nó cúi người nhìn nó nét mặt bây giờ quả thật là phong thái của Đại Ảnh

-Tiểu Du...bạn sao vậy? Bạn Không vui sao?

Nó ngược mặt nhìn cô gái trước mặt, không biết nên gọi cô ta bằng cái tên nào, nó nói đủ nghe

-Cô là ai?

-Ha..ha..ha mày muốn tao là ai? Muốn tao là Đại Ảnh, con nhỏ ngờ nghệch lun theo đuôi các người hay là Đại Ảnh người mẫu nổi tiếng nhưng hận mày tận xương tủy?

-Tôi muốn sự thật!

Nó nhìn người trước mặt ánh mắt trở nên cương nghị

-Sự thật?...ha ha ha, cô thật ngu ngốc, bị lừa bao lâu nay mà không hề hay biết.

Hấn nhìn cô ta cười cợt nó, cảm giác bắt đầu khó chịu hấn cau mày gần giọng

-Đủ rồi đó.

Nó nhìn Đại Ảnh

-Nói đi, tại sao cô lại nói dối là có chị em song sinh để lừa dối mọi người chứ

Đại Ảnh ngừng cười, thay vào đó là ánh mắt chứa đầy thù hận, cô ta nghiêng răng

-Tao không nói dối, đúng là tao có một người chị song sinh nữa nhưng...đã qua đời trong một tai nạn giao thông.

-Sao?lại tai nạn sao?...-nó nhìn cô ta ánh mắt có phần thương cảm

-tai nạn lúc tao 15 tuổi, cả gia đình đều không qua khỏi, chỉ còn lại tao, một mình Đại Ảnh này.

-Vậy ra Đại Ảnh đúng là tên thật của cô?

-Đúng vậy, Đại Ảnh là tao , còn Đại Ảnh là tên chị của tao. Sao?...Thương cảm à, thấy hoàn cảnh của chúng ta giống nhau không?

Đại Ảnh nhìn nó mỉm cười

-Tôi...

Nhưng không đợi nó trả lời nụ cười trở nên chua chát đầy phẫn uất

-Đừng mong tìm được sự đồng cảm giữa tao và mày, chính hoàn cảnh gần như nhau càng khiến tao ghét mày hơn.

Đại Ảnh tiến tới nắm cổ áo nó mất trùng trùng

-Bỏ cô ấy ra ngay. –Hắn cau mày nghiêm giọng nhưng Đại Ảnh càng nắm chặt áo nó

-Tại sao chứ?- NÓ nhìn vào mắt cô ta

-Tại sao ư? Mày không thắc mắc sao? thắc mắc tại sao lúc nào tên Quốc Minh cũng đi cùng tao, vì sao tao lại ở trong nhà hắn?

Nó nhìn Đại Ảnh chờ đợi câu trả lời

-Đúng vậy, vì khác với mày, người cứu tao là tên máu lạnh đó. Từ ngày hắn cứu tao thì cuộc đời tao đã chấm hết rồi. Tên khốn đó xem tao như một quân cờ , tao giúp hắn làm bao nhiêu chuyện xấu.

-Sao cô không bỏ đi?

Đại Ảnh trùng mắt

-Bỏ đi? Tao đã định như vậy nhưng lúc đó

Cô ta nhìn sang hắn đang ngồi bên cạnh

-Lúc đó em đã gặp anh!

-Liên quan gì tới?- Hắn nhìn Đại Ảnh lạnh lùng

Đại Ảnh nhào tới ngồi xuống cạnh hắn ngã đầu lên vai hắn, trong tư thế này hắn có làm gì cũng không đẩy được cô ta ra, ánh mắt mơ màng cô ta nói tiếp:

-Có, có liên quan. Từ lần đầu gặp nhau em đã yêu anh rồi. Quốc Minh đã hứa với em sẽ không hại anh , chỉ muốn lấy quyền lực từ anh thôi, khi đó hắn sẽ cho em tự do, e và anh chúng ta sẽ....

-Không có 2 chữ “chúng ta” đâu, làm ơn xích ra dùm!

Dường như câu nói vô tình của hắn là chất xúc tác cho cảm xúc dồn nén bấy lâu của Đại Ảnh dâng lên tới độ, cô ta quay sang nắm cổ áo nó thật chặt nghiêng răng

-TẤT CẢ LÀ TẠI MÀY, TỪ KHI MÀY XUẤT HIỆN MỌI THỨ MỚI BẮT ĐẦU ĐẢO LỘN

-Nè, bỏ ra –Hắn khó chịu

-Sao lại do tôi chứ? –Nó nhìn Đại Ảnh thương hại

-Còn giả bộ không biết? Tên Quốc Minh đó vì mày mới thất hứa với tao, vì mày mà hắn mún giết Gia Huy của tao!

-Sao? –Nó tròn mắt

-Mày nghĩ lần trước anh Huy bị xe đâm là do tai nạn sao? Đừng ngây thơ, ai cũng biết là do Quốc Minh làm chỉ có đứa ngu như mày mới không biết

Nó như chết lặng, vậy là hắn cũng biết đó không phải tai nạn thông thường nhưng lại giấu nó.

Đại Ảnh thích thú quan sát sắc thái trên mặt nó đang thay đổi, hắn càng lúc càng thấy khó chịu với cảnh tượng này

-Đừng đổ tất cả tội lỗi lên đầu người khác, tâm địa cô độc ác sẵn rồi

-Anh nói gì vậy Gia Huy?

Hắn nhếch môi

-Sao cô cứ kể xấu người khác mà không kể ra những chuyện mình đã làm

-Anh biết tất cả rồi sao?-Đại Ảnh hơi biến sắc

-Cô tưởng cô giấu được sao? từ khi gặp cô tại Sinh nhật Quốc Minh tôi đã điều tra và biết hiện tại cô không còn chị em nào nữa.

-Anh biết sao lại giấu?

Hắn ngẫm nghĩ vài giây rồi nhìn sang nó đang tò mò lắng nghe câu trả lời rồi hắn lãnh đạm nhìn Đại Ảnh/s: Minh post hộ Ann nhé,

“” Từ nay mình hứa với mấy bạn nữa, viết tới đâu mình post tới đó nếu chap ngắn cũng mong mọi người thông cảm ỉnh “” ~> An noi

46. Chương 46

Chap 46:

Đại Ảnh tò mò nhìn hắn

-Đó là chuyện của tôi

Một câu trả lời không được Đại Ảnh và cả nó công nhận , Đại Ảnh lấy lại vẻ cao ngạo

-Thôi được, nếu anh đã biết em cũng không ngần ngại giấu giếm làm gì nữa

Nó tròn mắt, quả thật mọi thứ diễn biến nhanh tới chóng mặt, là người trong cuộc nhưng hầu như nó ngây ngô đến tội nghiệp vì không biết chuyện gì đang và sắp xảy ra.

-Chuyện gì vậy? –nó nhìn cả hắn và Đại Ảnh.

Đại Ảnh ngồi xuống cái ghế đối diện nhếch môi

-Người nhắn tin kêu mày tới học viện tìm anh Huy là tao!

-Sao?

-Ngạc nhiên hả? Lúc thấy mày rơi xuống hồ tao chỉ muốn ày tắm ở dưới luôn cho rồi nhưng tao không muốn mày chết.....quá dễ dàng.

-Cô mất công như vậy chỉ để nhốt tôi trong nhà vệ sinh thôi sao?

-ha ha...không, kế hoạch lúc đầu là sẽ ày một trận nhớ đời nhưng may mắn ày vì đã rơi xuống hồ bất tỉnh nên tao đành thay đổi kế hoạch. Kể cũng tiếc...

Đại Ảnh làm vẻ tiếc nuối tặc lưỡi

-Cô thật.....

-tao thì sao? tao tự thấy bản thân thông minh hơn tên Khải Tuấn nhiều.

-Khải Tuấn? – ngược nhìn Đại Ảnh chờ câu trả lời

-Đúng, lúc thấy hắn cãi nhau với Gia Huy ở sân trường tao đã làm quen nhằm để hắn tiếp cận mày giúp mày khôi phục trí nhớ hay ít nhất là dành lấy mày khỏi Gia Huy nhưng tên vô dụng đó chưa gì đã bỏ cuộc.

Đại Ảnh nhún vai chán nản. Liếc nhìn đồng hồ cô ta đứng dậy

-Mất nhiều thời gian quá rồi, để tao kể ngắn gọn rồi xử lý mày nhanh cho rồi.

-Còn chuyện khác nữa sao?

-Hơi...z...z...z... tất nhiên, việc sợi dây chuyền khi đi cắm trại cũng do tao bịa ra, muốn bắt mày nhưng ai ngờ Gia Huy tới kịp, rồi khăn do mày đan cũng do tao ném xuống cho 2 con chó , lần trước giả danh Đại Ảnh bắt mày cũng do tao...

Nó không ngờ người nó coi là bạn từ trước tới giờ lại ghét nó tới như vậy, tìm cách hại nó từ lần này tới lần khác, giờ đây nó cảm thấy ghê sợ con người 2 mặt này. Nó im lặng

-Nè, sao mày im lặng? chắc đang thâm nguyên rửa tao hả?

Thấy nó không trả lời Đại Ảnh quay sang hẳn:

-Anh à, đợi em cho nó “đi thật xa” rồi chúng ta về nhà nhé, chỉ một chút nữa thôi sẽ không còn ai cản trở em và anh nữa

-Cô điên rồi.

Đại Ảnh dường như không thể kiềm chế được nữa

-Đúng, em điên rồi, cũng cùng chung số phận như nhau tại sao người cứu em không phải là anh? Tại sao anh yêu nó mà không yêu em? Tại sao nó không làm gì cũng được mọi thứ còn em dùng nhiều cách nhiều thủ đoạn như vậy cuối cùng cũng không được gì chứ?

-Vì cô đeo đuổi thứ không thuộc về mình, và vì cô quá....độc ác

-Em biết, anh không yêu em, dù nó có chết đi nữa anh cũng không yêu em vậy thì....tất cả chúng ta đều chết đi. Như vậy là huê ha..ha ha

-Cô đang nói cái gì vậy?

Cả hẳn, nó và 2 tên đi theo cô ta , tất cả đều tròn mắt ngạc nhiên. Đại Ảnh đi xuống cuối phòng chỗ có những thùng to nhựa. cầm 1 thùng cô ta mở nắp, mùi xăng nồng nặc bốc lên khắp nơi.

Hai tên đi cùng ngạc nhiên:

-CÔ định làm gì vậy?

Đại Ảnh ánh mắt điên dại thích thú đỏ xăng khắp nơi

-Phải đốt trụ nơi này, thiêu cháy mọi thứ , chúng ta sẽ cùng chết

-Cái...cái gì? Muốn chết chết một mình đi

Hai tên to con sợ hãi vội vã bỏ chạy ra khỏi nhà, ngôi nhà nhỏ chỉ còn 3 người, Đại Ảnh thì như người mất trí cứ lấy hết thùng xăng này tới thùng xăng kia rưới khắp nơi.

-Đại Ảnh bình tĩnh đi, cô điên sao?

Nó hoảng hốt nhìn Đại Ảnh

-Vô ích thôi, mau tìm cách cởi trói đi cô ta điên rồi

Hắn cố gắng nới lỏng dây trói phía sau nhưng có vẻ vô ích, trong khi cả 2 đang cố gắng một cách vô ích thì Đại Ảnh đã dùng gần hết số xăng gần đó, cô ta càng lúc càng phấn khích.

-Ha ha hôm nay chúng ta sẽ cùng chết, cùng chết nào....

Dây trói quá chặt cả hẳn và nó không ai xoay sở để thoát ra được, Đại Ảnh cuối cùng cũng đổ hết số xăng , cô ta bước tới trước mặt nó và hẳn:

-không sao đâu, chỉ nóng một chút thôi. Cái gì tao không có được thì không ai được có ha ha ha ha

Đại Ảnh lấy ra một hộp diêm , cô ta tươi cười dù bàn tay hơi run rẩy

-Hôm nay tất cả sẽ kết thúc!

Xoẹt.....

Que diêm trong tay Đại Ảnh sáng lên, cầm que diêm trong tay ánh mắt cô ta sáng rực, môi nở nụ cười Đại Ảnh không ngần ngại ném que diêm vào một góc, ngọn lửa yếu ớt nhanh chóng bùng lên, một góc nhà sáng rực. Đại Ảnh thích thú cười vang

-á...Ha ha ha...cháy đi, cháy to nữa lên ha ha

-Làm sao đây? -Nó sợ hãi nhìn hẳn

Cạch....

Mạnh Khang mở cửa ,phòng họp bây giờ đã đầy đủ. Quốc Minh nhìn Mạnh Khang hỏi một câu mà anh ta đã biết rõ câu trả lời

-Mạnh Khang, Gia Huy đâu rồi sao chỉ mình cậu tới?

-Gia Huy bận việc nên tôi tới thay cậu ấy

Quốc Minh nhếch môi tạo một đường cong nham hiểm.

-Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Mạnh Khang ngồi xuống ghế đối diện quốc Minh.

-Mục đích của cuộc họp này là gì? Đáng lẽ cậu phải báo trước cho chúng tôi chứ sao lại bất ngờ tập họp mọi người ?

-Không phải vội, tôi sắp công bố lý do ngay bây giờ đây.

Mạnh Khang vẫn giữ nét thản nhiên, Quốc Minh với vẻ đắc thắng trên mặt, tất cả ánh mắt trong phòng đổ dồn vào 2 chàng trai tò mò muốn xem chuyện gì sắp diễn ra. Quốc Minh đứng dậy phát ỗi người một sấp hồ sơ mà trong đó ghi lại số liệu nhằm so sánh số cổ phần giữa anh ta và gia đình Gia Huy. Chỉ tới khi mọi người tròn mắt với số cổ phần tăng vọt của mình trong thời gian ngắn Quốc Minh mới lên tiếng

-Như mọi người đã biết, trong tập đoàn này tôi chỉ đứng thứ 2 sau Chủ tịch Trần cùng con trai ông ấy. Nhưng sau một thời gian, nhiều cổ đông đã hết hy vọng với phương thức quản lý kinh doanh của Ông Trần, vì đã một thời gian dài ông ấy không hề về công ty cũng như tham gia điều hành mà giao cho Gia Huy con trai ông tạm thời tiếp quản.

-Cậu có thể vào thẳng vấn đề được không?

Mạnh Khang tiếp lời khi Quốc Minh đánh hả hê quan sát thái độ của mọi người

-Được, ở đây tôi muốn nói tới sự vô trách nhiệm cũng như còn non yếu kinh nghiệm của cậu Gia Huy với tập đoàn của chúng ta

-Căn cứ vào đâu cậu nói vậy? Tuy Gia Huy ít kinh nghiệm nhưng thời gian cậu ấy thay cha quản lý tập đoàn vẫn hoạt động một cách điều độ và đi vào quỹ đạo.

Quốc Minh mỉm cười

-Chính là vì vậy, chính vì mọi thứ cứ xoay quanh trục một cách đều độ không có bước tiến mới để đưa tập đoàn lên vị thế cao hơn là điều tôi đang muốn nói. Các vị có nhận thấy rằng từ khi chủ tịch Trần đi thì tình hình công ty nhìn tổng thể bên ngoài vẫn rất ổn định nhưng xét về bên trong thì mọi thứ vẫn dậm chân tại chỗ, may thay tập đoàn chúng ta đã có sẵn nền móng vững chắc nên mới trụ vững tới hôm nay.

Quốc Minh vừa dứt lời bên dưới lập tức có nhiều lời xì xầm bàn tán, Mạnh Khang lên tiếng đưa mọi thứ trở lại im lặng chỉ có không khí bắt đầu căng thẳng

-Những điều cậu nói không hẳn là không đúng nhưng tôi tự hỏi với một người ít kinh nghiệm như Gia Huy mà vẫn giữ được một tập đoàn lớn một cách ổn định như vậy không đủ chứng minh cậu ấy rất có năng lực sao?

-Vậy liệu mọi người ở đây có đồng ý để một người có năng lực nhưng không có kinh nghiệm ở một vị trí cao như vậy không? Tôi nghĩ Gia Huy là một người đầy tiềm năng ,cậu ấy nên bắt đầu từ vị trí phù hợp với kinh nghiệm ít ỏi của cậu ta thì hơn

Những lời xì xầm lại bắt đầu, dường như Quốc Minh đánh trúng vào ý nghĩ lâu nay của đa số những người ở đây

-Nhưng ít nhất Gia Huy cũng không vô trách nhiệm như cậu phê bình

-Vậy cậu có thể giải thích việc Gia Huy mua lại công ty gần như phá sản Đường Minh nhưng lại không sát nhập vào tập đoàn The Rose mà người lại là Đường Du con gái cưng của ông Đường?

Đường như thông tin này ít ai biết được nên xung quanh bắt đầu rộ lên nhiều thắc mắc xen lẫn bàn tán

-Chuyện này là sao? sao chúng tôi không nhận được thông báo cũng như bất kỳ cuộc họp nào để bàn về việc mua lại hay sát nhập công ty Đường Minh vào tập đoàn chúng ta?

Quốc Minh nhún vai tỏ vẻ khó hiểu đồng thời nhìn sang Mạnh Khang

-Về chuyện này thì ít phút nữa mọi người sẽ được nghe câu trả lời thỏa đáng.

Quốc Minh cau mày

-Tại sao? Trừ Khi Gia Huy sẽ tới đích thân giải thích với mọi người ở đây còn không thì chúng tôi muốn nghe lời giải thích ngay bây giờ....

Đám người xung quanh cũng nhao nhao cắt cả lời Quốc Minh

-Đúng vậy? tại sao ?....

-Tại sao không nói với mọi người?

Cạch....

-Vì không có lý do gì bắt Gia Huy phải nói cho các người biết hết!

Mạnh Khang đang bị dồn ép thì cánh cửa bật mở cùng giọng nói nghiêm nghị cất lên làm mọi ánh mắt đổ dồn ra cửa, không khí trở lại im ắng như ban đầu thay vào đó là tiếng bước chân

Cộp...cộp...cộp...

Phía cửa , một người bước vào tự nhiên tiến tới bàn họp ngồi vào cái ghế đầu bàn đang trống một cách thoải mái, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của cả phòng, Quốc Minh cũng không ngờ tới sự có mặt của người này.

47. Chương 47

Chap 47:

Ngoài căn phòng họp thì ở nơi khác không khí căng thẳng cũng đang bao trùm, nó hoảng hốt nhìn ngôi nhà đang ngập trong khói lửa, có xăng nên ngọn lửa lan rất nhanh và cháy rất to. Mặc dù cố gắng tới đâu nó và hân cũng không thể thoát khỏi sợi dây đang siết chặt.

-Gia Huy.....

Nó nhìn hân ánh mắt tuyệt vọng xen lẫn những tia sợ hãi. Về bình tĩnh cũng không thể ở lại trên mặt hân lâu hơn, càng nhìn nó tim hân đập càng nhanh, một cảm giác sợ hãi lẫn chiếm tâm hồn.

Khác với nó và hân, người vui nhất bây giờ là Đại Ảnh, cô ta đứng vừa vỗ tay vừa cười khanh khách , ánh mắt nhìn ngọn lửa mỗi ngày một lớn dần:

-Á...ha..ha ..ha ..đúng rồi, cháy nữa đi, cháy hết đi.

-Đại Ảnh...cô điên sao? Tất cả chúng ta sẽ chết hết đó – nó hết kiên nhẫn nổi cáu nhìn Đại Ảnh

Nhưng nó càng nói Đại Ảnh càng tỏ vẻ thích thú, ánh mắt sáng quắc như của loài hổ báo :

-Mày mới điên, tôi đang hóa kiếp cho cả 3 chúng ta. Ngọn lửa sẽ thiêu rụi tất cả, thiêu rụi niềm hạnh phúc của mày và sự bất hạnh của tao ha ..ha..ha!.....Còn anh....Gia Huy!!!!

Ngừng cười Đại Ảnh quay sang hân, từng bước tiến lại gần ánh mắt hơi đờm nét u buồn:

-Xin lỗi vì bắt anh phải đi cùng em, nhưng anh đừng sợ, em sẽ bên anh mãi mãi...

Vừa nói Đại Ảnh vừa dựa đầu vào vai hân, còn hân lúc này chẳng còn thời gian cũng như hơi sức đâu mà để ý tới cô ta hân đang cố gắng thoát khỏi sợi dây đang trói chặt. Đại Ảnh không nói gì nữa cũng không còn cười, cô ta chậm rãi bước tới cái ghế gần đó, lục lọi trong giỏ Đại Ảnh lấy ra một cái còng, lúc này hân mới chú ý tới hành động kỳ quặc đó:

-Cô đang làm gì vậy?

Nhưng mặc kệ câu hỏi, Đại Ảnh tiến lại ngồi gần hẳn

-Em biết anh không yêu em , nên chỉ có cách này thì sau khi chết anh mới không thể rời xa em được!

Song song với lời nói Đại Ảnh đưa tay ra phía sau lưng hẳn, cô ta cố gắng còng một tay đang bị trói của hẳn vào tay mình

-Đừng , cô không được làm vậy –Như hiểu được việc Đại Ảnh đang muốn nó lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn, chiếc còng giờ đã ràng buộc hẳn với Đại Ảnh, cũng có nghĩa dù hẳn có cởi trói được cũng khó mà dễ dàng thoát khỏi đây.

-Vui quá, vậy là từ giờ không ai cướp anh khỏi em được nữa rồi!

Đại Ảnh mỉm cười dựa vào vai hẳn.

-CÔ.....

RẦM....m ...m

-GIA HUY.....

Hẳn chưa kịp nói hết thì một tiếng động lớn vang lên kèm theo giọng nó gọi tên hẳn.

Ngọn lửa dần lớn hơn, nhà bằng gỗ nên bắt lửa cũng rất nhanh, một thanh gỗ trên trần rơi trúng chỗ hẳn và Đại Ảnh

-Gia huy? Anh có sao không?

Nó hốt hoảng giáng mắt sang phía hẳn, cả hẳn và Đại Ảnh đều đang gục dưới sàn.

-GIA HUY...GIA HUY....

Nó hét lên. MẮt cay xè...

-A...Tiểu Du!

Hẳn khẽ cục cựa rồi ngồi ngay người lên, nhưng Đại Ảnh thì nằm bất động

-Nè, cô sao vậy?

Hẳn nhích nhích tay dính với Đại Ảnh nhưng cô ta vẫn không phản ứng

-Sao vậy? –Nó lo lắng

-Không biết, chắc cô ta ngất rồi, em mau lên, cố gắng thoát khỏi đây đi

Hẳn hối thúc nó ánh mắt lo lắng nhìn ngọn lửa lớn hơn rất nhiều so với lúc nãy, không khí bị khói bao vây, nếu không nhanh thoát ra sẽ chết vì ngộp hay tệ hơn là bị ngọn lửa thiêu cháy thành tro.

-Em không cởi trói được! –Nó nhìn hẳn ánh mắt tuyệt vọng.

Hẳn mệt mỏi dựa lưng vào tường.

-Anh xin lỗi vì đã không nói cho em biết chuyện gia đình em....

-Khụ...khụ....chúng ta sắp chết rồi anh còn nói những việc đó làm gì!

Nó thấy lồng ngực như bị đè bẹp, hơi thở dần khó nhọc mắt nó khẽ khép lại

-Tiểu Du, em sao vậy?

-Em mệt và buồn ngủ quá!

-Không được, em mở mắt ra mau, không được ngủ ở đây.

Hẳn nhìn nó mà trong lòng như lửa đốt, giờ phút này đáng lẽ hẳn phải cứu nó ra khỏi nơi này hay tệ nhất là bên cạnh nó ôm nó vào lòng truyền cảm giác an toàn cho nó, hẳn tức tối cắn chặt môi

-Khốn kiếp thật! TIỂU DU, EM MỎ MẮT RA ĐI

Khải Tuấn bước gấp gấp trên con đường nhỏ, mồ hôi đầm đìa khắp người, ngạc nhiên trước làn khói bốc nghi ngút :

-Cái gì???

Một điều gì đáng sợ lóe qua suy nghĩ khiến Khải Tuấn chạy thục mạng về phía có khói bốc lên. Lòng ngực như muốn nghẹt thở Khải Tuấn dừng lại trước ngôi nhà gỗ nhỏ đang nghi ngút khói cũng như đang bùng cháy.

-HẢ?...không lẽ?

Không suy nghĩ nhiều nữa Khải Tuấn liều mạng xông vào ngôi nhà đang bùng bùng lửa

-Tiểu Du, Gia HUY....

Không cần gọi tiếng thứ 2 Khải Tuấn đã thấy nó và hấn đang bị trói nơi góc nhà, có cả Đại Ảnh nữa , ngọn lửa thì không buông tha vẫn đang bao vây ba người.

-Tiểu Du...

Khải Tuấn cố gắng chạy thật nhanh về phía nó , thấy nó đang thêm thiếp, vừa cởi trói cho nó . Khải Tuấn sợ hãi:

-Tiểu Du, em sao vậy nè?

-Khải Tuấn, mau lên , mau đưa Tiểu Du ra khỏi đây đi

Hấn vừa thở hổn hển vừa nói với Khải Tuấn

-Còn cậu thì sao?

-Không sao. Cậu đưa cô ấy ra trước đi không cần lo cho tôi

-Để tôi cởi trói cho cậu!

-Không cần đâu

Hấn vừa nói vừa quay sang phía tay bị còng với Đại Ảnh cho Khải Tuấn xem

-Sao....

Không chờ Khải Tuấn thuyết phục thêm hấn hét lên

-MAU ĐI, NGÔI NHÀ SẮP SẬP RỒI

-Ừ ừ...cậu ráng đợi nhé, đưa cô ấy ra tôi sẽ quay vào giúp cậu

Khải Tuấn vừa đỡ nó dậy định bế nó lên thì nó mở mắt, giọng nghẹn lại do ngạt thở

-Em không muốn đi

-Cái gì? Ngôi nhà sắp sập rồi anh phải đưa em ra khỏi đây

-Không!

Nó lắc đầu bỏ lại gần chỗ hấn đang ngồi

-Gia Huy không thoát được rồi, nên em cũng ở lại

-Sao?...-Khải Tuấn tròn mắt nhìn nó

Hấn cũng nhìn nó, hấn rất vui vì nhưng gì nó vừa nói nhưng từ tận đáy lòng hấn không muốn nó phải chết tại đây cùng hấn một chút nào. Nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm khắc hấn ra lệnh

-Tiểu Du, em phải ra ngoài cùng Khải Tuấn.

-Không, em không muốn....không muốn...sống một mình mà không có anh....em ...em yêu anh mà!

Nó nói như sắp khóc

Nghe từng chữ phát ra từ miệng nó hấn không thể không mềm lòng nhưng bây giờ việc quan trọng là tính mạng của nó. Hấn nhìn nó ân cần

-Anh biết rồi, em ra trước đi, sau đó Khải Tuấn sẽ vào cứu anh.

-Anh chỉ gạt em...em biết mà, ngôi nhà sắp sập rồi

Hấn không nói gì nhìn nó mà thấy trong lòng quặn lại, một cảm giác khó tả, phần ích kỷ trong hấn không muốn nó đi, hấn muốn bên nó mãi mãi, phần khác hấn muốn nó phải sống.

Khải Tuấn quyết định dìm hấn, kéo tay nó Khải Tuấn trấn an:

-Đúng vậy, nên em phải đi ngay mới có thời gian cứu gia huy, nếu cứ chần chừ sẽ không làm được gì đâu

-KHÔNG, EM KHÔNG MUỐN...GIA HUY...

Mặc kệ nó thét lên Khải Tuấn kéo nó ra khỏi hấn, bế nó trên tay Khải Tuấn nhanh chóng tìm đường thoát ra trong khi nó tiếp tục vùng vẫy la hét

-KHÔNG...BỎ RA...GIA HUY EM KHÔNG MUỐN ĐI ĐÂU, GIA HUY.....

Nghe nó la hét tới khản cổ nước mắt ướt đầm hấn đau lòng lắm nhưng không thể làm gì hơn. Hấn dựa vào tường nhắm mắt nghe tiếng gọi của nó càng ngày càng nhỏ dần.

trên tay Khải Tuấn, nước mắt lăn chả rơi nhưng nó đành bất lực không thể quay lại cùng hấn, nó mệt mỏi khẽ gọi tên hấn rồi ngất đi trên tay Khải Tuấn.

Ngọn lửa mỗi lúc một lớn hơn, lồng ngực hấn như nghẹn lại vì khó thở, ngồi đó đầu óc hấn càng lúc càng mông mị, nhưng hình ảnh nó thì luôn hiện diện trong tâm trí hấn.

Nhìn sang Đại Ảnh đang nằm bất động hấn nhếch môi, thái độ buông xuôi

-Vậy là cuối cùng tôi cũng phải đi cùng cô sao?

Quốc Minh vô cùng ngạc nhiên trước sự có mặt của người đàn ông này, đã lâu anh ta không thấy ông. Người đang ngồi một cách thoải mái trên đầu bàn hợp có ánh nhìn uy nghiêm ranh mãnh. Mái tóc màu muối tiêu như bằng chứng cho những thành tựu thời tuổi trẻ.

Quốc Minh nhìn sao Mạnh Khang, thấy Mạnh Khang là người duy nhất không tỏ ra ngạc nhiên là Quốc Minh đã phần nào hiểu được chuyện gì sắp xảy ra

48. Chương 48

Chap 48:

Chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi cả căn phòng im lặng như tờ, không ai giấu nổi vẻ ngạc nhiên trong ánh mắt

-Chủ...ủ...chủ..Tịch....- một người buộc miệng lắp bắp rồi những người khác cũng mắt tròn mắt dẹt

-Chủ tịch?

-Chủ tịch? Chủ tịch về khi nào?

.....

Những lời bàn tán bắt đầu xôn xao, người này nhìn người kia rồi nhìn chủ tịch Trần chờ đợi câu trả lời. Mạnh Khang mỉm cười:

-Chủ tịch vừa về tới thì biết có buổi họp quan trọng nên nhất quyết không thể vắng mặt.

Quốc Minh lấy lại bình tĩnh cũng mỉm cười nhưng nụ cười khác hấn lúc đầu:

-Đúng vậy, cuộc họp này rất quan trọng nên nếu có mặt của Chủ Tịch thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn....

Ông Trần với vẻ điềm đạm , giọng nói có phần nghiêm nghị nhưng pha vào đó là chất giọng trầm ấm khiến người nghe có phần bị cuốn hút vào những gì ông sắp nói

-Vậy chúng ta tiếp tục chứ...cậu Quốc Minh?

Ông Trần nhìn Quốc Minh rồi bắt chéo 2 bàn tay vào nhau để trên bàn , ngồi thẳng lưng ánh mắt chăm chú như sợ sẽ bỏ sót điều gì khi Quốc Minh nói.

-Vâng, chúng tôi đang nói tới vấn đề phát triển của công ty thời gian gần đây, và hầu như ai cũng thấy

-Chủ Tịch Biết những nội dung đó rồi, cậu cứ tiếp tục vấn đề chúng ta đang nói đi!

Mạnh Khang ngắt lời Quốc Minh. Quốc Minh hắng giọng rồi nhìn khắp mọi người cuối cùng là nhìn ông Trần trước khi nói như chứng minh cho Ông Trần biết mọi người ở đây ai cũng muốn biết rõ hơn về vấn đề anh ta sắp nói:

-Thưa Chủ Tịch, chúng tôi đang thắc mắc tại sao Gia Huy mua lại công ty Đường Minh mà không mở cuộc họp thông báo cho các cổ đông cũng như chưa ai nghe nói tới quyết định sát nhập công ty Đường Minh vào tập đoàn của ta?

-Tại Sao Gia Huy nó phải sát nhập công ty Đường Minh vào tập đoàn chúng ta?

Chủ Tịch Trần tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn khắp lượt mọi người ngồi đó, Quốc Minh càng ngạc nhiên hơn

-Ý chủ Tịch là....???

-Vậy chủ tịch không biết chuyện cậu Gia hUY mua lại Công ty Đường Minh rồi giấu nhẹm không sát nhập vào tập đoàn sao? –Một người tròn mắt nhìn ông Trần

-Sao lại không? Tôi bảo nó mua lại mà!

Tiếng bàn tán bắt đầu xôn xao:

-Vậy là sao? Chủ Tịch Biết mà không nói gì?

-Không chủ tịch bảo Gia Huy làm vậy

....

Quốc Minh cau mày

-Chủ Tịch giải thích rõ hơn được chứ?

Ông Trần từ tốn:

-Như mọi người đã biết, ông Đường Minh là bạn thân của tôi, chúng tôi đã hứa hôn với nhau, trong lúc làm ăn thua lỗ ông Đường và gia đình gặp tai nạn đã qua đời chỉ còn lại con gái là Đường Du.

-Vậy thì sao? –quốc Minh nóng ruột.

-Thì vì hôn ước bấy lâu xem như Đường Du cũng là con dâu tôi, sắp tới Gia Huy và Đường Du đính hôn nên tôi và Gia Huy đã mua lại và vực dậy công ty của cha Đường Du, đây là món quà nhân dịp lễ đính hôn gia đình tôi muốn tặng con bé.

-À, ra là vậy.....

-Mua lại để tặng à?

Vài tiếng thì thầm sau lời giải thích của Chủ Tịch Trần. Đương nhiên Quốc Minh không chịu thua

-Vậy sao trên giấy tờ người đứng tên lại là Gia Huy? Trong hợp đồng Gia Huy lại ký tên dưới danh nghĩa là người của tập đoàn The Rose?

Ông Trần khẽ nhún mày nhìn Quốc Minh:

-Không biết từ đâu cậu nhìn thấy giấy tờ đó nhưng theo những gì tôi biết thì hình như cậu đang nhầm lẫn điều gì đó?

-Là chính xác thừa chủ tịch, các chủ nợ của công Ty Đường Minh đã nói như vậy

Ông Trần nhìn sang Mạnh Khang

-Đây là bản gốc hợp đồng chuyển quyền sở hữu Công Ty Đường Minh sang cho Voi....à cho cô Đường. Mua và sở hữu đều đứng tên cô Đường Du chứ không phải cậu Gia Huy.

Mọi người to mò chuyển tay nhau xem , tới chỗ Quốc Minh anh ta nhìn chăm chăm vào tờ giấy, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó hiểu

-KHÔNG thể nào?

-Mọi người còn gì thắc mắc nữa không?

Ông Trần lên tiếng ánh mắt nhìn thẳng phía Quốc Minh. Quốc Minh mỉm cười, nụ cười nửa miệng quen thuộc

-Còn một vấn Đề nữa thừa chủ tịch, về số cổ phần, hiện tại nhiều cổ đông đã bán lại số cổ phần đó cho tôi, nên có lẽ nên công bố lại ai mới là người nắm trong tay nhiều cổ phần nhất, từ đó sắp xếp lại ban quản trị công ty!

-Thưa chủ tịch, trước đó tôi nghĩ mọi người nên xem một thứ

Mạnh Khang lấy trong túi quần ra một USB rồi cắm vào laptop mở chiếu trên màn hình chính. Khi đoạn phim được chiếu lên, căn phòng xôn xao hơn hẳn, xen vào những lời bàn tán là những cặp mắt hốt hoảng.

Quốc Minh không cử động được, ngồi im như tượng mắt mở to về mặt ngạc nhiên cực độ, miệng lẩm bẩm.

-Không...không thể nào....

***BUỔI SÁNG:**

Ánh nắng ban mai buổi sớm vẫn rạng rỡ như mọi ngày, tiếng chim hót rộn rã, đâu đó ngoài cửa sổ những bông hoa đua nhau khoe những sắc màu rực rỡ của mình, trên cành lá, những giọt sương mai ít ỏi còn sót lại trên những chiếc lá non.

Tấm rèm trắng bên cửa sổ phất phơ trong làn gió nhẹ, nó nằm đó, khẽ chớp đôi mi, nó thấy một màu trắng thanh khiết bao trùm không gian xung quanh, khung cảnh quen thuộc của phòng bệnh viện.

Những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay như một đoạn băng chiếu chậm chạy qua trí nhớ nó, đầu đau âm ỉ, nó có cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ dài, có những điều từ sâu trong ký ức như muốn quay về với nó, trong cơn mộng mị nó gần như nhớ ra một điều gì đó rất quan trọng nhưng gần nhớ ra thì lại quên mất.

-Con tỉnh rồi à?

Một giọng trầm ấm sát bên giường làm nó giật mình, khẽ quay sang nó ngạc nhiên khi thấy một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, hay nói đúng hơn là nó cũng không biết có quen người này hay không

-Bác...là?

-Có vẻ con vẫn chưa nhớ ra chuyện gì hả?

Người đàn ông nhìn nó cười , nét mặt tuy nghiêm nghị nhưng sau trong mắt có một cái gì đó rất dịu dàng, giống như...giống như hẳn vậy. Chợt nhớ ra nó giật bản mình bật dậy khỏi giường nét mặt hoang mang

-Gia Huy? Gia Huy đâu? Mau cứu anh ấy đi, ngôi nhà sắp sụp mất....mau...

Nó hốt hoảng lay lay người đàn ông mong nhận được sự giúp đỡ rồi nó nóng lòng lao nhanh ra phía cửa, vừa mở cửa nó va vào một bóng người đang định mở cửa bước vào

-Voi con? Em tỉnh rồi ha?

Mạnh Khang nhìn nó tươi cười.

-Mạnh Khang, Gia Huy sao rồi? có ai cứu anh ấy không? Anh ấy đang ở đâu vậy? Mạnh Khang...không được, em phải đi tìm gia Huy...

-Voi con...em đừng vậy mà

Mạnh Khang kéo nó lại dìu nó vào giường mặc dù nó không chịu, cứ cố vùng ra khỏi cửa để đi tìm hân, Mạnh Khang phải lớn tiếng mới trấn tĩnh được nó

-VOI CON, EM BÌNH TĨNH ĐI ANH MỚI NÓI ĐƯỢC CHỨ

Nó thở hồng hộc , hướng ánh mắt về phía Mạnh Khang nét mặt lo lắng gần như muốn khóc, Mạnh Khang ngồi xuống đối diện nó, 2 tay giữ 2 vai giúp nó dựa vào thành giường

-Gia Huy câu ta.....

Nó nhồm người lên căng thẳng chờ câu trả lời của Mạnh Khang....

-Gia Huy sao?

-hì hì, không sao, chỉ là hít nhiều khói quá nên giờ cần nghỉ ngơi lấy lại sức, ở phòng kế bên đó, anh vừa ở đó sang thăm em nè

Mạnh Khang mặt mày hớn hở thông báo tin vui cho nó, nó nhẹ nhõm thở ra rồi như nghĩ ra điều gì nó chạy xuống giường lao về phía cửa

-EM đi đâu vậy?

Mạnh Khang níu tay nó lại

-Em muốn tham Gia Huy..

-Cháu nói chuyện với bác một chút được chứ?

Lúc này nó mới nhớ ra sự có mặt của người đàn ông lạ mặt, quay lại nó nhìn người đàn ông một lần nữa rồi quay sang Mạnh Khang ánh mắt như muốn hỏi “đây là ai”

Mạnh Khang hiểu ý, một lần nữa kéo nó ngồi xuống giường

-Voi con , chắc em không nhớ người này hả?

-.....gật gật

-Đây là cha của Gia Huy đó Voi con.

Nó tròn mắt sau lời giới thiệu của Mạnh Khang

-Cha...chào ..cháu chào bác!

Ông Trần nhìn vẻ lúng túng lắp bắp của nó mỉm cười.

-chắc cháu không nhớ bác đâu, bây giờ bác tự giới thiệu lại, bác là cha của Gia Huy

-Cha chồng tương lai của em đó –Mạnh Khang thêm vào

-Sao? Cha..cha chồng? Nhưng..nhưng....

-Sao vậy cháu?

Ông Trần tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn Mạnh Khang rồi nhìn sang nó mắt cũng đang tròn xoe

-Sao vậy? Mạnh Khang và Gia Huy không nói gì với cháu sao?

-Chuyện này.....

Nó đang lắp bắp thì Mạnh Khang đỡ lời cho nó

-Có mà, chúng cháu có nói rồi, Voi con cũng đồng ý cuộc hôn ước rồi bác à.

-Ha ha, tốt, tốt lắm.

Mặt ông Trần dần ra, nhìn nó ông TRẦN mỉm cười

-Nếu vậy thì không có gì đáng lo ngại nữa, cháu cứ dưỡng sức đi, Gia Huy cũng vậy, còn lễ đính hôn một tuần sau cứ để Bác

-CÁI GÌ???.....LỄ...LỄ ĐÍNH HÔN???

-Ừ, cháu đừng lo , bác sẽ cho người chuẩn bị thiệp chu đáo không để cháu thiệt thòi đâu. Bây giờ cháu chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được rồi.

-Đúng đó Voi con.

Ông Trần và Mạnh Khang nhìn nó với ánh mắt hào hứng, còn nó thì hông hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong đầu câu hỏi to tướng cứ lượn lờ:

-“VẬY LÀ SAO? HÔN ƯỚC NÀY LÀ THẬT HAY GIẢ ĐÂY?????”

49. Chương 49

Chap 49:

-Nè Voi con em làm gì cứ ngẩn ngơ mãi vậy?

Ông Trần về rồi mà nét mặt nó vẫn không thay đổi. mọi việc quả thật vô cùng khó hiểu đối với nó. Nó quay sang Mạnh Khang

-Mọi chuyện là sao ?

Mạnh Khang nhìn nó nhún vai:

-Là vậy chứ sao!

-Nhưng tại sao...tại sao hôm trước....vậy hôn ước là thật sao?

Mạnh Khang nhìn nó chuyển sang vẻ mặt trách móc:f

-Chứ em nghĩ bọn anh xí gạt em hở? Mà ai nói với em rằng hôn ước là giả vậy?

Nó không trả lời, tất nhiên người nói cho nó tất cả những điều đó không ai khác chính là Đại Ảnh, trong đầu nó bỗng lóe lên 1 chút hy vọng:

-Vậy là Gia Huy không lừa em? Vậy chuyện ba mẹ em....

Mạnh Khang ngần ngại tránh nhìn ánh mắt long lanh của nó, giọng nói có phần nhỏ hơn:

-Không, chuyện ba mẹ em cũng là ... thật!

-Ồ...Vậy sao! –Khuôn mặt nó dần chuyển sang có phần hơi thất vọng rồi nhanh chóng nó đặt ra một câu hỏi khác cho Mạnh Khang

-Đúng là hôn ước có thật sao? Tại sao hôm đó....

-hời...i...i... không nhớ sao? Hôm đó em mất bình tĩnh nên không chịu nghe ai giải thích thì làm sao bọn anh nói gì được nữa. Hôm sau Gia Huy tới đón em về nhưng em đi mất rồi.

Bây giờ nó mới nghĩ lại, quả thật lúc đó hấn đã muốn giải thích cho nó nhiều lần nhưng lần nào cũng đều bị nó từ chối thẳng thừng, cũng không thể trách nó được, bỗng nhiên phát hiện ra bản thân chẳng còn ai trên cõi đời này mà người giấu nó điều đó bấy lâu lại là người nó tin tưởng nhất, thì làm sao mà không bị đả kích, làm sao còn bình tĩnh , còn tâm trạng nghe giải thích nữa. Nó dựa lưng vào thành giường thở ra có phần mệt mỏi.

-Em sao vậy? không đi thăm Gia Huy nữa sao? –Mạnh Khang tò mò nhìn nó

-Chắc để sau , bây giờ cứ để anh ấy nghỉ ngơi đã. Hai ngày qua dài quá....

Nó ủ rũ định ngả lưng xuống giường thì bỗng giật mình , nhổm dậy nó hỏi Mạnh Khang:

-À, còn Đại Ảnh....à không...Đại Ảnh thì sao? Cô ta đâu rồi?

-À, cô ta cũng không sao , không có gì nghiêm trọng, nhưng tỉnh lại trước em và trốn đi đâu mất rồi không ai thấy hết.

Nó thở ra nhẹ nhõm, dù sao nó cũng không muốn có chuyện gì xảy ra với Đại Ảnh. Nó nhìn Mạnh Khang không khỏi thắc mắc:

-Vậy chuyện lúc đó như thế nào? Sau khi Khải Tuấn đưa em ra thì lại vào cứu Gia Huy Và Đại Ảnh hà anh?

-Ồ..cái đó....

Cạch****

Mạnh Khang chưa kịp nói hết câu thì cửa phòng bệnh bật mở từ bên ngoài, không ai khác là Khải Tuấn vào thăm nó, thấy vậy Mạnh Khang đứng dậy gật đầu chào Khải Tuấn rồi nhìn nó mỉm cười không quên một cái nháy mắt:

-Khải Tuấn đến rồi, có lẽ để cậu ấy kể lại cho em nghe thì hay hơn.Thôi anh sang xem Gia Huy tỉnh chưa nhé!

-Vâng! À Mạnh Khang.....ờ...có gì thì báo em biết với nha!

-Ok Voi con!...

Mạnh Khang đi ra rồi cẩn thận đóng cửa phòng bệnh. Để nó và Khải Tuấn ở trong.

Khải Tuấn nhìn nó dịu dàng như mọi ngày:

-Em khỏe hơn chưa? Anh có mua nhiều cam cho em lắm nè.

-Vâng, cảm ơn anh.

Khải Tuấn ngồi gọt cam cho nó, nó nhìn mãi mới mở lời:

-Anh kể ...kể cho em nghe chuyện lúc ở ngôi nhà đi, sao anh cứu được họ vậy?

-Vĩ...anh là siêu nhân mà!-Khải Tuấn mỉm cười nét mặt nửa thật nửa đùa làm nó tròn mắt

-Sa..osao?

-Ha ha anh đùa em thôi, thật ra anh chỉ cứu được em chứ không cứu Đại Ảnh và Gia Huy vì lúc đó lửa to lắm anh không vào được.

-Sao? không phải anh cứu thì là ai?

Nó tròn mắt nhìn Khải Tuấn, trong khi Khải Tuấn thì vẫn tập trung vào quả cam, nhưng không quên trả lời cho nó

-Là người của Ông Trần, cha của Gia Huy đó.

-Sao? Sao bác ấy lại biết Gia Huy đang ở đó và sắp bị....???

Nó càng ngạc nhiên cực độ trước sự ứng cứu quá kịp lúc của Ông Trần.

-Anh nghe Mạnh Khang nói lúc em bỏ nhà đi thì cũng là Lúc Quốc Minh lợi dụng cơ hội muốn đối phó Gia Huy, thấy vậy Mạnh Khang đã liên lạc kêu ông Trần về đây....

Đưa cho nó miếng cam Khải Tuấn nói tiếp:

-Lúc em và Gia Huy bị Đại Ảnh nhốt trong căn nhà cũng là lúc ông Trần về tới sân bay. Nghe Mạnh Khang kể lại tình hình ông Trần rất muốn tới đây nhưng phải về công ty giúp Mạnh Khang đối phó Quốc Minh trước nên đã cho 2 vệ sĩ thân tín nhất gấp rút tới đó cứu em và Gia Huy. Lúc anh vừa đưa em ra thì bọn họ ập tới xông vào cứu Gia Huy và Đại Ảnh.

-Ôi...thật là may quá- nó thở ra kèm theo nụ cười hiềm hoi trong mấy ngày nay. Khải Tuấn thôi gọt cam nhìn nó:

-Ừ, rất may vì họ vừa ra là ngôi nhà sập ngay sau đó.

-Nguy hiểm quá vậy, may mà không ai bị gì cả. Khải Tuấn em phải cảm ơn anh, nếu không có anh thì....

-Tiểu Du....

Nó đang cười nói thì Khải Tuấn kêu tên nó về mặt nghiêm túc hơn hẳn , nó lo lắng hỏi?

-Sao vậy anh?

-Tiểu Du à, bây giờ em đã biết tất cả về gia đình em, biết Gia Huy giấu em suốt thời gian qua , chỉ có điều em chưa hồi phục trí nhớ mà thôi, nhưng điều đó bây giờ có lẽ cũng không còn cần lắm nên....

Khải Tuấn có vẻ ấp úng như biết rằng điều mình nói ra có lẽ khó được nó chấp nhận, còn nó, thấy vẻ ấp úng của Khải Tuấn càng thấy lo lắng hơn, nhìn sâu hơn vào đôi mắt dịu dàng giờ đã pha chút do dự của Khải Tuấn

-Sao? Nên....sao ? -nó hỏi

-Nên nếu em còn giận hoặc không thể tha thứ cho Gia Huy thì hãy về thành phố K cùng anh đi , anh sẽ từ từ kể cho em nghe những chuyện trước đây, sẽ dần dần đi gặp lại các bạn cũ biết đâu em sẽ nhớ ra thì sao!

Nó không biết nên vui hay nên buồn vì lời đề nghị của Khải Tuấn, nhưng trong lòng có cái gì đó như là không nở rời xa nơi này ...rời xa hẳn.... vậy

Nếu Khải Tuấn nói với nó chuyện này cách đây 1 ngày nó chắc chắn sẽ đồng ý không chút do dự nhưng giờ đây....thật khó nghĩ cho nó. Khải Tuấn thấy nó im lặng về mặt suy tư thì trong lòng có phần thất vọng nhưng vẫn hỏi nó:

-Tiểu Du? Được không em? Chúng ta về thành phố K nhé!

-Emnhưng mà chuyện hôn ước là thật mà anh....em...khi này em đã nghe bác Trần nói rồi Mạnh Khang cũng nói vậy mà....nên...

Nó lấp liếm nhìn Khải Tuấn ấp úng., Khải Tuấn vẫn không bỏ cuộc

-Anh không nói chuyện hôn ước, không phải em rất giận chuyện Gia Huy giấu em về gia đình em suốt thời gian qua sao? em đã tha thứ cho cậu ta rồi hả? Nếu chưa thể tha thứ hay cần thời gian suy nghĩ cứ đi với anh , anh hứa sẽ không bắt em ở thành phố K luôn đâu, khi nào em muốn về đây anh sẽ....đưa em về.

Nhìn gương mặt thành khẩn của Khải Tuấn quả thật không ai nở từ chối. nó không thể tự dối bản thân được nữa, nó giận hằn, ghét hằn, trách móc hằn về việc đã giấu giếm nó suốt thời gian qua nó choàng tay ôm Khải Tuấn:

-Khải Tuấn cảm ơn anh rất nhiều....

Phía ngoài phòng một dáng người quen thuộc dựa lưng vào tường, khuôn mặt có phần buồn bã được giấu kỹ dưới ánh mắt nghiêm nghị cũng quay mặt bước về phía trước. dọc hành lang nhiều người chú ý tới hắn nhưng không ai thấy được trái tim hắn đang co bóp mạnh hơn , gấp gấp hơn, hắn đang bắt con tim làm theo lời lý trí khi quay người bước đi, nhường lại nó cho người con trai khác.

Cạch***

Đóng cửa xe hắn không nói gì, Mạnh Khang vỗ nhẹ vai thẳng bạn

-Sao vậy? Cậu nói muốn đưa Voi con cùng về mà.

-Không cần nữa. Cô ấy sẽ không vềcô ấy về thành phố K cùng Khải Tuấn

-SAO? CHUYỆN GÌ NỮA VẬY?

Mạnh Khang tròn mắt há to mồm tỏ sự ngạc nhiên cực độ. Hắn không nhìn Mạnh Khang nữa mà nhìn ra ngoài cửa xe dù vẫn nói chuyện với Mạnh Khang

-Chuyện công ty ổn chứ? Quốc Minh sao rồi?

-À, cậu yên tâm, chủ tịch về đúng lúc nên mọi việc đều ổn. Riêng USB cậu đưa cho tôi quả thật mới làm Quốc Minh không kịp trở tay, sao cậu có được những đoạn phim Quốc Minh dùng vũ lực bắt người ta sang lại cổ phần cho hắn với giá rẻ vậy?

-Thời buổi này để mua một tên “gián điệp” cũng đâu có khó.

Mạnh Khang nhìn hắn về khâm phục

-Cậu giỏi thật!

-Vậy giờ hắn đang ăn cơm tối trong tù hả?

Mạnh Khang tịt hần về hào hứng giọng ỉu xìu

-Không, lúc cảnh sát tới cậu ta nhanh chân chạy mất. Giờ chắc đang trốn đâu đó, chỉ tội cho cha cậu ta bệnh tật như vậy giao mọi việc cho con quản lý nhưng giờ lại thành ra thế này nên đang đi cầu cạnh khắp nơi

Hắn không đáp, hỏi thì hỏi vậy thôi chứ bây giờ hắn không còn tâm trạng đâu mà quan tâm việc công ty hay Quốc Minh hoặc Đại Ân nữa, trong đầu hắn chỉ tràn ngập những suy nghĩ về nó những kỷ niệm trong suốt thời gian qua để rồi lồng ngực lại nhói lên liên hồi.

Mạnh Khang hiểu ý không nói gì nữa, chiếc xe lao nhanh trên con đường quen thuộc.

Tiến Khải Tuấn về rồi nó cũng thay nhanh bộ đồ bệnh viện ra, lấy bộ đồng phục đã được giặt sạch sẽ trong tủ mặc vào rồi ra khỏi phòng, nó muốn gặp hắn.

Cạch****

Nó hơi ngạc nhiên khi trong phòng không có ai. Trên giường gối chăn được sắp xếp ngăn nắp .

-Em tìm ai? –Một nữ y tá hỏi nó

-À...người..Gia Huy nằm ở đây....

-À cậu nhóc đó hả? đã đi về lúc này rồi em không biết sao?

-Ồ...vâng, cảm ơn!

Nó bước dọc hành lang bệnh viện trong lòng thắc mắc. nó không hiểu sao hắn lại xuất viện trước mà không sang thăm nó, cũng không nói gì với nó, hắn chưa bao giờ như vậy, nó thấy thật khó hiểu

-Cô muốn đi đâu không?

Ra khỏi cổng bệnh viện một chiếc taxi chạy tới phía nó khi thấy nó chần chừ trước cổng.

-Ồ...Tôi....tôi không đi

Chiếc xe lao thẳng bỏ lại mình nó đứng đó. Không có Ba lô ở đây, nó đưa tay xuống váy móc túi thấy cũng không còn bao nhiêu tiền, đi taxi nhất định không đủ trả. nó quyết địnhđi xe bus

15 phút sau nó đã an vị trên xe bus, không biết lúc trước thế nào nhưng từ khi mất trí nó ít khi đi đâu một mình mà không có hắn hay ít nhất là 1 người đi cùng và nhất là hắn chưa từng để nó đi xe bus. Nó không rành đường nên chỉ xuống những nơi nó thấy quen mà thôi, trong số đó bờ hồ là nơi không thể thiếu

Ngồi trên ghế nhìn những vệt nắng lấp lánh dưới mặt hồ nó thấy lòng thanh thản và yên bình hơn. Vẫn là khung cảnh này, cơn gió này đang mơn man làn tóc nó nhưng chỉ thiếu duy nhất 1 điều đó là hắn. Nó bỗng dưng nhớ hắn kinh khủng, nỗi nhớ lấn át cả sự giận dữ, không chần chừ nó chạy nhanh ra trạm xe bus đón xe về....nhà

Ở nhà, hắn chán nản nằm dài ra giường, đầu óc miên man nghĩ về nó, hắn cố kìm nén mọi cảm xúc , hạn chế mọi suy nghĩ về nó nhưng vô ích, dường như khi người ta cố quên một điều gì đó thì nó cứ như bóng bám lấy hình cứ đeo bám dai dẳng trong trí óc.

-Khốn kiếp....

RẦM....M..M..

Như đã lên tới đỉnh điểm của sự chịu đựng, hắn bật dậy ném mạnh cái ghế gần đó vào góc phòng, tiếp sau đó là những âm thanh loảng xoảng của đồ thủy tinh vỡ, hắn vợ lấy những thứ trong phòng đập vỡ tan tành.

-Cộc..cộc...Gia hUY cậu sao vậy?

Mạnh Khang cùng đám người giúp việc đứng ngoài , Mạnh Khang gõ cửa nhưng không dám vào vì quá hiểu tính hắn, nếu lúc này Mạnh Khang vào nhất định 2 sẽ đánh nhau. Người giúp việc vào quản gia Lâm vừa lo lắng vừa sợ hãi chờ đợi tiếng trả lời của hắn

RẦM...M...M...

Câu trả lời là một tiếng động lớn do cái ghế va đập vào cửa phòng làm mọi người bên ngoài giật bắn mình

-Mọi người đi làm việc đi. –Mạnh Khang xuống nhà không quên giải tán đám người làm

Hắn đập phá cho tới khi trong phòng không còn gì nhiều để mà đập thì mới ngồi xuống nền nhà thở hồng hộc.

Mãi nó mới về được tới nhà, hơi thở gấp gáp nó chạy vào :

-Tôi về rồi

-Voi Con?

-Thiếu..Thiếu Phu nhân?

Bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên dưới phòng khách nhìn nó , nó không hiểu chuyện gì xảy ra:

-Gì vậy?

Mạnh Khang nhanh chóng lấy lại bình tĩnh

-May quá, voi Con em lên phòng xem Gia HUY đi kéo nó phát điên mất

-Sao? –Nó tròn mắt

XOẢNG.....G...G...

Để phụ họa cho câu nói của Mạnh Khang là tiếng vỡ của một vật gì đó chắc làm bằng thủy tinh. Nó lo lắng chạy thẳng lên lầu mở cửa xông vào

Bộp.....p...

-BIẾN ĐI, CÚT RA CHO TÔI .I..I..I.

Cửa vừa bật mở hắn vợ ngay cái gối trên giường ném thật mạnh về phía cửa mà không ngờ người mở cửa là nó

-Á...á...

Nó la lên rồi hét to

-ANH ĐIÊN RỒI HẢ?

-Sao? Em làm gì ở đây?

Hắn nhìn nó vô cùng bất ngờ....

ps: Ann viết cả buổi sáng đó nên nếu có ngán các bạn cũng đừng than trách nha, tội nghiệp Ann

50. Chương 50

Chap 50:

Hắn ngạc nhiên có một thì nó bất ngờ tới mười khi nhìn căn phòng bừa bộn mảnh vỡ và tất cả như vừa có một cơn bão vừa ập tới cuốn phăng mọi thứ khỏi vị trí cũ vậy. Nó mất chữ A mồm chữ O đảo mắt khắp phòng, cuối cùng đảo mắt tới đúng vị trí hắn ngồi, mắt nó chuyển từ chữ A sang thành hình viên đạn:

-Anh nghĩ mình đang làm cái gì vậy hả????

Hắn nhìn nó, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng trước sự có mặt của nó. Nhưng rồi như nhớ ra điều gì hắn tỏ ra ương bướng, bộ mặt như trẻ con đang giận dỗi:

-Kệ anh, em đi đi.

Hắn đứng dậy quay mặt ra phía cửa sổ tránh nhìn ánh mắt nó, nó như tức điên trước thái độ cứng đầu của hắn, nghĩ thầm:

-"Cái tên này....người giận là mình mới phải chứ..."

Nó tức tối nhặt cái gối khi nãy thẳng tay ném vào đầu hắn

BỘP... P...P...P...

Hắn không phản ứng nó hét ra lửa:

-NÈ TÊN ĐÁNG GHÉT KIA ANH UỐNG NHẦM THUỐC HẢ????

-.....

Mặc cho nó hét lên phía sau hắn cũng vẫn không có chút phản ứng, bực mình nó nhào tới phóng lên lưng hắn 2 tay vò đầu bứt tóc đối phương cho hả giận, lúc này hắn đau quá không thể làm mặt lạnh được nữa:

-Á..á...em làm cái gì vậy? bỏ ra ngay....nghe không?

-Không...g..g...g... EM PHẢI NHỎ HẾT TÓC ANH CHO BỎ GHÉT...CHẾT NÈ...NÈ...NÉM GỐI VÀO EM NÈ...E....

Sau mỗi chữ "Nè" nó lại bấu lấy đầu bóp lấy cổ hắn mà lay qua lay lại, hắn đau muốn nổ cái đầu hét lên inh ỏi:

-BỎ RA....NGHE KHÔNG?...EM CHẾT CHẮC RỒI CHÂN VOI!

Hắn lấy hết sức mạnh vật nó xuống giường khóa chặt 2 tay đang vùng vẫy lung tung của nó

-Nằm im cho anh ngay, hôm nay em quá gan rồi!

-Á....Bỏ ra, thả em ra Anh là đồ xấu xa.....

Hắn nhú mày:

-CÁI GÌ? DÁM NÓI NỮA?

Hắn dùng một tay khóa tay nó lại, tay kia béo lấy cái má xinh xắn của nó mà kéo ra kéo vào, làm nó đau chảy nước mắt, nó sợ nhất là khi hắn dùng cực hình "béo má" này, dù trong lòng không phục nhưng nó cũng xuống nước năn nỉ:

-Á....hu hu đau quá, làm ơn thả em ra đi mà...huhuhu...

-Đừng hòng...anh sẽ cho em biết thế nào là lễ độ haha

Hắn như quên hết mọi chuyện, chú tâm vào công cuộc hành hạ nó không biết chán. Ánh mắt đắc thắng ...hắn thấy hài lòng trong dạ...

Mạnh Khang cùng đám người làm đang ở phòng khách đồng tai lên lầu cố nghe xem chuyện gì đang diễn ra trên đó và quan trọng hơn họ muốn biết ai là người thắng cuộc thì một giọng nghiêm nghị cắt ngang sự tập trung của họ:

-Chuyện gì vậy?

-HẢ.....Ông...Ông Chủ....-Quản gia Lâm áp ứng

-Chuyện gì vậy mọi người?

Xen vào giọng của ông Trần còn có Bảo Như, Bảo Như cùng ông Trần vừa về thì thấy cảnh tượng kỳ lạ này

-DẠ...dạ....

Bọn người hầu áp ứng không dám trả lời , Ông Trần khó chịu chạy mày tự động đi thẳng lên lầu, và dĩ nhiên phía sau cả đám người cũng rùng rần đi theo

-Á..Á...Á... Đau quá Gia Huy huhuhu

-Cho CHừa nè....

Hắn đang rất phấn khích trước trò hành hạ khủng khiếp của mình thì bị ...”khựng lại”

-Gia Huy....Con đang làm cái gì vậy?

-HẢ?...

Quay sang hắn thấy ông Trần đang nghiêm nghị đứng ngoài nhìn vào , ông Trần nhìn hắn đang....hành hung nó rồi đảo mắt nhìn khắp căn phòng bữa bọn. Nó biết mình đã gặp được...quý nhân nên tỏ vẻ thảm:

-Bác ơi.....hức...hức!!!!

Nó gọi cha chồng một cách thảm thiết không quên ánh mắt mè nheo đáng yêu của mình làm ông Trần ...động lòng nghiêm giọng ra lệnh cho hắn:

-Con nghĩ mình đang làm gì hả?? Bỏ vợ con ra ngay.

Hắn nhìn sang nó vẻ “bất mãn”:

-Nè, bộ mặt gì vậy hả?

-Gia Huy! –ông Trần chau mày nghiêm giọng nhìn hắn

Thấy mình hôm nay “yếu thế” hắn không nói nữa. Ông Trần có vẻ hài lòng trước sự ngoan ngoãn hiếm thấy nơi thằng con trai.

Phía sau lưng Mạnh Khang cười đắc ý nhìn đám người hầu trong nhà:

-Ha ha thấy chưa, Voi Con thua rồi , chung tiền chung tiền đi...

-Hơi...thật xui quá, sao hôm nay thiếu phu nhân “hiền” quá –Vừa móc tiền đám người hầu vừa thở dài.

-Các người làm gì vậy? –Ông trần...”hết hồn” trước tình trạng này, có vẻ thời gian ông đi mọi thứ trong nhà đã có phần thay đổi nhưng theo chiều hướng tích cực hay tiêu cực thì chưa biết.

-Hai con đi theo ta, còn các người dọn dẹp chỗ này đi.

Ánh mắt đầy tính “đe dọa” của ông Trần phát huy tác dụng ngay lập tức. nó thì mừng phải biết nhanh chân chạy theo vị cứu tinh của mình, hắn cũng hậm hực đi phía sau.

Vào phòng làm việc ông Trần ngồi uy nghiêm nơi bàn giấy nhìn “đôi trẻ” với ánh mắt ân cần hơn:

-Hai con ngồi đi!

Đợi nó và hắn ngồi xuống ghế đối diện ông TRẦN mới bắt đầu nói:

-Về lễ đính hôn của các con ta đã chuẩn bị xong xuôi, cuối tuần này sẽ tổ chức luôn.

-HẢ???CUỐI TUẦN NÀY???-Nó tròn mắt nhấn mạnh từng chữ

-Ừ, nhanh nhất rồi, các con muốn nhanh nữa thì hơi khó vì còn phải chuẩn bị nhiều thứ lắm

Ông Trần mỉm cười khi hiểu lầm vẻ mặt “thăng thốt” của nó. Nó muốn phân minh:

-Không...không...ý..là....

-Chúng con sẽ không đính hôn thừa cha!

Không đợi nó giải thích hắn đã lên tiếng , nó hoàn toàn bất ngờ và “bất động” trước “phát ngôn” của hắn, Ông Trần đành mặt nhìn hắn;

-Con có biết mình đang nói gì không?, đây không phải là trò chơi mà là lời hứa, là hôn ước giữa 2 gia đình

-Đó là lời hứa giữa người lớn với nhau không liên quan con

Rầm...m..m

-GIA HUY

Ông Trần bực tức đập tay xuống bàn, nó ngồi đó mà giật bản mình riêng hắn vẫn giữ vẻ cứng đầu

-Nếu không còn gì nữa thì thôi , con đi đây.

-LỄ ĐÍNH HÔN VẮN SẼ DIỄN RA NHƯ DỰ ĐỊNH , ĐỪNG CỐ CẢI LỜI TA.

Ông Trần bực tức nói với theo, nó sợ quá cũng cúi đầu chào lia lịa rồi chạy theo hắn ra khỏi phòng

-Nè, nè Gia Huy....

Nó đuổi theo nhưng bước chân hắn gấp gáp phía trước không hề quay lại nhìn nó

Chạy nhanh hơn nó nín được tay hắn:

-Gia Huy, anh sao vậy? Cha anh đang già.....

Huych.....h..h..

Hắn không đợi nó nói hết hất mạnh tay , nó giật mình lùi lại một bước, ánh mắt ngỡ ngàng , hắn không quay mặt lại, chỉ nói bằng giọng lạnh lùng nhất :

-Sẽ không có lễ đính hôn nào cả, em muốn đi đâu làm gì cứ việc, không cần phải ở lại vì lời hứa giữa 2 gia đình

Nói xong hắn bỏ đi để mặc nó đứng đó sững người, tiếng cửa phòng vang vọng dọc hành lang. sau vài phút đứng sững tại chỗ nó lững thững quay về phòng.

NHÀ HẢI YẾN:

Khải Tuấn đang đứng trong sân nhà hải Yến, nét mặt bình thản nhưng kém tươi.

-Anh sao vậy Khải Tuấn?

Khải Tuấn nhìn Hải Yến dửng dưng:

-Anh tới tạm biệt em, ngày mai anh về nhà rồi!

Nghe tới đây Hải Yến thấy như lồng ngực nhói lên, tim cô thấp thỏm như sắp mất đi một thứ quan trọng:

-Sao? sao...sao anh đi sớm vậy? chưa hết năm học mà?

-Ừ, anh đi cũng lâu rồi nên giờ tới lúc phải về nhà rồi. Với lại....ở đây không còn chuyện của anh nữa.

-Anh nói vậy là

Hải Yến chưa nói hết câu Khải Tuấn đã cắt ngang, vỗ nhẹ lên vai Hải Yến Khải Tuấn mỉm cười, nụ cười dịu dàng ấm áp quen thuộc:

-Anh cảm ơn em rất nhiều, thời gian qua may mà có em đó hải Yến.

Khải Tuấn mới nói tới đó mà mắt Hải Yến đã cay xè, Hải Yến ít khi khóc, nhất là trước mặt người khác nhưng giờ đây cô không biết làm sao ngoài việc nhìn Khải Tuấn , những gì trong lòng như ứ nghẹn nơi cổ họng không thể thoát ra thành lời.

-Thôi, anh về nhé.Tạm biệt em!

Vẫn nụ cười đó Khải Tuấn dậm bước đi, Hải Yến đứng như chôn chân tại chỗ, cô muốn chạy theo, muốn níu Khải Tuấn lại nhưng dường như một sức mạnh vô hình nào đã ngăn cản , lồng ngực ứ nghẹn nước mắt trào ra khóe mi.

51. Chương 51

Chap 51:

Còn hai ngày nữa là tới lễ đính hôn rồi mà thái độ của hắn đối với nó, với buổi tiệc cũng chẳng có gì thay đổi. Nó không hiểu tại sao cũng không có cơ hội nói chuyện với hắn để tìm nguyên nhân. Hắn đi từ sáng đến tối mới về , không ai biết hắn đi đâu , ngay cả Mạnh Khang.

Nó nằm trong phòng buồn bã với bao nhiêu thắc mắc trong đầu. Đang thần thờ nó nghe tiếng cãi nhau ở “phòng đối diện” vọng ra, tò mò nó mở cửa áp tai vào cửa phòng hắn:

-Con không được cãi lời ta, nhất định con phải đính hôn với Tiểu Du! –Giọng ông Trần gần như mất kiên nhẫn

-Con đã nói rồi, nếu cha không hủy buổi đính hôn thì hôm đó người mất mặt không phải là con đâu

-Cái gì? –Ông Trần bắt ngờ nhìn thẳng con cứng đầu, ông có phần dụi giọng?

-Tại sao vậy? lúc trước con thích con bé lắm mà? Thời gian gần đây nghe Mạnh Khang nói các con cũng rất gần bó vậy thì tại sao không chịu đính hôn?

Hắn tránh ánh mắt của ông Trần, tay rút túi quần nhìn ra cửa sổ giọng bất cần

-Lúc trước khác bây giờ khác, bây giờ con không thích nữa. Đừng làm khó cô ấy nữa, để cô ấy đi đi, đừng lấy hôn ước ràng buộc cô ấy cũng như ép buộc con.

Ông Trần bực tức không nói gì mở cửa bước ra

-ỒI...-nó giật mình

-Tiểu Du, cháu làm gì ngoài này?

-Dạ.....cháu..cháu...

Không đợi nó nói hết ông Trần nhìn cả nó và hắn nghiêm nghị:

-lễ đính hôn vẫn sẽ được tiến hành theo dự định, không được cãi ta...cả hai đứa!

Nói rồi ông Trần bỏ đi, để lại nó và hắn với không gian yên ắng

-Em....

-Đi đi..

Hắn không quay lại nhìn nó, câu nói của hắn khiến nó ử rĩ quay bước về phòng.

-Chị phải làm sao đây? –nó ôm con voi bằng bông “quá khổ” mà thấy cổ họng đắng đắng. hắn đã thay đổi rồi sao? không cần nó nữa sao? bao nhiêu câu hỏi cứ bay qua rồi nán lại trong trí óc, nó nhìn chiếc nhẫn trên tay bao nhiêu kỷ niệm quay về, chỉ vài tháng ngắn ngủi nhưng nó tưởng như đã bao nhiêu năm trôi qua. Có lẽ Đại Ân nói đúng, nó quá may mắn , nhưng vận may không thể ở lại với ai quá lâu.

Bước tới bên cửa sổ nó thấy cặp đôi quái vật đang đùa giỡn với nhau, khu vườn xinh đẹp là thiên đường cho những cuộc đuổi bắt của nó từ ngày đầu ở đây, kia là cái cây có con thỏ “chết oan” của Khải Tuấn do hắn cho người “hạ sát”.nó khẽ mỉm cười , phía cổng xe của ông Trần đang lăn bánh chạy ra khỏi nhà, nó thật sự quý người đàn ông với khuôn mặt nghiêm nghị nhưng ánh mắt ấm áp đó, nhưng...

-Mình phải đi thôi!

Suy nghĩ của nó bị đứt đoạn , nó muốn giữ tất cả những kỷ niệm đẹp ở đây thời gian qua , muốn vậy nó phải đi thôi vì cứ ở lại sự lạnh lùng của hần và sự buồn bã trong trái tim nó sẽ dần dần át những kỷ niệm đẹp đẽ. Lặng lẽ nó lấy vài bộ quần áo thường mặc xếp vào một túi nhỏ , nó quyết định đem theo những kỷ niệm ra đi.

Cạch***

Đóng cửa phòng nó đứng trước phòng hần vài phút , muốn chào hần nhưng lại thôi, nó sợ về lạnh lùng của hần. Nghĩ vậy nó lặng lẽ bỏ đi.

-Voi Con? –Mạnh Khang gọi nó từ phía sau

-Em đi đâu vậy?

-Ồ....em....-nó áp úng nhìn Mạnh Khang

-Voi con...không lẽ em định bỏ đi sao?

-Em...em...chào anh...

-Nè..Voi con..

Nó chỉ kịp nói có vậy rồi bỏ chạy thật nhanh mặc mạnh Khang gọi với theo, tránh việc Mạnh Khang đưa thêm câu hỏi nào nữa. Chần chừ vài giây không biết làm sao cuối cùng Mạnh Khang chạy thẳng lên lầu.

Rầm...

-Gia Huy!...

-Không biết gõ cửa ha? –Hần khó chịu.

-Giờ này còn gõ cửa gì nữa, Voi Con vừa bỏ đi rồi kìa.

-Sao?

Vừa nghe Mạnh Khang nói hần thấy trong lòng quặn lại, một cảm giác thôi thúc lấn chiếm trái tim hần. Nhưng nhanh chóng hần lấy lại vẻ bất cần

-Thì sao? –Hần nhìn Mạnh Khang

-Cái gì? Cậu còn hỏi câu đó được sao? Voi con của cậu ĐÃ BỎ ĐI đó. Có nghĩa đi luôn, không về nữa đâu.

-Kệ cô ta. Muốn đi cứ việc.

-Hả? CẬU bị sao vậy? Voi con còn chỗ nào để đi nữa chứ?-Mạnh Khang tròn mắt nhìn hần.

-Cậu không cần lo, có Khải Tuấn lo cho cô ta rồi.

-Khải Tuấn? Sao Khải Tuấn lo được?

-Cô ta đi với Khải Tuấn thì tất nhiên cậu ta sẽ chăm sóc cho cô ta thôi.

Mạnh Khang càng mở to mắt, miệng há hốc vì mức độ cập nhật thông tin của hần:

-Đúng là hôm nay Khải Tuấn về nhà nhưng mà là đi một mình cậu không biết sao?

-Cái gì? Sao cậu biết? – Hần ngạc nhiên hỏi ngược lại Mạnh Khang

-Bảo Như nói chứ ai, Khải Tuấn đi Hải yến buồn lắm nên sáng giờ Bảo Như sang an ủi Hải Yến rồi.

-.....-Nghe Mạnh Khang nói mà hần chết lặng không nói được lời nào nữa, trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ:

-“Là hiểu lắm sao?”

NHÀ KHẢI TUẤN:

Ngồi trong xe Khải Tuấn lục lại tất cả những niềm vui, nỗi buồn về nó, hình ảnh của nó khắc sâu trong tâm trí nên chính Khải Tuấn cũng không biết tới khi nào mới có thể quên nó và chấp nhận một người con

gái khác. Trong đầu Khải Tuấn hiện lên hình ảnh của nó hôm ở bệnh viện và những lời nó nói lại nghe rõ mồn một

“-Anh không nói chuyện hôn ước, không phải em rất giận chuyện Gia Huy giấu em về gia đình em suốt thời gian qua sao? em đã tha thứ cho cậu ta rồi hả? Nếu chưa thể tha thứ hay cần thời gian suy nghĩ cứ đi với anh, anh hứa sẽ không bắt em ở thành phố K luôn đâu, khi nào em muốn về đây anh sẽ....đưa em về.

-Khải Tuấn cảm ơn anh rất nhiều....em đã rất giận Gia Huy về việc giấu chuyện của Gia đình em nhưng em đã nghĩ kỹ rồi, em biết tại sao anh ấy làm vậy, chỉ vì muốn em được vui vẻ mà thôi....lúc ngôi nhà bốc cháy em đã biết em không thể sống thiếu Gia Huy được, em biết nói vậy với anh là quá tàn nhẫn nhưng em muốn anh hãy xóa nhòa ký ức hãy chờ đợi một tình yêu mới...

-Tiểu Du, anh....

-Khải Tuấn, Dù trong ký ức em và anh như thế nào đi nữa, dù bây giờ em có nhớ lại thì trái tim em đã thay đổi rồi, bây giờ đây chỉ có bên Gia Huy em mới cảm thấy hạnh phúc....Khải Tuấn, hãy hiểu cho em, có thể anh là quá khứ của em, nhưng em đã đánh mất quá khứ rồi, bây giờ, Gia Huy là hiện tại, là Tương lai, là tất cả những gì em chờ đợi.

-Anh hiểu rồi. Vậy anh sẽ về một mình, em nhất định phải hạnh phúc đó Tiểu Du.

-Vâng, cảm ơn anh lắm....

Trước khi ra khỏi cửa Khải Tuấn quay lại nhìn nó:

-Còn về quá khứ, mặc dù anh rất thích em nhưng chúng tachỉ là bạn.”

Giờ đây ngồi nhớ lại Khải Tuấn mỉm cười, chiếc xe dần lặn bánh để lại phía sau kỷ niệm về nó, hình ảnh của nó lại thành phố này.

NHÀ GIA HUY:

Sau khi nghe Mạnh Khang nói hần cứ đứng đờ người, Mạnh Khang giục:

-Nè, cậu còn đứng đó làm gì muốn để Voi Con đi mất mới tìm sao...

Không đợi Mạnh Khang nói thêm hần chạy thật nhanh ra cửa

-Vợ à, em nghĩ mình đang đi đâu đó?

Sau mười mấy phút chạy thực mạng hần cũng đuổi kịp nó. Thấy hần vừa thở dốc vừa hỏi nó ngạc nhiên lắm:

-Anh ...anh làm gì vậy?

-Câu này anh hỏi mới đúng, em lại giận dỗi bỏ nhà đi nữa hả? còn lễ đính hôn em tính bỏ anh một mình sao?

Thấy hần thay đổi thái độ nó nhìn hần khó hiểu:

-Anh bị sốt hả?

-Cái...cái gì? – Hần giật mình trước câu hỏi của nó

-Em mới sốt đó, tự nhiên xách giỏ bỏ đi là sao đây? Muốn bỏ nhà đi bụi luôn hả?

Nó chau mày nhìn hần:

-Nhà của anh chứ đâu phải nhà em, với lại anh kêu em “ đi đi” mà. Em đi rồi anh không cần phải làm lễ đính hôn nữa.

Thấy nó giận hần xuống nước:

-Anh...anh tại anh tưởng em đi với....Khải Tuấn!

Nó không thèm hỏi hần quay người bước tiếp:

-Đúng, em đi với Khải Tuấn đây

Không biết làm sao hấn giật lấy giỏ xách của nó từ phía sau:

-Trả đây!

-Em đừng đi.....

52. Chương 52

chap 52:

Nó quay lại nhìn hấn:

-Tại sao?

-Vì...em phải ở bên cạnh anh!

Nó nhếch môi trước câu nói của hấn:

-Anh thật kỳ lạ, chẳng phải anh không còn hứng thú với em? Nếu em đi anh sẽ không phải miễn cưỡng đính hôn , anh sẽ....

Chẳng cần đợi nó nói hết câu hấn mạnh tay kéo nó vào lòng, giọng pha chút vui mừng lẫn cương nghị:

-Anh sẽ phạm phải một sai lầm có thể khiến anh hối hận suốt đời.

-Anh xem em như trò chơi hay sao mà...

Siết chặt nó trong tay thay cho ý muốn giữ nó bên cạnh hấn mãi mãi. Nó không nói được lời nào nữa, khóe mắt cay cay, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu giận hờn trôi nhẹ theo những giọt nước long lanh tựa pha lê thấm ướt ngực áo hấn. Buông nó ra hấn nâng nhẹ cầm nó lau đi những giọt nước mắt.

-Anh hôn em nhé?

Như mọi lần hấn không đợi nó trả lời đã cuối sát mặt nó, nhưng hấn không ngờ hôm nay nó quyết định trả lời hấn:

-Không!

-HẢ????

-Không được hôn em!

-Em sao vậy? Còn giận anh sao?

Nó chần chừ mấy giây rồi đập mạnh vào chân hấn kèm theo một câu chua lét:

-Vì em không muốn mất nụ hôn đầu tiên với một khuôn mặt đáng ghét như vậy.

-CÁI GÌ? EM MUỐN CHẾT SAO CHÂN VOI?

Nó thè lưỡi lêu lêu hấn rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng vô nhà phía sau hấn đuổi theo ráo riết:

-CHÂN VOI KIA ĐỨNG LẠI CHO ANH.

Cuối cùng ngày hấn mong đợi cũng đã đến, mọi thứ đều được chuẩn bị hoàn hảo cho tiệc đính hôn của hấn với nó. Trong chiếc váy trắng, nó toát lên vẻ đẹp thuần khiết và kiều sa. Hấn đang định lại gần nó thì một bàn tay đặt lên vai:

-Gia Huy !Con ra chào khách với ta một lát.-Ông Trần kéo tay hấn đi mất.

Nó ngồi đó, cảm giác hồi hộp làm tim nó cứ đập thình thịch như đánh trống trong lồng ngực. Đang cố bình tĩnh lại thì nó thấy một dáng người rất quen đi ngang qua hành lang nhà hàng. Như phản xạ nó vội chạy theo

-Nè....đứng lại

Nó đuổi theo bóng người đó ra tới vườn sau của nhà hàng, đang đưa mắt quan sát xung quanh thì nó cảm giác một người đang đứng sau lưng mình

-Ha ha bất ngờ chưa? Tao cố tình đến chúc mừng mày nè

-Cô...cô muốn gì nữa?

-Tao muốn mày phải chết

Mắt trừng trừng Đại Ảnh rút một con dao trong giỏ ra lao nhanh về phía nó

-ĐI CHẾT ĐI

-Á...Cứu tôi với

Nó hoảng sợ bỏ chạy nhưng Đại Ảnh đã chặn đường, tay lăm lăm con dao, nó càng thụt lùi cô ta càng lao tới

-Mày phải chết!

-Á....

Đại Ảnh vung cao dao đâm thẳng về phía nó. Nhưng may mắn nó chộp được tay Đại Ảnh, lúc này cả hai dần co qua lại, Đại Ảnh nghiêng rằng

-Con ranh, tao sẽ bắt mày phải trả giá.

-Cô điên rồi, đừng mù quáng nữa

Đại Ảnh dùng hết sức hất nó ra đất, con dao bị văng ra xa. Đại Ảnh đè lên người nó hai tay bóp chặt cổ không buông

-Tao sẽ giết mày, chết đi, chết đi

Nó cố vùng vẫy dùng tay đẩy tay Đại Ảnh đang siết chặt cổ ra nhưng vô ích. Nó bắt đầu không thở được và sức lực yếu hẳn đi.

-Tránh ra.

Đúng lúc đó Đại Ảnh bị hất ra , nó lơ mơ thấy dáng một người thanh niên

-Quốc Minh, đáng lẽ giờ này anh đang ăn cơm tù chứ -Đại Ảnh nhìn Quốc Minh chằm chọc

-Con khốn, việc Gia Huy mua công ty Đường Minh chính cô đã đưa hồ sơ giả cho tôi.

-Ha ha ha ai bảo anh quá ngu ngo....

Bốp....

-Nếu còn nói một lời nào tao không chắc mày còn sống ra khỏi đây đâu.

Quốc Minh cho Đại Ảnh một cái tát tay làm cô ta ngã hẳn ra đất , đi về phía nó Quốc Minh mỉm cười

-Hôm nay em thật xinh đẹp

-Anh....anh muốn gì?

Nó gượng đứng dậy nhìn Quốc Minh đề phòng.

-Tôi muốn em. Nào, hôm nay em phải đi cùng tôi.

Quốc Minh kéo nó về phía hần mặc cho nó vùng vẫy, hẳn lòi nó đi được vài bước thì tiếng Đại Ảnh thét lên từ phía sau:

-HAHA MÀY TỚI SỐ RỒI ĐƯỜNG DU

Phập....

Tay Đại Ảnh đầy máu, ánh mắt thích thú , những giọt máu thi nhau nhỏ giọt thấm xuống đất.

Bên trong hắn đang cuồng cuồng khi quay lại mà không thấy nó. Đi tìm khắp nơi nhưng không thấy nó đâu. Đi tìm nó mà Trong lòng hắn đầy nỗi bất an.

53. Chương 53

Chap 53:

Trong khi đó ngoài vườn sau của nhà hàng nó hoảng hốt nhìn Đại Ảnh từ từ rút dao ra khỏi người Quốc Minh. NÓ không ngờ chính Quốc Minh lại giúp nó lãnh trọn mũi dao đó. Nó lắp bắp không nói được trọn câu:

-Quố...Quốc...Mi..inh....

Mặt Quốc Minh trắng bệch , máu loang ra nơi vùng ngực, mũi dao sâu hoắm của Đại Ảnh như rút hết sức lực của Quốc Minh, nên khi Đại Ảnh vừa rút dao ra Quốc Minh lập tức khụy xuống trước tràng cười hả hê của Đại Ảnh:

-Há há há... Anh yêu nó? Đồ ngu, cuối cùng vì nó anh lại chết dưới tay tôi hahaha

Nó sợ hãi quỳ xuống bên cạnh Quốc Minh, mắt đỏ hoe, tay nó run rẩy nâng đầu Quốc Minh lên:

-Anh ồ..ồ chứ?

-.....

-Tại sao?...Tại sao anh lại cứu tôi chứ?

Hơi thở của Quốc Minh ngày càng yếu , khẽ đưa bàn tay lên mặt nó Quốc Minh thều thào trong đau đớn:

-Vì...vì..đôi..đóiii...đối với tôi em ..em đặc biệt...

-Đừng, anh đợi tôi, tôi sẽ gọi người tới giúp...

Quốc Minh mỉm cười , có lẽ đây là nụ cười đúng nghĩa đầu tiên trong cuộc đời anh ta , nhìn sang chiếc váy trắng của nó bây giờ đã thấm máu của mình:

-Thấy không, màu đỏ rất hợp với em...

Vẫn giữ nụ cười hiem hoi đó Quốc Minh nhắm nghiền mắt.Nó sợ hãi lay lay người Quốc Minh nước mắt lăn chã rơi

-Không...không được.....Quốc Minh...anh tỉnh lại đi, phải làm sao đây....Đừng chết..đừng chết mà...

Trái ngược với nó, nãy giờ Đại Ảnh thích thú quan sát Quốc Minh trút hơi thở cuối cùng trong sự hưng phấn và thích thú tột độ.

-Thấy mày thương tiếc như vậy thôi để tao giúp mày đi theo hắn luôn cho rồi

Nó lùi ra sau, nhìn Đại Ảnh lăm lăm con dao tới phía mình mà chân nó không thể cử động được. Cổ họng nó cũng ứ nghẹn không nói được câu nào, nó chỉ biết phó mặc cho số phận.

-Tiểu Du, em có đó không?

Nó mừng rỡ nghe giọng hắn, Đại Ảnh nhanh như chớp lao tới kề dao sát cổ nó, kéo vào một bụi cây gần đó

-Im lặng

Nó không biết phải làm sao mồ hôi lấm tấm trên trán, hắn vẫn đảo mắt khắp nơi tìm nó. Đại Ảnh chăm chú nhìn hắn nới lỏng con dao trên tay , nhân cơ hội nó cắn mạnh vào tay cô ta , con dao văng đi mất nó lao ra khỏi bụi cây

-Á...con ranh...

-GIA HUY CỨU EM ...

-Tiểu Du?

Hắn chạy nha về phía tiếng phát ra tiếng gọi , đúng lúc nó lao ra đâm sầm vào người hắn, mặt mày tái nhợt

-Tiểu Du? Em sao vậy....

Không cần nó trả lời hắn giật mình khi thấy Quốc Minh nằm trên vũng máu mặt không còn thần sắc .

-Chu.....

-MÀY PHẢI CHẾT

Bốp..Bốp...

Đại Ảnh từ bên trong lao ra tay cầm một khúc cây to đập mạnh nhiều lần vào đầu đối phương mà cô ta định ninh là nó.

-KHÔNG....TRÁNH RA, CÔ ĐIÊN SAO?

Nó hốt hoảng lao tới đẩy mạnh Đại Ảnh ngã ra đất, lúc này cô ta đã trấn tĩnh , vứt khúc cây sang một bên miệng lắp bắp

-Không....sao...sao lại là anh?

Trên nền đất, nó khóc không thành tiếng ôm chặt hắn vào lòng, một lần nữa chiếc váy trắng được nhuộm một màu đỏ thẫm. Hắn đã ngất lịm đi ngay lúc đó , nước mắt nó thấm ướt khuôn mặt hắn . Đại Ảnh sợ hãi thu mình lại ngồi nép vào gốc cây gần đó miệng lầm nhảm:

-Xin lỗi xin lỗi anh, em không cố ý, em không cố ý....

Nó đau đớn như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào tim, lấy hết sức nó thét lớn

-CÓ AI KHÔNG? GIÚP VỚI..GIÚP TÔI VỚI....

Mạnh Khang đang đi tìm nó và hắn để chuẩn bị công bố chuyện đính hôn thì nghe tiếng thét của nó vội chạy ra:

-Tiểu Du? Chuyện..chuyện gì vậy?

Mạnh Khang không thể tin vào cảnh tượng đầm máu trước mắt, nó nhìn Mạnh Khang nước mắt ướt đầm khuôn mặt

-Gọi..Gọi xe cứu thương

Quá kích động chỉ nói được tới đó nó ngất đi.

-Gia...Huy..Giu Huy, đừng chết... -Trong tiềm thức, hình ảnh người hắn đầy máu nằm bất động cứ đeo bám lấy nó.

-Hu hu...chị ơi, chị Đường Du...

Cổ mở mi mắt nặng trĩu , lơ mơ nó thấy Bảo Như đang ngồi bên giường meo meo gọi tên nó.

-Chị tỉnh rồi hả? may quá. -Bảo Như nhìn nó mỉm cười nét mặt dần ra.

-Gia Huy? Gia Huy đâu?

Nó vội ngồi dậy nắm chặt tay Bảo Như , Bảo như mắt đỏ gay

-Hic..hic Anh Huy bị thương nặng lắm, đang trong phòng cấp cứu.

Nó nghe đầu trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực , khóe mắt cay xè, đứng dậy nó kéo Bảo Như:

-Đi, đưa chị tới chỗ Gia Huy

ps: mọi người ơi Ann sắp phải thi rồi nên thời gian viết truyện không nhiều nên chap hơi ngắn mong các bạn thông cảm!

54. Chương 54

Chap 54:

-Nhưng....

Bảo Như chưa kịp nói gì đã bị nó lôi ra cửa.

Trước phòng phẫu thuật, ông Trần , Mạnh Khang đều ở đó. Bước chậm hơn nó và Bảo Như lại ngồi chờ đợi. Không ai nói gì, mỗi người một suy nghĩ. Hai tay nó đan vào nhau, cảm giác sợ hãi ùa vào phổi làm hơi thở nó như nghẹn lại.

Cạch....

-Sao rồi? –Ông Trần hỏi Bác sĩ

-Đã qua nguy hiểm, nhưng do lúc trước phần đầu đã từng bị chấn thương, bây giờ lại bị thương nặng nên cần theo dõi tiếp để phòng có những di chứng về sau.

-Cái gì? Di chứng sao?

-Đúng vậy, có lẽ phải đợi bệnh nhân tỉnh rồi chúng tôi tiếp tục kiểm tra theo dõi.

Cả bốn người nhìn nhau lo lắng.

Hai tay nó run run sờ lên khuôn mặt xanh xao của hấn, đã năm ngày sau phẫu thuật nhưng hấn vẫn cứ nằm im đó không chịu tỉnh dậy. Hàng ngày nó đều túc trực bên giường nói chuyện với hấn , nó hy vọng hấn có thể nghe thấy

-Tiểu Du...

Ông Trần mới vào , mới năm ngày nhưng nhìn ông tiểu tụy đi hấn, nhìn hấn đang nằm ông Trần nhìn sang nó ánh mắt buồn rười rượi

-Bác vừa ở chỗ bác sĩ.

-Sao rồi bác? –Nó nôn nóng

-Bác sĩ nói....có thể...

Nó nhìn ông Trần tự trấn an nỗi lo sợ trong lòng. Ông Trần nói tiếp:

-Có thể..Gia Huy nó không thể tỉnh lại nữa.

-Sao? Không..không tỉnh? Nghĩa là sống thực vật sao?

-Ừm..

Ông Trần chuyển tia nhìn về hấn đang nằm trên giường, nó thẫn thờ nói một mình:

-Di chứng là vậy sao? Tại sao lại có thể như vậy chứ? Tại sao?

Sau một hồi im lặng, cả nó và ông Trần không ai nói với ai lời nào, ông Trần mới lại gần vỗ nhẹ vai nó:

-Chỉ là “có thể” thôi cháu à, chúng ta cứ hy vọng

-Vâng!

HÔM SAU:

-Nè Voi Con

Mạnh Khang ngồi xuống , đưa cho nó một túi giấy.

-Đây là....

-Đây là giấy tờ sở hữu công ty Đường Minh. Vốn dĩ Gia Huy định sau lễ đính hôn sẽ tận tay tặng nó cho em nhưng.....

Nó nắm chặt sắp hồ sơ trong tay nhìn hần, ánh mắt long lanh ngấn nước, bên ngoài cửa sổ những cánh bồ công anh được làn gió nhẹ đưa tới một vùng đất mới.

HAI THÁNG SAU:

-Gia Huy, hôm nay anh khỏe chứ? Em có mua hoa đây, hoa này rất thơm đó.

Nó vui vẻ nhìn hần cười thật tươi, tiến lại phía cửa sổ nó vươn vai hít một hơi thật sâu rồi lại gần nắm tay hần:

-Gia Huy, thời tiết hôm nay thật đẹp anh có thấy vậy không?

-Sắp được nghỉ hè rồi, anh muốn đi đâu chơi không? Hay chúng ta ra biển nhé? Anh thích biển không?

Cạch....

-Voi con!

-A...Bác và anh mới tới!

Ông Trần và Mạnh Khang vào phòng ngồi xuống ghế sofa.

-Ta có chuyện cần bàn với con .- Ông Trần nhìn nó

-Gì ạ? – Mắt nó tròn xoe

Ông Trần uống một ngụm nước rồi nói chậm rãi:

-Ta đã sắp xếp cho con và Bảo Như sang Mỹ du học.

-Sao? Du học? Sao lại....

-Ta đã nghĩ rồi, thời gian này con cứ sang Mỹ học, chỉ đi bốn năm thôi

Nó bật dậy khỏi ghế

-Không được, còn Gia Huy...con ...con không muốn đi

Mạnh Khang thở dài :

-Voi Con, đã hai tháng rồi Gia Huy,... cậu ta vẫn không có tiến triển gì

-Thì sao? Em học ở đây ,như vậy hàng ngày có thể chăm sóc anh ấy

-Con không rời giường bệnh của Gia Huy nửa bước cũng không phải là cách.

-Nhưng...

-Ta đã sắp xếp mọi chuyện rồi , con cứ lo chuẩn bị đi

Ông Trần nói bằng giọng nghiêm nghị rồi ra khỏi phòng, Mạnh Khang nhìn nó thông cảm rồi cũng đi mất, để nó lại một mình với hần. Nó nhìn hần đang nhắm nghiền mắt, bực tức nó lay mạnh cả người hần:

-ANH NGHE THẤY KHÔNG? EM SẮP PHẢI ĐI RỒI SAO ANH CÒN LƯỜI BIẾNG NẪM ĐÓ ?Gia huy...anh nghe thấy không? Làm ơn, anh làm ơn hãy tỉnh lại đi, ...em không muốn đi..không muốn...không muốn xa anh đâu mà.....

Nó ghen lời trong tiếng nấc, úp mặt xuống giường nó khóc nức nở, khóc tới khi ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đêm đó màn sương mỏng lùa vào cửa sổ trong giấc ngủ mơ màng nó cảm giác một bàn tay ấm áp luồn vào vuốt ve mái tóc.

Buổi sáng trước ngày sang Mỹ, theo địa chỉ của Mạnh Khang nó tới một tòa nhà là bệnh viện dành cho người bị tâm thần. Vào khuôn viên bệnh viện, nó tìm tới nơi một cô gái đang ngồi:

-Đại Ảnh!

-Hả?

55. Chương 55 - End

Chap 55

Chỉ mấy tháng không gặp Đại Ảnh mà Đại Ảnh thay đổi nhiều quá, mái tóc đã cắt ngắn, khuôn mặt không còn nét tinh ranh thay vào đó là vẻ mặt ngây thơ như một đứa trẻ.

-Cô có nhớ tôi không?

Đại Ảnh nhìn nó suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

-À, không sao, tôi tới đây để chào tạm biệt cô, tôi sắp sang Mỹ rồi.

-Mỹ? Sang Mỹ làm gì? –Đại Ảnh nhìn nó khó hiểu

-Sang Mỹ học, Đại Ảnh ở lại vui vẻ và giữ gìn sức khỏe nhé!

Đại Ảnh dường như vẫn không hiểu nó nói gì chỉ gật đầu mắt tròn xoe nhìn . Nó đứng dậy định về thì Đại Ảnh nắm tay nó

-Gia Huy.....

-Sao? Cô..cô biết Gia Huy không?

-Gia ..Gia Huy ...Gia Huy là ai?

-Gia Huy...là..là người mà Đại Ảnh rất quý mến đó.

Nghe nó nói Đại Ảnh mỉm cười:

-VẬY..Gia Huy đâu?

-Hôm nay Gia Huy không khỏe, nên không đến thăm Đại Ảnh được.

Mặt Đại Ảnh thất vọng nhìn nó. Nhưng ngay sau đó Đại Ảnh lại chăm chú vào con gấu trên tay không quan tâm tới sự có mặt của nó nữa. Nó nhìn Đại Ảnh nói với cô ta bằng giọng buồn buồn:

-Tại sao chúng ta lại thành ra thế này? Tôi không biết Kết cục chúng ta sẽ như thế nào, nhưng hiện tại, cả tôi và cô đều mất Gia Huy rồi.

Chào Đại Ảnh nó tới một nơi khác, mộ của Quốc Minh. Đặt một bó hoa lên mộ nó đứng đó hồi lâu, nhớ tới từ lần đầu gặp Quốc Minh ở thư viện, bao nhiêu xung đột giữa hai bên vậy mà cuối cùng Quốc Minh lại chết vì nó. Nó tự hỏi tại sao con quay của số phận lại trở trêu như vậy? Phải chăng không phải ngẫu nhiên mà tất cả mọi người lại gặp nhau trong cuộc đời này, mọi thứ đều đã được sắp đặt từ trước sao?

-Hãy yên nghỉ nhé! –Tạm biệt Quốc Minh nó rời khỏi nghĩa trang

BUỔI TỐI:

Cộc ..Cộc...

-Vào đi.

Mạnh Khang mở cửa phòng thấy Bảo Như đang thu dọn những đồ đạc cuối cùng vào vali. Ngồi xuống giường ,Mạnh Khang im lặng không nói gì. Bảo Như mắt hơi hoe đỏ:

-Anh sẽ rất nhớ em.

Bảo Như ngừng xếp quần áo ra đứng gần cửa sổ

-Em cũng vậy.

-Trước khi đi, em có thể trả lời câu hỏi của anh không?

Mạnh Khang lại gần hai tay đặt lên vai Bảo Như , ánh mắt đượm nét buồn.

-Phải trả lời bây giờ sao?

-Anh đã chờ đợi quá lâu rồi.

Bảo Như nhón chân lên nhìn vào mắt Mạnh Khang.

-Câu trả lời của em là...

Bỏ lửng câu nói Bảo Như đưa môi tới sát môi Mạnh Khang....

Suyt.....

Nhưng Mạnh Khang lấy tay đặt lên môi Bảo Như mỉm cười:

-Không cần, anh biết câu trả lời của em rồi

Mạnh Khang mỉm cười trong khi mặt Bảo Như đỏ như gấc chín.

-Anh...Anh muốn chết hả?

-Ha ha tất nhiên là không rồi.

Mạnh Khang ôm chặt Bảo Như vào lòng, tối đó ngồi dưới nhà “cặp đôi quái vật” nó “vinh hạnh” mỉm cười khi vô tình xem được đoạn băng tình cảm của Bảo Như và Mạnh Khang.

SÁNG:

Ngày nó không mong đợi nhất cũng tới, nó chậm rãi mở cửa phòng lại gần nắm tay hần, mọi hành động đều thật cẩn thận như muốn thời gian dừng lại tại đây

-Gia Huy, hôm nay em phải đi rồi.

Như mọi lần đáp lại lời nó vẫn là sự im lặng, gục đầu vào ngực hần nó khóc thật to, bao nhiêu nỗi nhớ thương, bao nhiêu hy vọng, bao nhiêu kỷ niệm và tình cảm trào dâng như những giọt nước mắt trên mi. Giờ đây hần nằm đó, nó khóc thật nhiều nhưng nó biết dù có khóc nhiều như thế nào đi nữa cũng không còn một giọng nói an ủi, không còn một bàn tay nhẹ lau nước mắt, không còn cánh tay ôm ghì nó vào lòng, không còn những lời yêu thương an ủi, ký ức sao quá ảm áp mà hiện tại chỉ còn lại dáng hình người nó yêu thương nằm đó bất động, lạnh lùng vô cảm trước cảm xúc của nó. Lồng ngực như bị cào xé, một cảm giác mãnh liệt trào dâng trong lòng, nỗi tủi thân cứ mãi đeo bám, sự cô đơn dày vò tâm hồn, nó không biết phải làm sao.

-Gia Huy....tại sao, anh không cần em nữa sao? Làm ơn hãy tỉnh lại, hãy giữ em lại đi mà....Gia Huy...

Nó tuyệt vọng gọi tên hần trong nước mắt, bàn tay níu chặt cánh tay hần không buông.

-Voi con, chúng ta phải đi thôi- Mạnh Khang ngăn ngại

Đưa tay chạm vào mặt hần, nó lấy hết dũng khí buông tay hần ra, từng bước nặng nề nó đi theo Mạnh Khang ra xe. Để lại hần nằm đó khước mắt từng dòng lệ chảy xuống thấm ướt hai bên gối.

SÂN BAY:

-Tiểu Du, Bảo Như, mình sẽ nhớ các bạn lắm.

Hải Yến nước mắt lưng tròng nắm chặt tay hai đứa bạn. Nó và Bảo Như mắt cũng ướt ướt.

-Tụi mình sẽ thường xuyên liên lạc với nhau mà.

Trước khi vào cửa soát vé, cả ba đứa ôm nhau nước mắt tèm lem, mãi Mạnh Khang mới giữ được Hải Yến để nó và Bảo Như đi.

Ngồi trên máy bay nó đan hai tay vào nhau mân mê chiếc nhẫn, nó nhớ hần da diết, nước mắt lại theo nỗi nhớ lăn dài. Nó lẩm bẩm

-Thời gian ơi, hãy trôi thật nhanh đi.

BUỔI TỐI

-Cậu định để Voi con đi thật sao? Nhìn cô ấy khóc lóc đau khổ như vậy ngay cả tôi cũng không chịu nổi.

-Cậu bảo tôi phải làm sao? Nếu không để cô ấy đi, với tình trạng hiện giờ tôi có bảo vệ được cô ấy không? Hay ngược lại làm gánh nặng?

-Vậy nếu sau bốn năm cậu vẫn không khỏi thì sao? Chẳng lẽ lại bắt cô ấy đi tới một nơi xa xôi nào nữa?

-Không, lúc đó cứ nói với cô ấy là tôi chết rồi

-Cậu....

Rầm.....

Mạnh Khang tức giận đóng sầm cửa đi ra ngoài. Còn lại một mình hắn đau đớn để trái tim gào thét nơi lồng ngực. Bao kìm nén cũng không thể giam giữ những giọt nước mắt đang nóng hổi trên mặt hắn. Thấy nó đau khổ khóc lóc bên giường hắn cố gắng chịu đựng nỗi đau để không đưa tay ra ghiết lấy nó, giờ kế hoạch của hắn dành cho nó đã thành công, nó đã đi xa khỏi hắn rồi cũng là lúc hắn nhận ra một cái hố sâu hoắm nơi con tim mình.

-Thời gian ơi, hãy trôi thật nhanh đi.

BỐN NĂM SAU:

-Chuyến Bay sắp hạ cánh quý Khách vì lòng thắt dây an toàn nhé.

-Ồ, cảm ơn.

Bốn năm đã trôi qua, có lẽ không nhanh như nó mong đợi nhưng cũng đưa nó trở về bên hắn.

Bảo Như do quá nhớ Mạnh Khang nên đã chuyển về nước học từ một năm trước, nó cũng rất muốn về nhưng lại không dám phụ lòng tin của Ông Trần dành ình. Còn Hải Yến sau khi tụi nó đi cũng “khăn gói” chuyển trường sang thành phố K mục đích là muốn gần Khải Tuấn, công sức của Hải Yến cuối cùng cũng được đền đáp khi giáng sinh năm ngoái Khải Tuấn kỳ công mua thật cả trăm hoa hồng để tỏ tình làm nàng Yến nhà ta cứ sướng rân người.

Càng nghĩ nó càng nhớ mọi người nhiều hơn, nhất là hắn, đó cũng là lý do nó thu xếp về trước một tuần mà không cho ai biết, nó nôn nóng muốn gặp hắn đầu tiên.

-Cô đi đâu? –Tài xế taxi hỏi nó

-Bệnh viện thành phố

Nó háo hức mong cho đoạn đường ngắn lại để gặp hắn. Đang ngẩn ngơ xem khung cảnh ngoài kia thì xe chạy ngang bờ hồ, nơi kỷ niệm giữa nó và hắn

-Dừng lại ở đây một lát.

Nó xuống xe, đi dọc bờ hồ, gió đêm se lạnh khiến nó nhớ tới cảm giác ấm áp khi ở bên hắn. Bao nhiêu kỷ niệm ùa về, đang miên man với những ý nghĩ, nó bất giác mở to mắt nhìn một bóng người quen thuộc đang ngồi nơi ghế đá mà hắn và nó thường ngồi, thật khế nó lại gần nhìn kỹ hơn:

-Sao...sao..anh lại ở đây?- Nó vừa ngạc nhiên vừa vui mừng

-Tiểu...Tiểu Du? – Người thanh niên cũng không thoát khỏi cảm giác như nó đứng dậy.

Nó mừng rỡ ôm chầm lấy hắn, hắn cũng siết chặt nó trong tay. Mùi hương quen thuộc lại

Mang đến cho hắn cảm giác dễ chịu. Buông nó ra hắn mừng rỡ:

-Em về bao giờ? Chẳng phải một tuần nữa em mới về sao? sao em không nói ai biết?

-Em...

Nó định trả lời bỗng nhớ ra một điều gì quan trọng nó vội thụt lùi một bước nhìn hắn tò mò:

-Không phải anh, ...anh phải sống thực vật sao?

Lúc này hắn mới nhớ ra, nỗi lo sợ lấp mất niềm vui này giờ của hắn.

-Anh...Tiểu Du anh xin lỗi, thật ra....

-Thật ra sao? chẳng lẽ...chuyện anh không thể tỉnh dậy là nói dối ?

Nó nhìn hấn, ánh mắt vô cùng giận dữ và thất vọng

-Không, chuyện đó là thật nhưng....

Nó nhìn xoáy vào mắt hấn chờ câu trả lời

-Thật ra sau gần 2 tháng anh đã tỉnh lại nhưng khi tỉnh lại thì....thì mắt anh đã không còn thấy gì nữa.

-Sao lại như vậy?

-Vì anh không muốn em lo lắng, nên anh đã nhờ cha đưa em đi du học, trong lúc đó anh sẽ chữa mắt chờ em quay về

-Vậy nếu anh không chữa khỏi? –Nó nhếch mép chế giễu hấn

-Thì....

-Thì anh sẽ nhờ người nói với em là anh đã chết đúng không?

-Tiểu Du, em đừng giận chỉ vì anh không muốn làm gánh nặng...

-Gánh nặng sao? Anh nghĩ em sẽ coi anh như gánh nặng?

-Không, anh biết em sẽ không xem anh là gánh nặng của em nên anh mới....

-Mới đưa em đi thật xa, mới giả vờ như không nghe thấy gì, dù em gào khóc, xin anh giữ em lại anh vẫn nằm đó làm như không biết sao? Anh thật....thật....

Nước mắt ứa ra nó quay người bỏ chạy, hấn lo sợ đuổi theo níu lấy tay nó

-Tiểu Du, em nghe anh nói....

-TÔI KHÔNG MUỐN NGHE, ANH THẬT TỒI TỆ, ÍCH KỶ, ANH CÓ BIẾT BỐN NĂM TRƯỚC TÔI ĐAU KHỔ NHƯ THẾ NÀO KHI RỜI KHỎI NƠI NÀY, RỜI KHỎI ANH KHÔNG?

Nó vừa hét vừa đánh thật mạnh vào người hấn nước mắt nóng hổi trên mặt

-ANH BIẾT, anh biết tất cả, tuy anh không nhìn thấy nhưng anh cảm nhận được sự đau đớn trong nước mắt em, nỗi cô đơn mà em phải chịu đựng suốt thời gian đó, tất cả....anh xin lỗi chỉ vì anh rất yêu em....

Hấn ghì chặt nó vào lòng, bờ vai nhỏ run lên theo tiếng nấc, siết chặt nó trong tay hấn tự nhủ mãi mãi không bao giờ để nó phải rời xa hấn một lần nào nữa. Cảm giác ấm áp thật sự lại trở về bên nó, bao nhiêu khó khăn , bao nhiêu nỗi nhớ suốt thời gian qua đang được tình yêu xoa dịu.

-Chúng ta kết hôn nhé?

Chap 56

-Sao? –Nó nhếch mặt ra nhìn hấn

-Em sẽ lấy anh chứ?

Trong giây phút đặc biệt này vậy mà nó cứ đực mặt ra không nói câu nào , trong đầu nó đang phân tích tất cả mọi việc, còn hấn sốt ruột nhìn nó chờ đợi

-Không –Nó quay mặt đi

-SAO? SAO LẠI.....TIỂU DU

Hấn bước song song với nó , không ngờ rằng có ngày hấn đi cầu hôn lại bị từ chối

-Anh đã nói dối em suốt thời gian qua em không thể dễ dàng tha thứ cho anh được.

-Anh...anh đã xin lỗi và giải thích rồi mà, em không thể từ chối như vậy, suy nghĩ kỹ lại đi mà

-Em đã nghĩ rồi nên mới quyết định chứ bộ.

Hắn tức tối trước thái độ cứng rắn của nó

-Nè chân voi, em mà không lấy anh thì....thì....

-Thìsao?

-Anh sẽ....sẽ nhảy xuống hồ ...cho..cho chết đuối luôn.

-Tùy anh. -Nó không bận tâm quay đầu đi tiếp

Ừm.....m...m..

Vừa đi được vài bước âm thanh lớn phía sau làm nó giật mình , quay lại nó hoảng hốt thấy hắn đang ở dưới hồ thật, tay chân vùng vẫy như sắp “đi lặn”

-Ặc...Ặc...Cứu, cứu ...cứ u anh....

-GIA HUY....GIA HUY -Nó sợ hãi không tin vào mắt mình

-Làm sao đây, em không biết bơi,Chết mất, CÓ AI KHÔNG GIÚP VỚI, GIÚP TÔI VỚI....HUHUHU

-Ặc....tại em hết...Ặc..tại em không chịuẶc Ặc lấy anh...

-LẤY MÀ EM LẤY ANH MÀ ..HU HU...

-Ha ha em hứa rồi đó nha

-Gi...gì?

Hắn cười rồi không vùng vẫy nữa bơi vào bờ dưới sự “hãi hùng” của nó

-Ôi, mệt chết đi được....

-Đồ đáng ghét anh dám lừa em như vậy saoooooooo- Nó “cay cú” đánh hắn túi bụi,

-Ấ...đau ..đau anh...Mà em đã đồng ý rồi đó nha.

-Không biết em đi về đây.

-Nè...đợi anh với....

BA THÁNG SAU:

-woa.....Tiểu du, trông bạn đẹp quá à....-Hải Yến tay trong tay cùng Khải Tuấn tới dự đám cưới nó.

Mạnh Khang và Bảo Như cũng tíu tít xúng xính trong trang phục cô dâu phụ và chú rể phụ. Còn nó, hôm nay nó được chăm chút rất kỹ nên nhìn nó như một nàng công chúa.

-Thôi bọn anh ra xe đây, em ngồi yên đợi Gia Huy đừng có mà quậy phá đó Voi Con

Bây giờ nó đang rất hạnh phúc, nhờ hắn nó từ một người mất tất cả trở thành người hạnh phúc nhất. Trải qua bao nhiêu sóng gió cuối cùng cả hai trái tim yêu cũng được ở bên nhau, có lẽ như người ta nói thật, tình yêu trải qua nhiều chông gai sẽ trở nên vững chắc vô cùng. Đang mơ mộng thì Bé Bống không biết ở đâu chạy vào “cướp” bó hoa của nó chạy ra vườn làm nó cuống cuồng đuổi theo

-Đứng lại.....mau trả đây cho chị.....

Nó quên tất cả, quên nó đang mang hình tượng một nàng công chúa, quên là nó đang kết hôn mà cứ “hồn nhiên” đuổi theo con chó.Ra tới nơi nó đành lấy bó hoa nhưng Bé Bống ngậm chặt không buông

-TRẢ..TRẢ ĐÂY...THẢ RA NGAY....

-Chân voi, em đang làm gì vậy hả?

Giật mình quay sang thấy hắn đang đứng sau lưng nhìn nó nghiêm khắc nó lí nhí

-Tại nó chứ bộ.....

-Em nghịch vừa vừa chứ, hôm nay là hôn lễ của chúng ta đó biết không

-Da..biết...

-Em hư thật, anh phải trị tội em cho em chừa

Hắn giơ tay lên là nó co chân chạy ngay, hắn hùng hổ đuổi theo phía sau

-Đứng lại cho anh...Em chết chắc rồi....

-Không...em không muốn ăn đòn đâu mà...

Bộ váy lộng lẫy đã “phản chủ” làm nó ngã lăn ra đất, phía sau hắn lao tới ôm chặt nó , cả hai nằm lăn ra bãi cỏ, hắn luồn tay ra sau gáy nó

-Bắt được em rồi

-Đừng phạt em, em sẽ nói cho anh biết một bí mật

-Bí mật? là gì vậy?

-Là.....- Nó cuối xuống ghé sát tai hắn

-Em yêu anh!

Trong nắng mai , gương mặt cả hai hiện rõ tia hạnh phúc, hắn cười tươi nhẹ kéo nó xuống thật gần đặt lên đôi môi mọng đỏ một nụ hôn ngọt ngào và sâu lắng.

-Bà xã nghịch ngợm, em là của anh!

-Hết-

P/s: các độc giả yêu quý, đây là chương cuối của toàn bộ câu truyện, Ann cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ ann để đưa con tinh thần của Ann hôm nay có mặt trên kệ sách, tuy ann chưa nhận được sự đồng ý của nhà xuất bản nhưng Ann post luôn cho các bạn phần cuối của câu chuyện này, tuy hiện tại Ann chưa có tác phẩm mới nào nhưng Ann hy vọng nếu Ann đưa các bạn vào một câu chuyện tình yêu khác thì vẫn sẽ nhận được sự ủng hộ của các bạn như bây giờ. yêu cả nhà ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-nghich-ngom-em-la-cua-anh>